

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

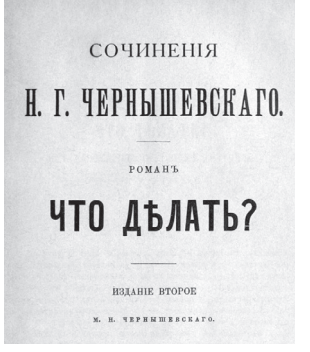
KÖZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE FİYATI: 5 TL (KDV DAHİL) MAYIS 2023 SAYI: 39 (136) www.kozgazetesi4.org

**Lenin'in çarpıtılan saptaması:
"Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz"**

Lenin'in bu cümlesi sık sık yanlış olarak "Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz" diye aktarılır. Hâlbuki Lenin hareket derken şu ya da bu etkinliği, eylemi, yani bir pratik faaliyeti kast etmemektedir. Hareket derken kast edilenin Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi bileşenleri olduğunu fark etmek, Lenin'in teori derken aslında bu partinin programına işaret ettiğini anlamayı mümkün kılar. Teorik mücadeleden anlaşılması gerekirse, devrimci bir partinin programının diğer partilerin programından farklarının sergilenmesi, bu farkların neden bir partiyi devrimci diğerlerini karşı devrimci kıldığının açıklanması olsa gerek.

s.6

99'dan Beri AB Uyumlu Sol Dayatılıyor O HESAP TUTMAYACAK!

Yaşadığımız topraklarda '71-'72 Kopuşu'nun ve Kürdistan'ın kuzeyindeki başkaldırının etkisiyle oluşan devrimci dinamikleri ortadan kaldırmaya yönelik en köklü girişim doksanların sonunda başladı. Önce emekçi hareketi düzen güçlerinin peşine takıldı. Ardından Kürdistan'ın kuzeyinden Türkiye'ye doğru "Demokratik Cumhuriyet" ve "Türkiyelileşme" rüzgarları esmeye başladı.

ABD emperyalizminin şekillendirdiği Millet İttifakı ve onun dümen suyunu girmeye çalışan sol akımlar 2023 1 Mayıs'ına damgalarını vurdu. '99 1 Mayıs'ından bugüne tüm 1 Mayıs'lara ve siyasi süreçlere esas olarak AB uyumlu sol hayalleri kuran kesimler damgasını vurdu. 7 Haziran sonrasında başlayan içsavaştan bugüne emekçi hareketin önünü kesen de bu sol akımlardı.

Bugün solun Kılıçdaroğlu'na bel bağlaması kimseyi aldatmasın, yirmi beş yıl öncesine kıyasla bugün sınıf işbirlikçisi bir çizgiyi istikrarlı bir şekilde savunmak, emekçi hareketini bu temelde frenlemek çok daha zordur. Sol hareketlerin dümeni reformizme kırması bu akımların içinde devrimci arayışları olan kesimlerle bu hareketlerin resmî çizgisi arasındaki çatışmayı da artırmaktadır.

KÖZ'ün Sözü

Dikiş Tutturamayan Burjuva Sosyalizmi

Enternasyonal Komünist İşçi Birliği'nin, Komünist Miltanlar Birliği'nin ve Köz'ün arkasında duran komünistlerin 1 Mayıs'taki tutumu tarihe not düşme maksadı taşıyan sembolik bir tutum olarak tanımlanamaz. 1 Mayıs öncesinde hayata geçirdiğimiz tutum aslında devrimci güçlerin tümüne yönelik bir eylem birliği çağrısıdır. 1 Mayıs öncesinde başlamış ve 14 Mayıs'a kadar sürecek bu eylem birliği, Köz'ün arkasında duran komünistler olarak gerisine düşmeyeceğimiz ve muhatabı liberal dalgaya karşı devrimci bir çıkışın ihtiyacını duyan tüm güçler olan bir çağrıdır. Liberal projelerin zeminsiz ve geleceksiz olduğu açık. 1 Mayıs'taki tabloyu tersine çevirmek ise devrimcilerin eylem birliğine bağlı. Köz en geniş devrimci eylem birliğinin söylediğini yapan yaptığını söyleyen savunucusu olmayı sürdürecektir.

s.10

Yeni Seçim Kanunu Millet İttifakı'nı Değil Solu Karıştırdı

Genel bir siyaset kuralıdır: Büyük davalar küçük hesapların önüne geçer. Siyasette davası olmayanlar, davasını unutanlar küçük hesap ve kaygılarla hareket eder. Bu anlamda TİP'in milletvekili seçimlerinde bir davasının olmadığı, olsa olsa kendi dar çıkarlarına yönelik hareket ettiği açıktır. TİP, Emek Özgürlük İttifakı'nın meclise en güçlü bir şekilde girmesini değil seçimde TİP'in tanıtımını yapmayı amaçlıyordu.

s.9

KOMÜNİST

KÖZ

Seçimlerde İki Turda da
Düzen İttifaklarına Oy Yok!

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

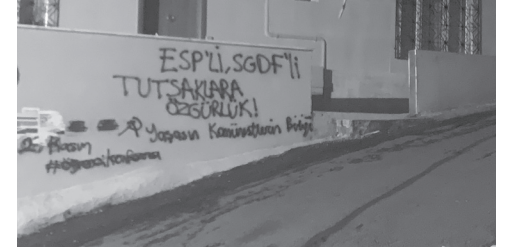
Sınıf İşbirliği Değil

DÜZEN İTTİFAKLARINA
HİÇBİR TURDA OY YOK!

SINIF SAVAŞI

Komünistlerden

ESPl'i, SGDFli Tutsaklara Özgürlük!

"ESPl'i, SGDFli Tutsaklara Özgürlük!" şiarını Hisarüstü Mahallesi'nde yaptığımız yazılmalamızla yükseltiyoruz.

s.4

NATO Dağıtılsın Diyenler NATOCulara Hiçbir Turda Oy Yok Demeli

"Türkiye NATO'dan Çıksın! NATO Dağıtılsın!" eylemine "NATOCulara, IMFcilere, Düzen İttifaklarına Hiçbir Turda Oy Yok!" şiarıyla katıldık.

s.4

Kızıldere Mirasına Devrimci Parti Yaratma Mücadelemizle Sahip Çıkıyoruz!

BMG'nin "On'ların Yolundan Zafere Kadar Yürünecek" şiarıyla düzenlenen Kızıldere anmasına katıldık.

s.4

İki Sınıf Var!

Köz ve Enternasyonal Komünist İşçi Birliği ile birlikte yürüttüğümüz Emekçilerin Seferberliği için Bağımsız Aday kampanyamızı sonlandırdık.

s.9-10

Okur/Yazar Mektupları

Seçimlerin gölgesinde bir 1 Mayıs

2023 yılı işçi ve emekçiler günü, merkezî otoritenin her yıl olduğu gibi Taksim Meydanı yasağı altında ve meydan olarak işaret ettiği Maltepe Etkinlik Alanı'nda gerçekleşti. Belirlenen kortej alanında etkinliğin başlamasına henüz saatler kalmış ve çeşitli akımlar kortej hazırlığındayken, henüz yanı başımızda bulunan Partizan'ın İbrahim Kaypakkaya'nın resminin bulunduğu pankartlarına kolluk kuvvetlerinin uyarısı ve daha sonra hukuki olduğu tartışmaya açık bir müdahale gerçekleşti. Gayrihukuki gözaltı ve müdahaleler ile günün ilk saatleri devam etti. Bu hukuksuzluk karşısında pek çok akım geri adım atarken, Köz "Ayrı çizgide bulunmamız önemli değil, birimize yapılan saldırı hepimize yapılmıştır, ya hep ya hiç" şiarıyla hareket etmiştir.

Ardından 1 Mayıs hazırlıklarını tamamladıktan sonra çeşitli sloganlar ile etkinlik alanına doğru yürüyüşe geçildi. Bu yürüyüş sırasında 1 Mayıs'ı karnavala çevirenlere karşın İbolar da Denizler de azdı ama "Azız, güçsüzüz" demediler düşüncesinde bir Köz gördük.

Etkinlik alanında ise asıl kürsünün işçi-emekçi kürsüsü olmadığını ve bu kürsüye karşı kurulu kendi fikirleriyle, düşünceleriyle, pratiğiyle niceliksel çoğunluğa karşı nitelikli bir çoğunluk olan Köz kürsüsüyle karşılaştık. Bu kürsüde "Kürt, Alevi, İşçi-Emekçi, Göçmen, Anti-emperyalizm" konularında belirli odakların aldığı tutumlardan daha farklı, daha net, daha özgür bir tutum alan Köz, aslında işçi-emekçi sınıfının taşıdığı duygulara tercüman olan sahada tek akım olarak Maltepe'deydi. Kürsüsüyle dikkatleri üzerine çekmeyi de başardı.

Seçimin arefesinde geçen 1 Mayıs'ta akımların,

Tarihçesinde 1 Mayıs'ı yasaklayan zihniyetin arkasında pozisyon alması...

Kürt düşmanlarının arkasında pozisyon alması...

"Aleviler dumandan zehirlenerek öldüler, cayır cayır yanarak ölmediler" diyenlerin arkasında pozisyon alması...

Zam yağmuruna karşı "Kemer sıkma politikası izleyeceğiz" diyenlerin arkasında pozisyon alması tarihe elbette geçecektir. Nicelikli çoğunluk tarihe karşı devrimci olarak, Köz ise devrimin tek sözcüsü olarak, devrimci mirasın sorumluluğunu alan tek akım olarak tarihe geçecektir.

Köz "İki Turda Da Düzen İttifaklarına Oy Yok" sözünü meydanlarda inletmiştir.

Yazının başında "gün" dedik, bayram günü ifadesini kullanmak komünist, sınıfsız bir rejimde mümkün olacaktır. Köz aslında pek çok şey anlattı...

İstanbul'dan Bir Köz Okuru

Bursa'da 1 Mayıs

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin hakim olduğu politik ortamda 1 Mayıs beklendiği üzere Kılıçdaroğlu'nun seçim mitingi gibi geçti. Köz ve Enternasyonal Komünist İşçi Birliği'nin "Düzen Cephesinden Kopalım", "Sınıf Uzlaşmacılığına Karşı Sınıf Savaşını Büyütelim" ve "Cumhurbaşkanlığı Seçimlerinde Hiçbir Turda Düzen İttifaklarına OY YOK" pankartı en farklı ve sarsıcı söylemleri yükseltti. Bunu kimi faşistlerin korteje yönelik sözlü saldırıları ve çevrede bulunan halkın ilgisi de doğruladı. Köz ve Enternasyonal Komünist İşçi Birliği'nin dışında kalan gruplar sayıca çokluklarına rağmen sönük kaldı. Miting alanının yanındaki yoldan geçen Kemal Kılıçdaroğlu'nun otobüsüne gösterilen coşkulu tepki

ise kurtuluş burjuva muhalefetine ne denli bağlandığını gösterdi.

"Başkasını Ezen Özgür Olmaz", "Kurda-ra Azadı, Kürtlere Özgürlük" ve "Kahrolsun Ezen Ulus Şovenizmi" sloganları milliyetçiliğe ve şovenizme karşı tutumumuzu 1 Mayıs'ta yükseltti. Ulusal sorunu yok sayanların karşısına çıktı.

Köz ve Enternasyonal Komünist İşçi Birliği'nin bu tutumu, 1 Mayıs'ın içini boşaltanlar, kuru hak ve özgürlük vaatleri uğruna burjuvazinin peşine takılanların karşısında çok değerli. İnanıyoruz ki bu tutumun arkasındaki komünistler buz kırılıp yol açılınca dek bu mücadelenin öncüsü olacaktır.

Bursa'dan Köz Okurları

1 Mayıs'ta deprem özel sayısı dağıtımı

1 Mayıs Mahallesi'nde esnafa ve kahvelere "Yıkımın Sorumlusu Burjuva Devlettir, İşçilerin Cumhuriyet İttifakı'nın İnsafına Değil İktidara İhtiyacı Var!" özel sayımızı dağıttık. Her ne kadar depremde sol akımların "nerede bu devlet?" diye sorması onların hükümete karşı emekçilerin seferberliğini dahi hayal edememelerinden kaynaklansa da kitlelerin aynı soruyu sormaları devlet kurumlarına duydukları güvensizliğin kaçınılmaz bir sonucu. Sohbet edebildiğimiz kesimlerde bu güvensizliği ve öfkenin seçimler konusunda somutlandığını "bu depremden sonra kesin olarak AKP'nin gitmesi gerek" yorumlarında gördük. AKP'yi göndermek için solun geniş kesimlerinin depremi Erdoğan'ın kalesini yıkan son olarak değerlendirdiği göz önünde tutulursa bu beklentiler şaşırtıcı olmamalı.

Ocak sayımızda da yer aldığı şekilde bu tutumumuzu izah ettik. Son zamanlarda solun geniş kesimlerinin özellikle de HDP'nin yeterince ses çıkarmadığını, bu durumun deprem ile daha da görünür hale geldiğini ve bunun altılı masa ile ortak olmak adına yapıldığını ifade eden bir esnafa da sohbet ettik. Konuştuğumuz kişi eleştirilerini seçimlerin gereksiz

olduğu saptamasıyla tamamladı. Tarafsız değil bağımsız siyaset derken seçimleri boşvererek ya da soyut bir boykot ile bağımsız siyasetin bugün mümkün olmadığını anlattık. Seçimlere bel bağlamak yanlışken seçimden istifade etmenin tersine parlamenter hesaplara sığmayan bir tutum olduğunu belirtep HDP ile aynı politik çizgide yer almanın HDP'ye sahip çıkmak için bir bahane olamayacağını altını çizdik. HDP'ye kapatma davası başta olmak üzere HDP'ye saldırıların seçimlerde ve seçim sonrası yapılacak bir dizi "hukuksuzluk" için prova görevi gördüğünü, bu nedenle HDP'ye sahip çıkmanın emekçilerin tümü için kritik olacağını konuştuk.

Anadolu Yakası'ndan Komünistler

Deprem gündemli yaygın gazete satışı

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak, 23 Mart Perşembe günü, Okmeydanı'nda gazetemizin "Devletin Olmadığı Yerde Gündem Emekçilerin İktidardır!" manşetli Şubat 2023 sayısının dağıtımını gerçekleştirdik.

Gerçekleştirdiğimiz çalışma kapsamında hem esnafı ziyaret ettik, hem de bölgede kurulan halk pazarında ajitasyon eşliğinde gazetemizin 134. sayısını sattık. Çalışmamızda seçimlerde Altılı Masa'ya güvenip Erdoğan'ın gönderilemeyeceğini, enkazın sorumlusu hükümetin karşısına onun kopyaları ile çıkılamayacağını ve bu hükümetten kurtulmak için bir emekçi seferberliğinin şart olduğunu vurguladık.

Konuştuğumuz kimi arkadaşlarımız bizimle aynı düşündüklerini, hiçbir turda emekçi ve ezilenin düşmanı sermaye partilerine oy vermeyeceklerini söylerken; çoğunluk ise Erdoğan'dan kurtulmak için her ne kadar seçeresi kabank olsa da Millet İttifakı'nın çatısı altında en geniş birliği oluşturmak gerektiğini dile getirdi. Tüm bu siyasî gerçeklere rağmen Millet İttifakı'na mecburen destek vereceklerini söyleyen arkadaşlarımızdan edindiğimiz izlenim, her fırsatta sandığı gösteren, sokakların "Provakasyonlara gelmeyin!" diyerek önünü kesen Amerikancı muhalefet ve onun kuyruğuna takılan burjuva sosyalistlerinin emekçilere dayattığı siyasetin ve alternatifsizliğin ta kendisiydi.

1 Mayıs Mahallesi'nde gazete satışı

"Devletin Olmadığı Yerde Gündem Emekçilerin İktidardır" başlıklı gazetemizi 1 Mayıs Mahallesi'nde esnafa yaygın olarak sattık.

Rejim krizine son verecek devrimci müdahalenin ve devrimci odağın eksikliğini yaşadığımız günümüzde, rejim krizi giderek derinleşmekte. Erdoğan'ın ve Amerikancı muhalefetin açmazları çoktan beridir ortaya net bir şekilde çıkmış durumda. Erdoğan'dan kurtulmanın tek yolunun seçimler olduğu hayali burjuvazinin farklı kanatları ve sol tarafından emekçi yığınlarına propaganda edilmektedir. Hükümetin karşısında yer alan emekçiler bakımından tek seçenek olarak parlamento işaret edilmekte yahut buna ses çıkarmayarak yol verilmektedir.

Lenin Ne Yapmalı broşürünün "Ekonomistlerin İlkeliği ve Devrimciler Örgütü" başlıklı bölümünde "Her örgütün niteliği doğal ve kaçınılmaz olarak o örgütün eylemlerinin içeriğiyle belirlenir." diyordu. Büyük yıkımlara yol açan depremin ya-

di. Biz bunun yeni bir şey olmadığını, 1999'dan 2007 seçimlerine uzanan süreçte, 2007 seçimlerinin hemen ardından özeleştirisi de verilmiş, sol içerisinde hakim olan "askerî vesayet rejimine", "faşizm" karşı en geniş ittifak sürecini hatırlatarak bunun emekçi ve ezilenlere bedelinin neler olduğunu anlattık.

Arkadaşlarımızla, 6 Şubat depremlerinin yarattığı ağır yıkım ve enkazın, yükselttiğimiz bağımsız siyaset ve emekçi seferberliği çağrısının önemini arttırdığını da konuştuk. Hükümetin emekçi ve ezilenlerin en basit bir ihtiyacını bile karşılayamaz, aciz durumda olduğunu yeniden gözler önüne seren bu depremin yarattığı sorunların, burjuva devletin veyahut Cumhuriyet İttifakı'nın insafıyla çözülmeyeceğini, ancak emekçilerin iktidarı almasıyla çözebileceğini vurguladık.

Okmeydanı'nda yaptığımız seçim çalışmasından bizi ve kampanyamızı bilen arkadaşlarımız bağımsız Cumhurbaşkanı adayımızın akıbetini sordu. Bizler de yüz bin imza engelini aşma ihtimali taşıyan bir destek toplayacağımızı düşünmediğimiz için parayı yatırmayacağımızı, kampanyamızı sonlandırdığımızı fakat önümüzdeki süreçte de "Düzen Partilerine İki Turda Da Oy Yok!" demeye devam edeceğimizi anlatınca; arkadaşlarımız devletin emekçilerin aday bile olmaması için koyduğu engellerden dem vurdular.

Dün koronada olduğu gibi, bugün de deprem ve seçimler gibi çetin siyasi dönemeçlerde, komünistler olarak üzerimize düşen görevi yapmaya devam edecek, işçi sınıfının bağımsız siyasetini her ne koşulda olursa olsun yükselteceğiz.

Hükümete Karşı Emekçi Seferberliğini Yükseltelim!

Yıkımın Sorumlusu Burjuva Devlettir!

Beşiktaş'tan Komünistler

KOMÜNİST KÖZ YEREL SÜRELİ AYLIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ ve SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: ÖMER YILDIZ
YÖNETİM YERİ: OSMANAĞA MAHALLESİ LEYLA SOKAK ELİF İŞHANI
KAT 2 DAİRE: 5 KADIKÖY – İSTANBUL
E-POSTA: kozonline@gmail.com
WEB ADRESİ: www.kozgazetesi4.org
BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI MALTEPE MAHALLESİ
GÜMÜŞSUYU CADDESİ ODİN SANAYİ SİTESİ NO: 28/245 ZEYTİNBURNU-İSTANBUL
TEL: 0212 577 54 92

Anadolu Yakası'ndan Komünistler

Göçmen işçilerle ev ve işyerlerinde sohbetler

22 Mart Çarşamba günü Okmeydanı'nda Senegalli ve Sierra Leoneli göçmen dostlarımıza ev ve dükkan ziyaretleri gerçekleştirdik. Onlarla yaşadıkları koşullar üzerine sohbet ettik ve savunduğumuz siyasi görüşleri aktardık.

Saat ve cüzdan satan Senegalli bir arkadaşımızın işporta tezgahını ziyaret ettiğimizde bize zaman zaman satış yapabildiğinden, zaman zaman yapamadığından, yapamadığı dönemlerde çok ciddi sıkıntılarla boğuştuğundan bahsetti. Okmeydanı'ndaki Afrikalı göç-

men işçilerin çoğunun tekstil atölyelerinde çalıştığını, orada baskının ve şiddetin daha yoğun olduğunu da ekledi. Polislerin bölgede özellikle Afrikalı göçmen işçiler üzerinde yoğun baskı kurmaya çalıştığını, sürekli evrak kontrollerine maruz kaldıklarını belirtti.

Senegalli dostumuzun işporta tezgahında bir süre onunla beraber durduktan sonra Sierra Leoneli iki göçmen evini daha ziyaret ettik. Bunlardan biri üç ailenin (ailelerden biri Sierra Leoneli, biri Nijeryalı, biri Ganalı) ortak yaşadığı, her ailenin bir odayı kullandığı bir evdi. Ailenin tekstil işçiliği yapan babası, işyerinde sürekli baskılara maruz kaldığından, hastayken bile ayakta saatlerce çalışmak zorunda bırakıldığından, konuşmasına izin verilmediğinden ve Türkiye'de çocukları büyürken onları okula gönderemediğinden, Millî Eğitim Bakanlığı'nın "mülteci" statüsüne sahip olmayan göçmenleri kabul etmediğinden bahsetti.

Ziyaret ettiğimiz bir diğer göçmen evi ise yaklaşık 20-30 metrekare olup tek odaydı, daha öncesinde ufak bir depo olarak kullanılan bu evde şimdi üç Sierra Leoneli tekstil işçisi genç arkadaş beraber kalıyorlar. Bu arkadaşlarımızın en şikayetçi oldukları şey asgari ücretin altında çalışıyor olmaları, haftanın altı günü uzun saatler boyunca tekstil atölyelerinde durmadan çalışmalarına rağmen genelde haftalık 1500 TL, aylık 5000-6000 TL civarında kazanabildiklerini belirttiler. Dolayısıyla sabah işe gidip akşam küçücük bir alanda üç kişi yaşamak zorunda oldukları eve gelmekten başka

bir şey yapamadıklarını, oturum izinleri bittikten sonra reddedilme ihtimalinde ne yapacaklarını bilmediklerini, dolayısıyla hem kaygı hem korku içerisinde yaşadıklarını ifade ettiler.

Konuştığımız tüm dostlarımıza bu düzenin emekçilerin ezilenlerin düşmanı ve sermayenin savunucusu olduğunu, sermayenin çıkarlarını ezilen kitlelere dayattığını belirttik. Dolayısıyla işçi sınıfını ezmeye ve sömürmeye devam ederken bir yandan da onu sermaye karşısında bölmeye, parçalamaya çalıştığını vurguladık. Hükümeti ve tüm burjuva muhalefetiyle beraber sahiplenilen bu düzene karşı olduğumuzu, bizim onların karşısında tüm göçmenlere vatandaşlık hakkını ve ezilenlerin iktidarını savunduğumuzu söyledik.

Göçmen arkadaşlar, söylediklerimizi çok olumlu karşıladı. Hatta bazıları, bu düzenin ne olduğunu zaten yakından tanıdığını, her gün sokaklarda polis şiddetiyle ve işyerinde patron şiddetiyle yüzleşmek zorunda kaldıklarını belirttiler. Göçmen işçiler ve buralı işçiler arasındaki bağın kuvvetlenmesi, bu birliğin sağlanması yolunda bir adım atılması için ise göçmen ve buralı işçileri bir araya getirebilecek etkinlikler düzenlememiz önerisinde bulundular.

Sınıfın Parçası Göçmenlere Vatandaşlık Hakkı!

Demokrasi İçin Tek Yol Devrim!

Beşiktaş'tan Komünistler

Boğaziçi'nde kayyım karşı emekçi dayanışması!

Boğaziçi Üniversitesi, okulun sosyal tesislerinde yıllarca emek vermiş dört çalışanı tazminatsız bir şekilde işten çıkardı. Okul içerisindeki bir işletmede düzenlenecek iftar için, çalışanların resmî mesai saatleri yerine sözlü olarak 12-22 saatleri arasında çalışması istenilmesi üzerine Dev-Turizm Sendikası üyesi olan çalışanlar bunun yazılı olarak bildirilmesi gerektiğini belirterek isteği geri çevirdi. Mesai bitiminde asılan 12-22 saatleri arasında mesai yapacak çalışanların listesinde işten çıkarılanların adı olmaması üze-

rine, ertesi gün söylenen mesai saatinde mesai başında olmadıkları bahane edilerek iş akitlerinin "haklı gerekçelerle ve tazminatsız" feshedildiği iletildi. Çalışanlar ertesi gün okula girmek istemelerine rağmen kartları kendilerine haber verilmeksizin iptal edildi ve güvenlik tarafından okula alınmadılar. İşten çıkarılan çalışanların özel eşyalarını almasına bile izin vermediler.

Bu olay üzerine Boğaziçi Öğrenci Meclisi, 14 Nisan Cuma günü Boğaziçi Üniversitesi Güney Kampüs önünde bu olaya ilişkin bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Köz'ün arkasında duran komünistler olarak bizler de Meclis tarafından düzenlenen basın açıklamasına katıldık.

"İşçi Düşmanı Kayyum Yönetimine Karşı İşçi Öğrenci Omuz Omuza" pankartıyla yapılan basın açıklamasında, 2021 yılında hükümetin atadığı kayyum yönetiminin her yetkiyi tek elde toplayan, işe yeni alımlarda tek bir sendikayı dayatan, kabul etmeyenleri ise sürgüne mecbur bırakan işçi düşmanı karakteri vurgulandı. Kod49 ile Sosyal İşletmeler Müdürü Mehmet Tunç tarafından tazminatsız bir şekilde dört çalışanın işten çıkarıldığı anlatılarak, bu süreçte takip edilmesi ge-

reken prosedürlerin izlenmediği ve işten çıkarılanlara savunma hakkı dahi tanınmadığı belirtildi. Öğrenciler olarak siyasi iktidarın bir piyonu olan kayyum yönetiminin işçi ve sendika düşmanı zalim karakterinin teşhir edildiği basın açıklamasında, işçilerin taleplerinin derhal kabul edilmesi, işe alım ve çıkarmaların şeffaflaştırılması ile sendikal baskı ve tehdide son verilmesi gerektiği ifade edildi. Açıklama "Kurtuluş Yok Tek Başına; Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!" sloganıyla sona erdi.

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak, basın açıklamasına "Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek! Burjuva İttifaklara İki Turda Da Oy Yok!" içerikli pankartımızla; "Pisliğin Başı Belli, Seçimle Değil Devrimle Gidecek! Eksik Olan Devrimci Parti!" ve "İşçilerin Ekmeğe Değil, İktidara İhtiyacı Var!" şarlı dövizlerimizle katıldık.

Basın açıklaması bittikten sonra alandaki hocalara, Boğaziçi Üniversitesi Eğitim-Sen temsilcisine ve katılan farklı siyasetten arkadaşlara "Burjuvaziye Karşı Proletarya" başlıklı 1 Mayıs pikniğimizin biletlerini ve "Masanın Sol Bacağı Olmayacağız!" manşetli gazetemizin Nisan 2023 sayısını ulaştırdık.

Üniversitelerden Komünistler

Mahalle meclisinde deprem gündemli toplantı

6 Şubat'ta gerçekleşen Maraş merkezli, etkileri Türkiye, Kürdistan ve Suriye'den hissedilen deprem devletin sınıf karakterini ortaya sermekle kalmadı. 19 Ağustos'tan farklı olarak devletin; bir rejim krizi içinde debelenen, bütünlüklü bir işleyişten yoksun hâlini de göz önüne serdi. Yine 19 Ağustos'tan farklı olarak 6 Şubat, rejimin yeniden yapılandırılmasını ivmelendirmeye hizmet etmedi. Aksine 6 Şubat'tan bu yana, kendini bu yeniden yapılanmanın odağı olarak sunan Amerikancı muhalefet blogunun daha başından nasıl çatlak ve kriz içinde olduğu daha gözle görülür oldu. Gelgelelim 19 Ağustos'ta olduğu gibi 6 Şubat'ta da sol akımların ezici çoğunluğu düzen tamirciliğine soyunan "şimdi dayanışma zamanı", "şimdi yaraları sarma zamanı" gibi şiarlarla devrimci siyasetten kaçınan bir tutum benimsediler.

Asolanın devrimci siyaset olduğunu, devrimci siyasetinse devrimci örgütle yapılabileceğini hep vurgulasak da dayanışma faaliyetlerine hiçbir zaman dudak bükmedik. Emekçilerin kendi dayanışması için yarattıkları örgütlenme ve koordinasyonlar için devrimcilere gerek olmadığını, devrimcilerin işinin emekçilere siyasal gerçekleri açıklamak olduğunu göstermek için bilakis her zaman bu gibi dayanışmaların içinde yer almaya, içinde yer aldığımız kitle örgütlerini bu doğrultuda harekete geçirecek şekilde sorumluluk almaya çalıştık.

Gülsuyu'nda siyasi faaliyet yürüten komünistler bu doğrultuda bir koordinasyon örmeye çalış-

şan mahalle meclisi toplantılarını takip ediyoruz. Mecliste yeni depremlere hazırlıklı olmak için arama kurtarma ve ilkyardım eğitimleri gerçekleştirmek adına planlanan çalışmalarda sorumluluk aldık. Meclisin bu kararlarının yanı sıra, anne-çocuk ilk yardım için özel bir çalışmayı kendi imkânlarımızdan faydalanarak mahallede gerçekleştirebileceğimizi önerdik. Bunun yanı sıra meclise, zaten ilk etapta profesyonel bir arama kurtarma eğitiminden ziyade temel ilk yardım şeklinde gerçekleştirilecek eğitimlerin dışında, ilk önlem olarak mahalledeki emekçilerin evlerindeki eşyaları sabitlemek gibi temel işlerini gerçekleştirmeyi mahalle meclisine önerdik. Bu vesileyle böyle bir koordinasyonun kurulmakta olduğunun bilgisini kapı kapı dolaşarak aktarma imkânı olduğunu belirttik. Bu önerimiz başta olumlu karşılandı, ancak mahalle meclisinin bu çalışmayı kararlaştırmaması durumunda meclis dışından ve içinden ilişkilerimizle bu çalışmayı başlatmayı önümüze koyduk.

Elbette komünistler olarak işimiz "devlet nerede" diyerek devleti görevle çağırmak, devlet otoritesine duyulan güveni beslemek değil. Devletin olmadığı yerde emekçilerin iktidarının her zamanından daha yakıcı bir gündem olarak karşımızda durduğunu, burjuva değil proleter bir çözümün mümkün olduğunu emekçilere anlatmayı amaçlıyoruz. Kırıntılan değil, dünyayı istiyoruz, alacağız!

Gülsuyu'ndan Komünistler

Ağaç A.Ş. direnişçisi Bilal Atan'ı ziyaret ettik

İşçi Emekçi Birliği çağrısı ile 27 Mart Pazarı günü İBB Ağaç A.Ş.'de uğradığı işkence sonrası işten atılan ve Sarıcahan Parkı'nda 106 gündür direnen Bilal Atan'ı ziyaret ettik. Basın açıklamasına Köz olarak "Emekçilerin ve Ezilenlerin Düşmanı Burjuva İttifaklara İki Turda Da Oy Yok!" şarlı dövizimizle katıldık.

İşçi Emekçi Birliği olarak "İBB Ağaç A.Ş. İşçisinin Yanındayız! İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!" şarlı pankartla basın açıklamamızı gerçekleştirdik. Bilal Atan'ın işyerinde işkenceye uğradığından, İBB'nin ise işkencecileri koruduğundan, günlerce ağır koşullar altında hastanede yatan Bilal Atan'ın ise işten atıldığından bahsedildi. İBB'nin işçi düşmanı olduğu, İşçi Emekçi Birliği'nin 106 gündür direnen Bilal Atan'ın yanında olduğu ve sonuna kadar yanında olacağı vurgulandı.

Köz olarak da 1 Mayıs pikniğimize davet etmek için 27 Nisan Perşembe günü Bilal Atan'ı tekrar ziyaret ettik.

Direniş alanında olan Kaldıraç'tan arkadaşımızla birlikte seçim sürecine ve 1 Mayıs'a ilişkin sohbet ettik. 1 Mayıs'ın seçimlerde Millet İttifakı'na verilen desteğin gölgesinde geçeceğini, buna devrimci bir müdahalede bulunmak gerektiğini, bu yüzden de düzen ittifaklarına hiçbir turda oy vermeme çağrısında bulunan tüm siyasetlerle birlikte bu şiarı daha güçlü bir şekilde yükseltmek gerektiğinin elzem olduğunu söyledik.

Hem Bilal Atan'ı hem de Kaldıraç'tan arkadaşımızı bu sene gerçekleştireceğimiz 1 Mayıs pikniğimize çağırdık ve gazetemizin "Masanın Sol Bacağı Olmayacağız!" manşetli 135. sayısını ulaştırdık. Pikniğimizde Bilal Atan'ın direniş sürecini de anlatarak bir konuşma gerçekleştirmesinin önemli olduğunu söyledik. Ayrılmadan önce, Bilal Atan ile birlikte 1 Mayıs'a çağrıda bulunduk. Köz adına söz alan yoldaş, Bilal'in direnişinin temel bir gerçekliği gösterdiğini ve düzen ittifaklarının işçilerin emekçilerin düşmanı, patron partileri olduğunu söyledi. Önümüzdeki seçimlere giderken de işçi ve emekçilerin gerçek çözümünün sokakta bir mücadeleden geçtiğini vurguladı. Parlamentarizmin gölgesinde geçeceği şimdiden belli olan 2023 1 Mayıs'ına giderken "Sınıf İşbirliği Değil Sınıf Savaşı!" şiarını yükseltmek gerektiğini söyleyerek herkesi 1 Mayıs'a davet etti.

Yaşasın 1 Mayıs! Biji Yek Gulan!

Beşiktaş'tan Komünistler

Kızıldere mirasına devrimci parti yaratma mücadelemizle sahip çıkıyoruz!

On THKO ve THKP-C militanının ölümsüzleştiği Kızıldere'nin 51. yıldönümünde Birleşik Mücadele Güçleri'nin (BMG'nin) örgütlediği anmaya katıldık. Anma, "On'ların Yolundan Zafere Kadar Yürünecek" şiarıyla düzenlendi. Etkinlik saygı duruşuyla başladı. Ardından Kopuş belgeselinden Kızıldere'ye ilişkin bir kesit gösterildi. Sunumun ardından bir Devrimci Partili, BMG adına bir konuşma yaptı. Konuşmacı, 30 Mart anmalarını devrimcilerin arkasından ah vah etmek için değil, mücadeleyi bir adım öne taşımak için yaptıklarını dile getirdi. '71 devrimci kopuşunun reformizmden kopuş olduğunu belirten konuşmacı, kopuşun üç ana damarını oluşturan THKO, THKP-C ve TKP/MLli devrimcilerin sistem dışına çıkmayı ve devrimci dayanışmayı yol bellediklerini söyledi. BMG konuşmasının ardından açık kürsü bölümüne geçildi ve biz de Köz adına söz aldık. Sözlerimize, kısa bir süre önce tutuklanan SGDF'li ve ESP'li ar-

kadaşlarımızı hatırlatarak başladık.

Bugün saldırılarını artıran hükümet ile 12 Mart'taki hükümetlerin aynı dertten muzdarip olduğunu açıkladık. Bunların rejim kriziyle boğuşan Erdoğan ile 70'lerde Türkiye'de yükselen işçi hareketinin etkisiyle bir siyasal krizin içine düşen hükümetler olduğunu hatırlattık. Bu krize karşı Mahirlerin, Denizlerin, İboların "düzeni tamir" projesinin parçası olmayı, düzenin bir başka kliğine dayanarak bu krizden çıkmayı değil; reformizmden tüm-den kopuş yolunu seçerek devrim yolunu tuttuklarını açıkladık. Devrimde ısrarın devrimci örgütte ısrar, devrimci örgütte ısrarın devrimci partiyi yaratma mücadelesinde ısrar demek olduğunu üzerinde durduk ve '71 kopuşundan Kızıldere'ye uzanan mücadelenin bugün ancak devrimci parti mücadelesinde buluşarak devralınabileceğini ifade ettik. Etkinlik çıkışında devrimci arayışları olan kimi unsurlarla '71 kopuşu, devrimci parti, seçimlerde bağımsız tutum gibi konular üzerine sohbet ettik. Biz, 71-72 Kopuşu'nu amacına ulaştırmak için ödevimizin, komünistlerin birliğini sağlayarak devrimci partiyi yaratmak olduğunu bilincindeyiz. "Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor" şiarını, devrimci partiyi yaratma savaşının sürdüğüne ve aciliyetine işaret etmek için yükseltiyoruz.

Örgütlü Devrimcilerdi, Devrim için Öldüler!

Devrim için Devrimci Parti, Yaşasın Komünistlerin Birliği!

Beşiktaş'tan Komünistler

Mayısta Yaşam Kooperatifi'nde 8 Mart kahvaltısı

İçinde çalışma yürüttüğümüz Mayısta Yaşam Kooperatifinde 8 Mart öncesi öğrenciler ve aileleri ile bir araya geldik. Birlikte hazırladığımız kahvaltımızdan sonra sohbet ettik. Yaptığımız sohbetlerde emekçi kadınların gündelik sorunları, 8 Mart'ın önemi ve herkesin gündeminde olan seçimler hakkında konuştuk. Bu seçimlerin Erdoğan'dan kurtulmak için çok önemli olduğu safsatası herkes gibi kadınların da gündeminde. Şimdiki hükümetin gidip yerine yenisinin gelmesinin daha iyi olacağı düşünülmekte, yaşanan deprem felaketiyle AKP hükümetinden seçimler yoluyla kurtululabileceği daha da perçinlenmiş hâlde. Biz de sohbetimizde 2015 seçimlerinden sonra gerilemeye başlayan, geriledikçe saldırı-ganlaşan AKP hükümetinden o gün nasıl kurtu-

lunulamadıysa bu seçimlerde de kurtulunulamayacağını, hükümetten ancak ve ancak bağımsız bir siyasetle kurtulabileceğimizi anlattık. Bunun için de emekçilerin ve ezilenlerin bağımsız siyasetini örmemiz gerektiğinin altını çizdik. Dün hükümeti gerileten bağımsız siyasetti, bugün de yapılması gereken bağımsız bir hatta ilerleyip emekçilerin ve ezilenlerin bağımsız mücadelesini örmemiz gerekir dedik. "Hükümetten kurtulmak için devrim şarttır ve kadınlar olarak devrim mücadelesinde yer alıp nasıl 1917'de çarı devirdiysek bugün de çar taslaklarını devireceğiz." diyerek 8 Mart eylemine kadınları davet ettik.

Anadolu Yakası'ndan Komünistler

1 Mayıs Mahallesi'nde 8 Mart içerikli ozalit çalışması

8 Mart öncesinde 1 Mayıs Mahallesi'nde 8 Mart içerikli ozalitlerimizi yaptık. Bu sene 8 Mart eylemi ve etkinlikleri depremi gündem eden bir şekilde gerçekleşti ancak deprem siyasi bağlamı içerisinde ele alınmadı. Köz olarak 8 Mart'ta ozalitlerimizde ve dövizlerimizde siyasi mücadele içerisindeki kadınları öne çıkardık. Bu bağlamda siyasi mücadele verdikleri için tutuklanan HDP'li tutsaklar için "HDP'li Tutsaklara Özgürlük!" dedik.

Var olan düzeni yıkıp yerine yeni bir yaşamı kurmayı amaçlayan ve bu uğurda bedenlerini ateşe atmaktan geri durmayan kadın devrimcileri anmak üzere "Devrim Mücadelesinde Kadınlar En Önde!" ozalitini yaptık. Kürt ulusal mücadelesinin parçası olan kadınları ise "Özgürlük Mücadelesinde Kadınlar En Önde!" içerikli ozalitlerimizle vurguladık.

Anadolu Yakası'ndan Komünistler

HDP'li Tutsaklara ÖZGÜRLÜK

ESPl, SGDFli tutsaklara özgürlük!

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak geçtiğimiz günlerde Rumelihisarüstü Mahallesi'nde "ESPl, SGDFli Tutsaklara Özgürlük!" ve "Tüm Siyasi Tutsaklara Özgürlük!" gündemli yazılama çalışması gerçekleştirdik.

Hükümet seçimlere giderken 14 Mayıs günü yapabileceği olası bir oldubittinin yeni emarelerini artan şiddetle göstermeye devam ediyor. Erken seçim kararı, Erdoğan'ın seçim kanununa aykırı bir şekilde aday olması, HDP'yi kapatma davasıyla teslim alma girişimlerinin hepsi hükümetin seçim provalarının bir parçası. Bugün tüm bu hukuksuzluklara ve saldırılara karşı eylemli bir ses çıkartabilmek ancak emekçi ve ezilenlere en az Erdoğan kadar düşman olan, 12 Eylül rejiminin yeminli hamiliğini üstlenenlerle yan yana gelmemekten geçiyor. Bugün zayıfladıkça saldırganlaşan Erdoğan

NATO dağıtılsın diyenler NATOculara hiçbir turda oy yok demeli

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak, 4 Nisan Salı günü saat 19.00'da Beşiktaş Barbaros Meydanı'nda gerçekleştirilen, Devrim Hareketi, Devrimci Hareket, DİP, TKH, 1920 TKP ve TSİP'in örgütleyicisi olduğu "Türkiye NATO'dan Çıksın! NATO Dağıtılsın!" eylemine katıldık.

Hem NATO'ya hem de NATO'nun genişlemesine onay veren Meclis kararına karşı gerçekleştirilen basın açıklamasında, NATO'nun emperyalistlerin kanlı örgütü, sermaye düzeninin bekçisi, emekçilerin ve dünya barışının düşmanı olduğu, dünyanın dört bir yanında işçi sınıfına ve ulusal bağımsızlık hareketlerine karşı mücadele ettiği vurgulandı. Mecliste her boydan muhalefet olduğunu iddia eden siyasetlerin de oylamaya katılmayarak buna destek çıktığı vurgulanarak, "Türkiye işçi sınıfı, tüm ilerici ve yurtseverler, devrimciler ve komünistler olarak bu utanç vesikasına ortak olmayı reddediyoruz!" dendi. NATO ile masaya oturanın da, buna göz yumanın da suçlu olduğu dile getirilerek, "Türkiye NATO'dan Çıksın, NATO Dağıtılsın!" şiarıyla basın açıklaması sonlandırıldı.

Eylemde atılan sloganlar şu şekildedeydi: "Emperyalistlerden Hesabı Emekçiler Soracak! NATO'dan

Çıkılsın, NATO Dağıtılsın!; Kahrolsun NATO, Kahrolsun Emperyalizm!; Emperyalistler, İşbirlikçiler, 6. Filo'yu Unutmayın!

Eyleme "NATOCulara, IMFcilere, Düzen İttifaklarına Hiçbir Turda Oy Yok!", "6. Filo'ya Secde Edenlerle Karışmayacağız Barışmayacağız!" ve "ABD, AB, Rusya, Tüm Emperyalistleri Yıkacak Olan Dünya Komünist Partisini Yaratmak İçin İleril!" şiarlı dövizlerimizle katıldık.

Okunan basın açıklamasında her iki ittifakın da NATO konusunda suç ortaklığı yaptığı dile getirilse de, eylemde önümüzdeki Cumhurbaşkanı seçiminde "NATOCulara Hiçbir Turda Oy Yok!" diyen bizden başka hiçbir siyasi kurum yoktu. Aynı şekilde, bir ezen ulus devleti olan, NATO'nun en büyük ikinci ordusuna sahip Türkiye Cumhuriyeti'nin Kürdistan ve Kıbrıs'ta ne işi olduğunu soran da yoktu. Oysa Kürdistan'ın dört gerici bölge diktatörlüğü tarafından esir ve ilhak edilmesine kayıtsız kalanlar anti-emperyalist olamaz. Eyleme kalabalık bir şekilde katılamamamız, bunu vurgulayan "Kürtlere Özgürlük Ortadoğu'ya Barış!" ve "Asıl Düşman Kendi Yurdunda!" içerikli dövizlerimizi yükseltelememize yol açtı. Aynı zamanda, 20 Mart'ta sonlandırdığımız bağımsız Cumhurbaşkanı adayına destek kampanyamızın seçim materyallerini alanda dağıtmamamız da bir eksiklik oldu.

Cumhurbaşkanı Seçiminde

NATOCulara, IMFcilere Oy Yok!

Beşiktaş'tan Komünistler

Suphilerin TKP'si kurulacak! Bolşevizm kazanacak!

Türkiye'de Mustafa Suphi ve yoldaşlarını ananlar, Mustafa Suphilerin yolundan yürüdüklerini söyleyenler yok değil. Ancak onların yolundan gittiklerini söyleyenler kitleyi bekleyen, doğrusal büyümeci tutumlar savunmakta. Oysa Mustafa Suphiler içinde bulundukları koşullara savaş koşulları ya da olağanüstü koşullar demeden, kendi partilerini "besleyecek" büyük bir kitlese ayaklanmanın çıkmasını beklemeden bir programatik temel üzerinde birleşmiş, leninist bir parti kurmuş ve harekete geçmişti. 1 Mayıs Mahallesi ve Gülsuyu'nun farklı noktalarında yaptığımız "Suphilerin TKP'si Kurulacak Bolşevizm Kazanacak" içerikli ozalitlerimiz böyle bir hedefi özetliyor. Komünist partinin, devrimci önderliğin eksikliğini gören devrimcilere sesleniyoruz.

Belirli ilke ve referanslar çerçevesinde bir komünist parti kongresini toplamak, aynı platformda buluşmak için çağrı yapıyoruz.

Anadolu Yakası'ndan Komünistler

Hem depremin hesabını sormak, hem HDP'yi kapatmamak, hem de Silivri'den İmralı'ya tüm siyasi tutsaklara özgürlük şiarını yükseltebilmek için "Düzen İttifaklarına Hiçbir Turda Oy Yok!" diyerek bağımsız bir tutum alınması gerektiğini eylemli bir şekilde göstermiştik.

Bugün de bunu demeye devam ediyoruz. Hükümetin saldırılarına hedef olan HDP'yi kitleseleylemlerimizle sokakta savunmak gerektiğini vurguladığımız gibi, bugün de "ESPl, SGDFli Tutsaklara Özgürlük!" şiarını Hisarüstü Mahallesi'nde yaptığımız yazılamalarımızla yükseltiyoruz.

Tüm Siyasi Tutsaklara Özgürlük!

Yaşasın Komünistlerin Birliği!

Üniversitelerden Komünistler

Gazetemizi emekçilerle buluşturduk

135. sayımızı Okmeydanı'na ulaştırdık

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak 13 Nisan Perşembe günü Okmeydanı'nda gazetemizin "Masanın Sol Bacağı Olmaya-çağız!" manşetli Nisan 2023 sayısının

dağıtımını gerçekleştirdik.

Gerçekleştirdiğimiz çalışma boyunca hem esnafı ve bölgedeki evleri ziyaret ettik, hem de bölgede kurulan halk pazarında ajitasyon eşliğinde gazetemizin 135. sayısını sattık. Sohbetlerimizde ve ajitasyonlarımızda Erdoğan'dan kurtulmanın yolunun Altılı Masa'ya eklemekten geçmediğini, zaten Erdoğan'ı göndermeye kadir olmayan bu masanın bacağı olmayacağını, emekçi ve ezilenlerin kurtuluşunun yolunun yine onların seferberliğinin bu düzeni süpürmesinden

geçtiğini vurguladık.

Esnaf ziyaretlerimiz sırasında söylediklerimize de katılanlar olsa da çoğunluk Erdoğan'dan kurtulmak ve biraz daha "nefes alınacak alan" yaratmak için Kılıçdaroğlu'na oy vermeyi hedefliyordu. Ezilenlerin ve emekçilerin düşmanlarından kurtulmak için yine ezilenlerin ve emekçilerin düşmanlarının kapısına gidilmeyeceğini, Milliyetçi Cephe karşısında nefes almak için Ecevit desteklendiğinde Maraş Katliamı'nın gerçekleştiğini, Özal'a karşı SHP desteklendiğinde doksanların siyasi cinayetlerinin, Kürdistan'da artan katliamların ve Madımak'ın gerçekleştiğini belirttik. Bugün alacağımız

nefesi, seçim vaadi ezilenleri bombalamak olan ve "en büyük ülkücü benim" diye konuşan Kılıçdaroğlu'ndan beklemenin anlamsız olduğunu ekledik.

Pazar ajitasyonumuzda da benzer bir perspektif ile masanın sol bacağı olmayacağımız şiarını yükselttik. İşçilerin, emekçilerin, Kürtlerin, Alevilerin, kadınların düşmanlarına mahkum olmadığımızı, NATOculara, IMFçilere boyun eğmeyeceğimizi vurguladık. Ajitasyon eşliğinde halk pazarında gazete satışımızın ardından bölgedeki sokaklara girdik ve evlere gazete satışımıza başladık. Evlerin ardından gazete satışı çalışmamızı sonlandırdık.

Okmeydanı'nda yaptığımız gazete dağıtımını çalışmamızı olumlu değerlen-

diriyoruz. Bugün sola biçilen rolü, Kılıçdaroğlu'na koşulsuz destek sunacak kitle ve Altılı Masa'nın "cepteki oy"u olmayı, kısacası masanın sol bacağı olmayı reddettiğimizi Okmeydanı esnaf ziyaretlerimizde, halk pazarında ve çatkapı ev ziyaretlerinde vurguladık. İşçi sınıfının bağımsız siyasi hattını her zaman ve her koşulda yükseltmeye devam edeceğiz.

Kürtlerin Düşmanlarına, Mütteahhit Partilerine, NATOculara, Düzen Partilerine Hiçbir Turda Oy Yok!

Devrim İçin Devrimci Parti, Parti İçin Komünistlerin Birliği!

Beşiktaş'tan Komünistler

Hisarüstü'nde gazete satışı ve söyleşisi: Masanın sol bacağı olmayacağız!

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak 14 Nisan Cuma günü Hisarüstü Mahallesi ve Boğaziçi Üniversitesi Kuzey ve Güney Kampüsü'nde gazetemizin yeni sayısının dağıtımını ve 30 Nisan'da gerçekleşecek olan "Burjuvaziye Karşı Proletarya" başlıklı 1 Mayıs pikniğimizin davetini yaptık. Arkadaşlarımızla, bu hükümetten kurtulmanın yolunun Millet İttifakı'na oy vermekten değil, kitlesel bir emekçi seferberliğinden geçtiğini konuştuk. Millet İttifakı'nın Erdoğan'ı göndermeye kadir olmadığını, aksine onun ömrünü uzattığını vurguladık.

Bağımsız cumhurbaşkanı adayı Çetin Eren'e destek kampanyamız vesilesiyle de görüştüğümüz arkadaşlarımıza, imza engelini aşacak bir desteğe sahip olmamamızdan ötürü bağımsız bir adayın çıkmadığını ancak bizim seçimlere dair tutumumuzun değişmediğini açıkladık. Daha önceden bu çalışmamızdan haberdar olmayanlara seçim bildirgemizi ve bültenlerimizi ulaştırdık. 7 Mart akşamında gerçekleştirdiğimiz seçim toplantımıza davet ettiğimiz fakat gelemedikleri nasıl geçtiğini soran arkadaşlarımıza da toplantıda neleri vurguladığımızı anlattık.

Devletin olmadığı yerde gündem emekçilerin iktidarındır

1 Mart Cumartesi günü Erdal Eren Kültür Merkezi'nde Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nin "Depremle Dayatılan Sefaletle, Devletin Gelen Şiddetle Karşı Mücadele Eden Kadınlarla Dayanışmayı Büyütelim" şiarlı 8 Mart etkinliği gerçekleşti. Etkinlik öncesinde Köz'ün arkasında duran komünistler olarak çalışma yürüttüğümüz alanda etkinliğin davetiyesinin dağıtımını gerçekleştirdik. Bir dizi kurumun yanı sıra ziyaret ettiğimiz iki eve de etkinliğin biletlerini ulaştırdık.

Ziyaret ettiğimiz kurumlara gazetemizin "Devletin Olmadığı Yerde Gündem Emekçilerin İktidarındır" manşetli sayısını da protokol olarak ilettik. Kurumların yanı sıra özellikle ziyaretçisi olduğumuz evlerde gelirleri deprem bölgesine dayanışma amaçlı ulaştırılacak olan bu etkinliğin gösterdiği gibi emekçilerin bu tip durumlar karşısında kendi aralarındaki dayanışma faaliyetinin kıymetli olduğu, komünistlerinse dayanışmayla sınırlı olmayan bir siyasi perspektifle olağanüstü durumlara olağanüstü müdahaleler gerçekleştirmesi gerektiği sohbetimizin eksenini oldu. Emekçilerin iktidar organlarından başka bir kurtuluş olmadığını anlatmanın; seçimler mevzu bahis olduğunda da emekçilerin seferberliğini öne çıkaran bir çalışmanın dışında hiçbir burjuva ittifaka yedeklenmemeyi gerektirdiğini konuştuk. Yirmi dört senedir var olan bir platform olarak temel iddiamızın komünistlerin birliğini sağlayacak bir parti kongresi toplamak olduğunu, tasfiyecilerin

Boyle bir adayın olmadığı bugün, işçilerin ve ezilenlerin düşmanı, NATOcu ve IMFci düzen ittifaklarına hiçbir turda oy vermeyeceğimizi ve seçimlerde geçersiz oy kullanacağımızı söyledik. Açık veya örtük bir şekilde Kılıçdaroğlu'na oy veren hiçbir adayı, ittifakı veya partiyi milletvekili seçiminde de desteklemeyeceğimizi, milletvekili seçiminde alınan güya bağımsız tutumların ise cumhurbaşkanı seçimindeki işbirlikçi tutumu örtmek için parlatıldığını da ekledik.

Sohbet ettiğimiz arkadaşlarımızı, bu konuları daha kapsamlı konuşup tartışmak için, o günün akşamında yapılacak olan gazete tartışmamıza çağırdık. Bu vesileyle hem düzenli bir şekilde gazetemizi elliye yakın kişiye ulaştırıyor hem de ulaştırdığımız kişilerle bu kritik siyasi dönemde, seçim tutumumuz başta olmak üzere birçok konuda siyasi fikirlerimizi tartışabiliyor, konuşabiliyoruz. Sıklıkla iddia edilenin aksine, gazetemizi ulaştırdığımız emekçiler ne bizi dediklerimizden dolayı kovuyor ne de bize tepki gösteriyor. Tam tersine, aralarında her ne kadar bir alternatifsizlik yüzünden veya "el mahkûm" Kılıçdaroğlu'nu destekleyeceklerini söyleyenler olsa da, anlattığımız siyasi gerçekler herkeste öyle ya da böyle bir karşılık buluyor. Bu zeminin ortaktığı ise, eylemli bir hatta savunduklarımızı daha detaylı ve net bir şekilde açıklamamızın önünü açıyor.

GAZETE SÖYLEŞİSİ

Gazete toplantımızda Nisan sayımızda "Masanın Sol Bacağı" başlıklı Köz'ün Sözü'nü okuduk. Sözümüzün okunmasının ardından, ABD emperyalizminin gerileyişi, milletvekili seçiminde aldığımız tutum ve 71 Kopuşu'na ilişkin sorular geldi.

akımlarla ayırım çizgilerimizi de siyasi mücadele içinde bu tip tutumlarla somutladığımızı anlattık. 9 Mart Perşembe günü Kartal'da depremde yitirdiklerimizi anmak için bir eylem gerçekleşti. Biz de bu eylemin öncesinde Kartal HDP ve Halkevi'ni ziyaret ederek gazetemizin protokolünü ulaştırdık. Ziyaretlerimizde; dayanışma faaliyetinin ötesine geçerek emekçileri iktidara karşı harekete geçirecek bir çalışma gerçekleştirmek gerektiği, Maraş'ta depremlere Kur'an dağıtanların gösterdiği gibi siyasetin boşluk tanımadığı üzerinde durduk.

OHAL'in gösterdiği üzere Erdoğan'ın en büyük korkusunun birbirinin yarısını saran emekçilerin öfkesi ve sokağın hareketlenmesi olduğunu, bu korkuyu gerçek kılmak gerektiğini vurguladık. Protokol dağıtım sırasında bir anma eyleminden haberdar olduk. Eyleme gittiğimizde siyasi içerikten yoksun bir yas eylemi olduğunu görmemiz üzerine bir süre gözlemci olarak bulunup ayrıldık. Emekçilerle kurulan dayanışma bağlarının, ancak onları siyasi bir hedef doğrultusunda harekete geçirebildiğimiz takdirde anlamlı olacağını biliyor, bunu bunu hedefliyoruz. Bunu yaparken de bulduğumuz alandaki kurumlara beraber hareket etmekten geri durmuyoruz. Emekçilerin en büyük sorunu Erdoğan sorunudur. Bu sorunu ancak emekçiler kendi kollarıyla çözecek.

Gülsuyu'ndan Komünistler

Söz alarak, karşı devrim kampının bir tarafı olan Erdoğan'ın önce ABD'nin ve TUSİAD'ın 12 Eylül Rejimini yeniden yapılandırmak ve TSK'yı dışarıda bırakmak, Kürt hareketini teslim almak için geldiğini fakat özellikle Kürtler hakkındaki görevini yerine getiremediği için ABD'nin ondan vazgeçtiğini anlattık. Burada ABD'nin dünyadaki gerileyişinin de etkisi olduğunu dile getirerek, Amerikan işgal kuvvetlerinin Afganistan'dan çekilmesinin ardından ABD'nin Ortadoğu'daki son yirmi yıldaki tüm girişimlerinin başarısızlıkla sonuçlandığını örneklerle açıkladık. Gandi Kemal'in de ABD çizgisiyle uyumlu Amerikancı muhalefetin ortak adayı olduğunu dile getirdik. devrimcilerin, emekçiden ve ezilenden yana olanların sınıf işbirliğini değil, proletaryanın sınıf savaşı yolunu tercih edip seçimlere tarafsız değil bağımsız bir şekilde müdahale etmesi gerektiğinin, emekçi ve ezilenlerin kitlesel seferberliğini büyütmek yolunda bağımsız bir cumhurbaşkanı adayı çalışmasını bir kaldıraç olarak kullanmak gerektiğinin altını çizdik. 71 Kopuşu ve silahlı propagandayı veya gerilla savaşını neden tercih etmediğimize

ilişkin gelen soruyu ise, silahlı propagandayı bir yöntem olarak benimsemediğimizi ancak gerilla savaşını ilkesel olarak reddetmediğimizi anlattık. Bolşeviklerin de içsavaş zamanında partizan savaşına başvurduklarını örneğini verdik. Proleter devrimci olduğumuzu, devrimin ise ancak komünist, Bolşevik bir parti öncülüğünde silahlı ayaklanma yoluyla gerçekleşeceğini açıkladık. Millet İttifakı'nın arkasına dizilenlerin 71-72 kopuşunu sahiplenemeyeceğini de dile getirdik.

Gelen arkadaşlarımızı 1 Mayıs pikniğimize ve Millet İttifakı'nın seçim mitingi gibi gerçekleşecek olan önümüzdeki 1 Mayıs'ta "Düzen İttifaklarına Hiçbir Turda Oy Yok!", "Sınıf İşbirliği Değil Sınıf Savaşı!" şiarlarını daha güçlü bir şekilde yükseltmek gerektiğini dile getirerek kortejimize çağırdık.

Gazete toplantımız format itibarıyla biraz dağınık olmasına rağmen gelen yorumlar olumlu şekilde oldu. Bu toplantıların daha sık ve planlı bir şekilde yapılmasının önemli olduğunu düşünüyoruz.

Üniversitelerden Komünistler

"Masanın sol bacağı olmayacağız" protokol dağıtımı

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak Maltepe Gülsuyu ve Beşçesmeler'deki bir dizi kuruma gazetenin "Masanın Sol Bacağı Olmayacağız" manşetli sayısını dağıttık.

Gülsuyu'nda kitle örgütleri ve siyasetlere gazetemizi ulaştırdık. Buradaki kurumlara sohbetlerimizde seçimlerde düzen ittifaklarına oy yok çağrısının önemini anlattık. Altılı Masa olarak bilinen Amerikancı Millet İttifakı'nı adres göstererek ne 1 Mayıs'ta ne de 14 Mayıs sonrasında sınıfın gündemlerini taşıyamayacağımızı, sınıf mücadelesini büyütemeyeceğimizi anlattık. Tersinden, Gülsuyu'nda emekçilerin dayanışmasını ve ortak eylemini örnek için dahi düzen ittifaklarına ve sınıf işbirlikçiliğine karşı durmanın şart olduğunu öne çıkardık. Ziyaret ettiğimiz kurumlara Köz'ün 1 Mayıs pikniği biletlerini ve 25 Nisan Salı günü gerçekleşecek söyleşimizin davetiyelerini ulaştırdık.

Kartal'da TÖP ve Halkevi, Maltepe Beşçesmeler'de TKP Semtevi, HDP ve siyasi kurum kimlikleriyle tanıdığımız dostlarımızın kültür merkezi ve kafelerine de protokol bıraktık. Burada bulunanlara gazete de sattık. Sohbetlerimiz

seçimlerde burjuvaziden bağımsız bir tutum almanın, sınıf işbirlikçiliğine karşı eylemli bir pozisyon almayı da gerektirdiği ekseninde gerçekleşti. Aynı zamanda 1 Mayıs üzerinden gelişen sohbetlerimizde de bugün sınıf işbirliğine değinmeden işçilere sınıf kazanımı üzerine görüş belirtmenin mümkün olmayacağı görüşlerimizi anlattık. Yeşil Sol Parti'yi seçimlerde neden desteklemediğimiz sorulduğunda, daha önceki seçim pratiklerimizden hareketle tutumumuzu anlattık. Ancak daha 2021 Newroz'unda "HDP Bağımsız Siyasetle Var Olabilir! HDP Kitlesel eylemlerle Savunulabilir!" diyen komünistler olarak yarın HDP'ye yönelik gerçekleştirebilecek olası saldırılarda HDP'yi sahiden savunmak isteyenlerin dahi burjuvaziden bağımsız bir tutumu bugünden göstermesi gerektiğini ifade ettik. Bu sohbetlerin ilerlemesine bağlı olarak Türkiye'de tasfiyeciliğin etkisiyle oluşan sol mozaığe karşın devrimci bir parti ihtiyacı ve bu partiyi yaratma mücadelesi veren bir platformun odak olmasının anlamı üzerinde durma imkânımız da oldu.

Gülsuyu'ndan Komünistler

Devletin olmadığı yerde gündem emekçilerin iktidarındır

"Paris Saldırısı Lozan'ın Ürünlerinden Biridir, Devletsizlik kader değil" manşetli Aralık sayımızın yaygın satışını 1 Mayıs Mahallesi'nde esnafı ve kahvehaneleri dolaşarak gerçekleştirdik. Satışımız sırasında Paris katliamının Kürtlerin ezilen ulus olmasıyla ilişkisini anlattık. Paris'te olan bu saldırı bu topraklara uzakta gerçekleşmiş olsa da hem Ortadoğu'da hem de bulundukları diğer yerlerde Kürtler işçi sınıfını oluşturmaktadır ve devrimci dinamikleri temsil etmektedir. Bu nedenle Kürtlerin ezilmesi sadece onların değil tüm işçi ve emekçilerin sorunudur. Elbette emekçilerin ortak sorunlarını ancak bir devrimci partinin siyasi faaliyeti birleştirebilir. Ancak böyle bir par-

tinin olmadığı koşullarda da bu sorunları gündeme getirebilmek için ve Kürdistan'a özgürlük diyebilmek için de seçimleri kullanmak gerekir.

Anadolu Yakası'ndan Komünistler

“Seçim sürecinde yükseltile ırkçılık” etkinliğine katıldık

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak 25 Nisan Salı günü Birlikte Yaşamak İstiyoruz İnisiyatifi'nin düzenlediği “Seçim Sürecinde Yükseltile ırkçılık” başlıklı etkinliğe katıldık. Konuşmacılardan Foti Benlisoy, ırkçılığın sınıfı böldüğünü ifade etti, iktidarın devlet aygıtına sahip olduğu için daha güçlü bir şekilde bunu yükselttiğini, ancak anaakım muhalefetin de seçim vaatlerinin bu yönde olduğunu söyledi.

Sunumlardan sonra biz de söz aldık. Konuşmacıların da belirttiği üzere, göçmen meselesinde Cumhur İttifakı'nın da Millet İttifakı'nın da kendi hesapları doğrultusunda hareket ettiğini söyledik. Türkiye solunun ise Cumhurbaşkanlığı seçimine giderken göçmenler konusunda net bir tutum alamamasının ardında emekçi ve ezilenlerin düşmanı Millet İttifakı'nın aday Kılıçdaroğlu'na verilen desteğin yattığını ifade ettik. Bu gerçeğin son iki 1 Mayıs'ta da görüldüğünü dile getirerek, geçen seneki 1 Mayıs'ta

göçmenlere vatandaşlık hakkını Köz hariç kimsenin gündem etmediğini ve seçimlere 13 gün kala gerçekleşecek 1 Mayıs'ta da bundan çok farklı bir tablo olmayacağını belirttik.

Suriyelileri ülkelerine göndereceğiz” diyen Millet İttifakı'nın asla bu sorunları çözemeyeceği ve bu sorunların ancak hükümete karşı bir emekçi seferberliğiyle çözülebileceğini ifade ettik. Bunu söylebilmemizi de bağımsız devrimci bir tutum alabilmemizle ilişkilendirdik. Sınıfın parçası göçmen işçileri sınıf işbirliğinin değil, sınıf savaşının bir parçası kılmak gerektiğini dün olduğu gibi bugün de 1 Mayıs'ta haykırmak gerektiğini etkinlikteki herkese ilettik. Etkinlik bittikten sonra, Enternasyonal Komünist İşçi Birliği, Komünist Militanlar Birliği ve Köz imzalarıyla yayımlanan “Sınıf İşbirliği Değil Sınıf Savaşı!” başlıklı 1 Mayıs ve 14 Mayıs'a ilişkin ortak bildirimizi ve aynı zamanda Mart ayında sonlanan Emekçilerin Seferberliği İçin Bağımsız Aday kampanyasının üçüncü bültenlerini de katılımcılara ve konuşmacılara dağıttık.

Sınıf İşbirliği Değil Sınıf Savaşı!

Cumhurbaşkanı Seçiminde Düzen İttifaklarına Hiçbir Turda Oy Yok!

Tüm Göçmenlere Vatandaşlık Hakkı!

Beşiktaş'tan Komünistler

15 Mart'ta düşenler eylemle anıldı

Her yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs Mahallesi'nde 15 Mart anması çerçevesinde siyaset ve dernekler olarak bir araya geldik. Yaptığımız toplantıların ardından “28. Yılında 12-15 Mart Gazi ve 1 Mayıs Katliamlarını Unutmayacağız, Unutturmayacağız” şiarıyla mezar anması ve yürüyüş organize ettik. Örgütlenmesinde Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Partizan, SMF, EMEP, ESP, HDK ve biz bulunduk, anma programı 15 Mart Platformu imzasıyla örgütlendi.

Bu sene yapılan eylemlerde de 12 Mart ve 15 Mart katliamı olarak anılsa da bizim açımızdan ayaklanmadır. Bu sene de bunu akılda tutarak “Gazi'nin Yolu Ayaklanma Yoludur; Ayaklanma Yolu Devrim Yoludur!” şiarını yükselttik. Aynı zamanda yürüyüşe; “Gazi ve 1 Mayıs'ın Yolu Ayaklanma Yolu, Ayaklanma Yolu Devrim Yolu; Provokasyonları, Saldırıları, Gazi ve 1 Mayıs'ın Yolundan Püskürtelim; Gazi ve 1 Mayıs'ta Barikatta Saf Tutanlarlayız; Cumhurbaşkanlığı Seçiminde Çetin Eren'i Destekle; Rojhilat'a Bin Selam; Devrim için Devrimci Parti, Parti için Komünistlerin Birliği” şiarlı dövizlerimiz ile katılım sağladık. Katıldığımız her iki yerde de bu şiarları öne çıkardık. Bağımsız bir tutum almanın, devrimci siyasal mücadeleyi yükseltmenin önemi vurguladık. 1 Mayıs Mahallesi Cemevi'nden başlayan yürüyüş 15 Mart saldırısının yaşandığı

30 Ağustos Okulu'nda basın açıklaması okunarak sonlandırıldı. Yürüyüş esnasında belirlenen ortak sloganlar atıldı. Bu sloganlar; “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz; Afet Değil Bu Bir Katliam, Hükümet İstifla!” idi.

Köz'ün arkasında duran komünistler, Gazi'de ve 1 Mayıs'ta düşenlerin anılarını yaşatmak, Gazi'nin ve 1 Mayıs'ın hesabını sormak için dünya komünist partisini yaratmayı görev biliyor. Bulduğumuz alanlarda bu şiarları yükseltmeye devam edeceğiz.

Yolumuz Gazi'nin Ayaklanma Yoludur!

Devrim için Devrimci Parti!

Parti için Komünistlerin Birliği!

Anadolu Yakası'ndan Komünistler

“TKP'ye neden oy vermeliyiz?” etkinliğindeydik

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak, 5 Nisan Çarşamba günü saat 20.30'da Okmeydanı Semt Evi'nde gerçekleşen “Bir daha enkaz altında kalmamak için Mücadeleyi Büyütüyoruz! TKP'ye Neden Oy Vermeliyiz?” başlıklı, TKP milletvekili adayları Meltem Başbuğ Yazıcı ve Ünsal Uslu'nun konuşmacı olduğu etkinliğe katıldık.

Sunucu, cumhurbaşkanı seçiminde Erdoğan gitsin diye Kılıçdaroğlu'na oy vereceklerini fakat Millet İttifakı'nın bileşenlerini bildiklerini, onlara kefil olmadıklarını ve Millet İttifakı'nın arkasını toplamayacaklarını ifade etti. Sunucunun konuşmasının ardından milletvekili adayları söz aldı. Meltem Başbuğ Yazıcı, özel bir dönemde seçime girdiklerini söyleyerek, ilk defa TKP olarak laiklik, anti-emperyalizm gibi temel konularda sözlerini net söyledikleri ve sözlerinin alıcısı olduğu bir seçim sürecine girdiklerini ifade etti. Sözü alan diğer milletvekili adayları Ünsal Uslu, emekçi halkı temsil edecek adaylar çıkarttıklarını, halkı ancak halkın kendisinin temsil edeceğini ve etmesi gerektiğini dile getirdi. Bu kısa konuşmaların ardından soru-cevap bölümüne geçildi.

Bir yoldaş el kaldırıp Cumhur ve Millet İttifakı hakkında denilenlerin çok doğru olduğunu ifade ederek söze başladı. İki ittifakın bileşenlerinin de NATOcu ve IMFci olduğunu anlatan yoldaş, bugün esas olanın Cumhurbaşkanlığı seçimi olduğunu dile getirdi. Yoldaş, Madımak'ı, Gazi'yi, Gezi'yi hatırlatarak, Erdoğan'dan kurtulmak için çözüm olarak sunulan Millet İttifakı'nın emekçilere hiçbir şey vaat edemeyeceğini anlattı. TKP'nin milletvekili adaylarına Kılıçdaroğlu'na oy istemenin bu siyasi gerçeklerle nasıl bağdaştığını sordu.

Cevap vermek için söz alan milletvekili adayları, Erdoğan'ın karşısında Erdoğansız AKP olan, onunla gericiilik yarıştıran Millet İttifakı'nın olduğunu söyledi. Fakat bugün esas olarak Erdoğan'ı göndermenin sorumluluk olduğunu ifade etti. Forumda söz alan başka biri kendisi gibi birçok kişinin Erdoğan'a da Kılıçdaroğlu'na da oy vermeyeceklerini anlatarak, TKP'den “vurucu kırıcı” beklentilerinin olduğunu ifade etti. Bir başkası da söz alarak: “Denize düşen yılanı sarılır diyorlar. Yılandan kaçalım da ben karada öleyim. Karada en azından birbirimize sarılırız dost elinde ölürüz. Çürük binalar gibi olan bu hükümeti yıkmamız lazım.” dedi. Başka bir arkadaş ise soru soran yoldaşın geçmişten hatırlattıklarının doğru olduğunu, bugün seçimle Erdoğan'ın gidip gitmeyeceğinin bile belli olmadığını, bu işin sokaklarda, meydanlarda çözülmesi gerektiğini söyleyerek “TKP özelinde söylemiyorum ama Kılıçdaroğlu'na oy istemek katillerimize oy istemek anlamına gelmez mi?” diye sordu. Forum kısmı bitirilerek etkinlik sonlandırıldı.

Etkinlik bittikten sonra, Kılıçdaroğlu'na oy vermenin katillerimize oy vermek anlamına geldiğini söyleyen arkadaşın yanına giderek Cumhurbaşkanlığı seçiminde alınması gereken tutum hakkında sohbet ettik. Sohbetimiz sırasında TKP'li bir arkadaş

da söz alıp hükümetin gitmesi gerektiğini ve Erdoğan'ın gitmesinin kitleler açısından bir umut olacağını söyleyerek Kılıçdaroğlu'nu destekleyeceklerini anlattı. Sohbetimiz devam ederken TKP'li arkadaş “daha doğru bir yerde” siyaset konuşmak gerektiğini dile getirerek bizi uğurladı. TKP'yi kötüleyen bir tutumumuz olmasa da siyasi görüşlerimiz hakkında etkinliğe gelen insanlarla sohbet etmemizin çok yanlış olduğunu vurguladılar. Bizim etkinliği sabote etmediğimizi fakat “sınırlarda dolaştığımızı” söyleyen TKP'li arkadaşlar, insanlarla kendi yerimizi açıp kendi etkinliklerimizde siyaset yaparak ve mahallede bildiri dağıtımı yaparak tanışmamızı salık verdiler.

Biz de siyasetin siyasi bir özgüven ile herkese açık bir biçimde yapılması gerektiğini, kendilerinin de herhangi bir etkinliğimize gelerek siyasi görüşlerini ifade edebileceklerini, etkinliğimize gelen insanlarla diledikleri gibi konuşup iletişim bilgilerini alabileceklerini ve sohbet edebileceklerini söyledik. Bizler dar grupçu anlayışlarla rekabetçi kaygıların karşısında, devrimci dayanışma ile siyasi gerçekleri olduğumuz her yerde dile getirmeye, sadece dile getirmekle de kalmayarak bunları eyleme dökmeye devam edeceğiz. Tıpkı önümüzdeki Cumhurbaşkanlığı seçimi için “Düzen İttifaklarına Hiçbir Turda Oy Yok!” diyen bağımsız aday Çetin Eren'i destekleme çalışmasını yürüttüğümüz gibi.

Cumhurbaşkanı Seçiminde Burjuva İttifaklara Hiçbir Turda Oy Yok!

Beşiktaş'tan Komünistler

Komintern ve parti kurma mücadelemiz üzerine bir ev sohbeti

Komünistler olarak geçtiğimiz günlerde, seçim çalışmaları ve başka bir dizi siyasi çalışmada yan yana geldiğimiz Gülsuyu'ndan bir aileye misafir olduk. Gazetemizin “Devletin Olmadığı Yerde Gündem Emekçilerin İktidardır” manşetli sayısını ulaştırdığımız evde oldukça hoş karşılandık ve yaklaşık üç dört saat sohbet ettik.

Oldukça politik olan sohbetimizin ana odağı proletaryanın iktidara yürüyeceği yol, bu iktidarın devlet biçimi ve aslında bu yolda ona önderlik edecek devrimci partinin görev ve sorumluluklarıydı. Depremi gösterdiği gibi, emekçilerin bir dayanışma faaliyeti örnek için komünistlere ihtiyaç duymadığını, emekçilere devrimci siyaset taşıyıp bir ayaklanmaya seferber etmek içinse devrimci bir partinin zorunlu olduğunu konuştuk. Komün deneyiminden, II. Enternasyonal sosyalizminin marksizmin devlet teorisini tahrifinden, Bolşeviklerin Ekim Devrimi ile beraber Komün'ü aşip proletarya diktatörlüğünü muzaffer kılmasının öneminden söz ettik. Bu deneyimin derslerini süzen Komintern'den sonra dünya komünistlerine önderlik edecek bir özenin olmadığı ortak kanaatimizdi. Komintern'in ilk dört kongresinin rehberliği dururken bugün komünistlerin bir program sorunu olup olmadığı konusunda ise anlaşılmadı.

Komünistlerin birliğini sağlamak için giderilmesi gereken eksikliklerin şu veya bu akıma bağlanmak olmadığı, komünistlerin birliğini sağlamak isteyenlerin genel ilkeleri anlatmakla yetinemeyeceği ve

bu ilkeleri somut siyasi gündemler üzerinden görünür kılması gerektiği anlattığımız konu başlıklarından oldu. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Çetin Eren'i desteklediğimiz çalışmayı da buna hizmet ettiği ölçüde hanemize bir artı olarak yazabileceğimizi aktardık. Bugünden bile bakıldığında amacına hizmet ettiğini görüyoruz.

Program sorununun bir masabaşı işi olmadığı, devrimci her programın başarısından bağımsız bir örgütlü siyasi mücadele deneyiminin içinden doğduğu üzerinde durduğumuz bir diğer konuydu. Komintern'i açacak bir parti yaratmadan, onun ilk dört kongresinin ilke ve esaslarını açacak bir program yaratılamayacağını; “önce teorik üretim” diyenlerin Manifesto'yu kaleme alan Marx ve Engels gibi devrimci değil, en fazla aydın olabileceğini konuştuk. Bolşeviklerin de marksizmin programatik esasları ışığında yürüttükleri siyasi mücadelenin deneyimlerinden dersler çıkarmadan, bu dersleri sızmeden bu işe girişemeyeceklerini anlattık.

Bütün bunlarla beraber, devrimci siyasetin ancak örgütle yapılabileceği temel ilkimiz üzerinde durduğumuz bir diğer husustu. Program sorunu, komünistlerin birliğinin nasıl sağlanabileceği gibi başka birçok konuda anlaşılmayacağımız kimselerle dahi muhataplık ilişkisi kurabilmek için örgütlü mücadeleyi teşvik ettiğimizi belirttik. Dostça geçen sohbetimizin ardından ziyaretimiz sonlandı.

Gülsuyu'ndan Komünistler

Maltepe Gülsuyu, Beşçeşmeler ve Kartal'da Protokol Dağıtımı

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak Maltepe Gülsuyu ve Beşçeşmeler'deki bir dizi kuruma gazetenin “Masanın Sol Bacağı Olmayacağız” manşetli sayısını dağıttık.

Gülsuyu'nda kitle örgütleri ve siyasetlere gazetemizi ulaştırdık. Buradaki kurumlarla sohbetlerimizde yaklaşan cumhurbaşkanı seçiminde düzen ittifaklarına oy yok çağrımızın önemini anlattık. Altılı Masa olarak bilinen Amerikancı Millet İttifakı'nı adres göstererek ne 1 Mayıs'ta ne de 14 Mayıs sonrasında sınıfın gündemlerini taşıyamayacağımızı, bağımsız bir sınıf mücadelesini büyütemeyeceğimizi anlattık. Tersinden, Gülsuyu'nda emekçilerin dayanışmasını ve ortak eylemini örnek için dahi düzen ittifaklarına ve sınıf işbirlikçiliğine karşı durmanın şart olduğunu öne çıkardık. Ziyaret ettiğimiz kurumlara Köz'ün 1 Mayıs pikniği biletlerini ve 25 Nisan Salı günü gerçekleşecek söyleşimizin davetiyelerini ulaştırdık.

Kartal'da TÖP ve Halkevi, Maltepe Beşçeşmeler'de TKP Semtvi, HDP ve siyasi kurum kimlikleriyle tanıdığımız dostlarımızın kültür merkezi ve kafelerine de gazetemizin yeni sayısını protokol olarak ilettik ve sayı üzerine sohbet ettik. Gittiğimiz yerlerde bulunan insanlara gazete de sattık.

Sohbetlerimiz seçimlerde burjuvaziden bağımsız bir tutum almanın, sınıf işbirlikçiliğine karşı eylemli bir pozisyon almayı da gerektirdiği ekleninde gerçekleşti. Aynı zamanda 1 Mayıs üzerinden gelişen sohbetlerimizde de bugün sınıf işbirliğine değinmeden sınıf kazanımı üzerine de işçilere söz söyleyemeyeceğimize ilişkin görüşlerimizi anlattık. Yeşil Sol Parti'yi seçimlerde neden desteklemediğimiz sorulduğunda, daha önceki seçim pratiklerimizden hareketle tutumumuzu anlattık. Ancak daha 2021 Newroz'unda “HDP Bağımsız Siyasetle Var Olabilir HDP Kitlesele eylemlerle Savunulabilir” diyen komünistler olarak yarın HDP'ye yönelik gerçekleşebilecek olası saldırılarda HDP'yi sahiden savunmak isteyenlerin dahi burjuvaziden bağımsız bir tutumu bugünden göstermesi gerektiğini ifade ettik.

Protokol ilettiğimiz akımlarla ve gittiğimiz yerlerde karşılaştığımız insanlarla sohbetlerin ilerlemesine bağlı olarak Türkiye'de tasfiyeciliğin etkisiyle oluşan sol mozaige karşın devrimci bir parti ihtiyacı ve bu partiyi yaratma mücadelesi veren bir platformun komünist bir odak olmasının anlamı üzerinde durma imkânımız da oldu.

Gülsuyu'ndan Komünistler

NATO'nun karşısında ama Millet İttifakı'nın arkasında

Kılıçdaroğlu: NATO'ya karşı çıkmanın bir anlamı yok

Finlandiya'nın üyeliğini yokuşa süren tek NATO üyesi Türkiye'ydi. Hükümetin bahanesi Finlandiya'nın "teröristleri" himaye etmesiydi. Finlandiya, hükümetin "terörle mücadele"ye ilişkin sunduğu şartların tümünü kabul etmedi ama hükümet ayak diremekten vazgeçti, 30 Mart'taki TBMM oylamasının ardından Finlandiya NATO'ya katıldı. Parlamentodaki oylama, "sıfır" hayır oyuna karşı iki yüz yetmiş altı evet oyuyla sonuçlandı. HDP'li ve TİP'li vekillerin oylamada hayır oyu kullanmaması birçok sol akımdan tepki gördü ve NATO karşıtlığına dair bir tartışmayı da alevlendirdi. Öyle ki, 14 Mayıs seçimleri yaklaşırken milletvekilliği seçimlerinin hesaplarıyla meşgul olan sol akımlar, cumhurbaşkanı seçiminde Kılıçdaroğlu'nun kampanyasına gölge düşürmemek için eylemsizliği benimsemiş olmalarına rağmen; oylamanın peşinden derhal NATO karşıtı eylemler örgütlemeye başladılar. EMEP kendi örgütleriyle bir eylem düzenlerken; TKH, DİP, Devrim Hareketi, TSİP ve Devrimci Hareket de ortak eylem çağrısı yaptı.

Emek ve Özgürlük İttifakı bileşeni kimi partiler de parlamentoda onaylanan karara tepki gösterdi. Kimisi HDP bileşeni olan ve parlamentoda kendi milletvekilleri de bulunan bu partilerin gösterdikleri tepki göz ardı edilemez çelişkiler barındırıyor. Zira gösterdikleri tepkinin muhatabı, yadırgayarak da olsa sahiplendikleri "HDP'li" kimlikleri hasebiyle bizzat kendileridir.

SOL KONUSUNDAKİ HASSASİYETİN SEBEPLERİ

HDP ile bileşenlik hukuku kurmuş akımların çelişkili tutumlarının aksine, öteden beri HDP'yle niçin yan yana durmadığına ilişkin mazeretleri karnından konuşarak ifade eden TKP, NATO vakasıyla birlikte nihayet aradığı malzemeyi buldu. TİP'li vekillerin oylamaya katılmaması olmasa da TKP'nin gökte ararken yerde bulunduğu bir fırsat olduğu için TKP derhal "NATO'ya karşı durmayanlarla yan yana gelmiyoruz" açıklamasını yaptı. TKP nihayet, kendisine göre "bir kez daha", HDP'nin

sosyalist olmadığını gösterebilmişti.

HDP'nin pozisyonunu "sol" veyahüt "sosyalist" olarak görmeyen ve bunu da HDP'nin emperyalistlerle uyumlu hareket etmesine dayandıran TKP, kimin sosyalist olup olmadığına dair gereksiz bir hassasiyet içindedir. Madem TKP komünist ismini kullanmakta bu kadar ısrarlı, o hâlde en azından sol hareketlerin nasıl ele alındığı konusunda Komünist Parti Manifestosu'na başvurulabilirdi. Manifesto feodal sosyalizmden, burjuva sosyalizminden, küçük burjuva sosyalizminden söz etmiş; işçi hareketi içinde sosyalizm iddiasını taşıyan akımların sosyalist olmadığını kanıtlamaya girişmemiştir. Kendi komünizmini, sosyalizmin bir türü yahut hakiki sosyalizmin eş anlamlısı olarak tanımlamayan Komünistler Birliği başka akımlarla "siz sol değilsiniz asıl sol biziz" diye bir yarışa da tutuşmamıştır. Tersinden, TKP'nin kimin sosyalist olduğu konusundaki hassasiyeti onun sosyalizm ve komünizm arasındaki farklar konusundaki kayıtsızlığıyla ilişkilidir. 1999'da Türkiye-Avrupa Birliği görüşmeleri başlamadan önce Türkiye'de siyasi partilerin komünist ismini kullanması yasaktı. TKP'nin önceli partiler "Ha sosyalizm ha komünizm" ile "madem komünistiz diyemiyoruz o zaman bari sosyalist diyelim" arasında salınan bir anlayışla kendilerini sosyalist olarak tanımlıyorlardı.

Mezhebi komünizm ile sosyalizmi eşanlamlı olarak kullanacak denli geniş olmayanlar açısından anti-emperyalist olmak, sınıf işbirlikçiliğine karşı durmak sosyalist olmak için şart değildir. Bu perspektiften bakıldığında parlamentoda yapılan oylamada NATO'nun genişlemesine hayır demeyen HDP ve TİP de sosyalisttir, seçimlerde "halkın hassasiyetlerini gözterek" bir burjuva kanada karşı bir başka burjuva kanatla hareket eden TKP de. Benzer şekilde TKP'nin bugün takındığı tutumu 2010 yılında, bir burjuva partisine oy isteyecek kadar açık bir sınıf işbirlikçiliği yapmadan, sadece "yetmez ama evet" diyerek takınan DSİP de sosyalisttir.

Mesele komünist kimliği olduğunda ise Üçüncü Enternasyonal'in sıraladığı komünist olmanın yirmi bir şartı hesaba katılmalıdır. Nitekim komünist kimliğini içini boşaltarak kullananlar, sosyal-demokratlarla ilkesiz ittifaklar kurma umudu taşıyanlar işe şaşmaz biçimde hep bu 21 şartı hasır altı etmekle başlarlar. Zaten komünist iddiaya sahip olmayan HDP'yi bu kriterlerle sınamaya hacet yoktur. Fakat komünist olma iddiasını taşıyan TKP, bu şartlar temel alınarak değerlendirilmelidir. Parti programında proletarya diktatörlüğüne yer vermek bu şartlardan biridir. TKP bu şartı sağlamamaktadır. Bu şartı yok saysak dahi, yalnızca Kürdistan sorununda ezilen ulusun ayrılma ve devlet

kurma hakkını savunmaması itibarıyla TKP bir başka şarta daha uymamaktadır. Aslına bakılırsa 21 Şart'tan herhangi birini yerine getirdiğini söylemek mümkün değildir. TKP'nin sosyalizm konusundaki hassasiyeti komünist olmanın şartlarını sulandırmasıyla doğru orantılıdır.

GANDİ KEMAL'İN ANTİ-EMPERYALİST DOSTLARI

Hâlbuki solda anti-emperyalizm yarışına tutuşan TKP, TİP, EMEP gibi akımların 14 Mayıs Cumhurbaşkanlığı seçimine giderken aldıkları tutum aslında anti-emperyalizmin ne olmadığını kanıtı olsa gerek. Bu akımlar hep birlikte Amerikancı Millet İttifakı'nın adayı Kılıçdaroğlu'na oy çağrısı yapıyor. Erdoğan'ın biletini kesen ve çıkarlarını Erdoğan'dan daha iyi gözetecek yeni bir hükümet kurdurtmak isteyen ABD; bunun için AKP ve MHP artıklarını CHP'yle aynı masaya oturttu. Cumhurbaşkanı adayını belirleme sürecinde çıkan çatışma da Kılıçdaroğlu'nun aksatmadığı ABD ziyareti ve ittifakın Akşener dışındaki aktörlerinin sorumlu davranmasıyla kısmen çözüldü. CHP'nin "ikinci yüzyıl vizyonu" da Amerikan emperyalizminin damga vurduğu bir toplantıyla duyuruldu. ABD'nin Türkiye için hazırladığı program, Kılıçdaroğlu ve ABD'li profesörlerin ağzından duyuruldu. Haklarını vermek gerekirse, sol akımlar da bu vizyon toplantısına dair eleştirilerini gazete köşelerinde yazdılar. "Bakin, CHP budur!" tespiti yapmayan sol akım olmadı. "Bakin, CHP budur!" da "NATO'dan çıkılsın!" ve "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi!" gibi sloganların yanına eklendi.

Türkiye solunun tarihinde sıkça karşımıza çıkan "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi ve onun yerli işbirlikçileri!" sloganının bugün yalnızca ilk kısmının, o da pek nadiren, dillendiriliyor olmasının manası, cumhurbaşkanı seçiminde solun tutumu akla geldiğinde ortaya çıkar. NATOcu, IMF'ci, Amerikancı Millet İttifakı projesine soldan destek veren akımlar; geçmişten bu yana altı boş olarak dahi olsa atıkları sloganları da bu "tarihsel sorumluluk" gereği gözden geçirmişlerdir. Amerikan emperyalizminin "yerli işbirlikçileri" bugün ayan beyan ortadadır. Millet İttifakı ve cumhurbaşkanı adayı Kılıçdaroğlu, bu role açıkça soyundu. Cumhurbaşkanı seçiminde "Gandî Kemal'i destekleyeceğine" açıklayan sözümona anti-emperyalist, NATO karşıtı sol akımlarsa bu karşıtlıklarının altını daha da boşaltmaya mecbur kalıyorlar. Kılıçdaroğlu'na oy isteyenlerin Amerikan emperyalizminin yerli işbirlikçilerine karşı mücadele etmeleri mümkün olabilir mi?

"Bay Kemal'in seçim çalışmasını yürütenlerin NATO'nun genişlemesine ilişkin TBMM oylama-

İki sınıf var!

Altılı Masa'nın peşindeki bir dizi akımın bu ayıplarını unutturma kaygısıyla, hem de orijinal ve devrimci bir çalışma yürütüyormuşçasına, "sosyalist" milletvekili kampanyalarıyla oyalandığı günlerden geçiyoruz. Tam da bu günlerde, seçim sürecindeki tek devrimci seçim kampanyasını bir kez daha hatırlatmakta fayda var. Enternasyonal Komünist İşçi Birliği ve Köz Cumhurbaşkanlığı seçiminde bağımsız aday Çetin Eren'i destekledi. Düzen partilerine gururla yahut sessiz kalarak yamayanların aksine açıktan hükümete karşı bir emekçi seferberliğini savundu. Dört ay süre kampanyanın kapanış ve değerlendirme etkinliği ise 28 Mart'ta Kadıköy Eğitim-Sen'de gerçekleşti. Bu son toplantı da kampanyanın tüm etkinlikleri gibi zengin bir içerik ve devrimci bir coşkuyla gerçekleşti.

Kampanya adına yapılan konuşmalardan birincisi kampanya sürecinin öyküsü ile ilgiliydi. Konuşmacı çağrımızı kimlerin hangi gerekçelerle reddettiğini ya da yanıtsız bıraktığını hatırlattı. Dün en önemli gündemin seçim olmadığını söyleyenlerin, hükümete karşı bir seçim çalışmasının 'zeminin olmadığını' ifade edenlerin bugün milletvekilliği seçiminden başka bir şey olması elbette çok şey anlatıyor. Köz ve EKİB'in seçime yönelik çağrısı devrimci bir mücadeleyi birlikte örgütleme çağrısıydı. Liberal dalgaya teslim olmuş olanların öncelikli derdi ise

milletvekilliğine sahip olma, yahut kendi örgütlerini görünür kılmak. Bizim kabul edilemez devrimci çalışma önerimiz yerine onlar makul bir "sosyalizm propagandası" yapmayı tercih ettiler.

İkinci konuşma seçim çalışmamızda demokrasi mücadelesini ele alışımızla ilişkindi. Kampanyada bize gereken demokrasinin 12 Eylül rejiminin sınırlarına sığmayacağını anlatmıştık. Nitekim siyasi tutsaklara özgürlük talebinin Öcalan'ı da kapsadığını, silahlı ve sivil bürokrasi dağıtılmadan, diyanet kapatılmadan, kurucu meclis olmaksızın demokratik bir anayasa yapılamayacağını bu süreçte bir tek biz söylemiş olduk. Bugün sözüm ona "devrimci seçim çalışması" yürüten akımlardan bir tanesinin bile Ayten Öztürk'ün evini ziyaret etmeye cesaret edememesi çok şey anlatıyor elbette.

Kampanyada "Kürt sorunun"u ele alışımız özel bir önem taşıyordu. Hele bugün kendini "bağımsızlıkçı" olarak tarif edenlerin YSP milletvekilliğine soyunduğu yahut "alevi Kürd" Kılıçdaroğlu'na oy verme çağrısında bulunduğu günlerde ezen ulus coğrafyasında mücadele edenlerin tutumu daha da önemliydi. Kampanya boyunca konuşmacı arkadaşın aktardığı gibi Kürdistan'dan destek istemedik, bilakis Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını tanımayanların demokrat olamayacağını kampanya boyunca işledik. Kürtlerin demokratik/kültürel haklarının anadilde eğitimin ötesine geçtiğini, Kürt dilinin resmi dil olarak kabul edilmesini de kapsadığı kampanya boyunca vurguladığımız mücadele başlıklarından biriydi.

Göçmen işçiler sorununu ele alan konuşmada göçmenleri korunması yahut entegre edilmesi gereken varlıklar olarak değil sınıf mücadelesinin bir parçası olarak gördüğümüzü ifade ettik. İşçi mücadeleleriyle ilgili konuşmamızda, kampanya boyunca sermaye partilerinin peşine takılanların işçilerin en ufak bir gündelik sorununu dahi çözemeyeceklerinin altını çizdiğimizizi tekrarladık.

Anti-emperyalizm başlığında anti-emperyalist-

lerin bugün NATOculara, IMFcilere boyun eğdiğini aktardık. 6 Mayıs'ta Denizleri ananların bugün Amerikan emperyalizminin bir numaralı operasyonel aygıtı CHP ve Kılıçdaroğlu hakkında tek söz söyleyememesi bu boyun eğişi çarpıcı bir biçimde gösteriyor. Anti-emperyalizm caf cıslı sözlerle değil eylemlerle gerçekleşir. CHP'den ayrı bir tutum takınamayanların, hatta işi onlarla siper yoldaşlığı yapmaya vurduranların tüm anti-emperyalist lakırdıları da bu boyun eğişi gizleyemiyor.

Cumhurbaşkanı adayımız Çetin Eren'in konuşmasının ana fikri ise bizim çalışmamızın sadece şıarları bakımından değil bir bütün olarak 12 Eylül rejimine ve onun, soldakileri de kapsayan, ürünlerine karşı bir mücadele olduğuydu. Çetin şunları söyledi: "12 Eylül'ün yolunu döşeyenlerden biri de bu "nefes alma" ihtiyacıydı. Milliyetçi Cephe'ye karşı Karaoğlan diyenlerle ve DİSK'i CHP'ye teslim edenlerle 12 Eylül sonrasında ifade kuyruğuna giren sendikacılar arasındaki mesafe sanıldığından azdır. Özal'a karşı nefes almamız onun için Demirel/İnönü, Şeriat tehdidine karşı nefes almamız onun için 28 Şubat, Askeri vesayete karşı nefes almamız onun için 'Yetmez ama Evet' diyenlerle bugünlere geldik.

Çalışmamız 12 Eylül'ün soldaki yansıma ve ürünlerine karşı da bir mücadeleydi. Cumhurbaşkanlığı seçiminde karnından konuşmak ve homurdanmak geçer akçe, birbirini beklemek genel eğilimdi. Biz açık konuştuk. Beklemedik. Söylediğimizi yaptık, yaptığımızı söyledik. Davasını unuttuğu için küçük hesaplara boğulmuş, küçük kaygıların yönlendirdiği bir tarz yaygınlaşırken davamız ne gerektiriyorsa onu yaptık. "Gücünüz yok, zemin yok, yapamazsınız" diyenlere kulak asmadık."

Son kısımda konuşan "Enternasyonal Komünist İşçi Birliği" yürüttüğümüz çalışmayı Cumhurbaşkanlığı yerine milletvekili seçimlerine odaklanan çalışmalarla kıyasladı. Meclise dair beklentiler yaratanlarla emekçilerin seferberliğini savunanların arasındaki karşıtlığı sergiledi: "Düzen içine

sında sosyalist vekilleri hayır oyu vermedikleri için suçlaması saçmalaktır. HDP'li ve TİP'li vekillere "NATO'ya nasıl hayır demezsiniz!" türünden tepki gösteren TKP, EMEP, SOL Parti ve benzerlerinin anti-emperyalizmi de NATO karşıtlığı da yarım sloganlardan ibarettir. NATO'nun, IMF'nin, Amerikan emperyalizminin proje adayı Kılıçdaroğlu'na oy çağrısı yapanlar, anti-emperyalist mücadeleyi de ağızlarına alamazlar. Amerikan emperyalizmi; bu akımların hepsini aynı yerde, Altılı Masa'nın destek ayağında buluşturmuştur. Hâl böyleyken bu akımların dillerine dolayıp HDP ve TİP vekillerine saldırmak için kullandıkları NATO karşıtı naraları, onların dar grup çıkarlarını, rekabetçiliklerini ve emperyalizmle uyumlu tutumlarını gizleme maksadını taşır. HDP'nin de TİP'in de anti-emperyalist olmadığı, cumhurbaşkanlığı seçimindeki tutumlarıyla zaten ortadadır. Bunu anlamak için TBMM'deki oylamada kalkıp inen ellere bakmaya gerek yoktur. TBMM'de vekili bulunmayan TKP ve EMEP'in neden anti-emperyalist olmadığını görmek için de evvela bunları parlamentoya sokup sonra da oylamalarda sınamaya gerek yoktur. Tıpkı TİP ve HDP gibi TKP ve EMEP de cumhurbaşkanlığı seçiminde NATOcularla işbirliğini seçerek zaten hüviyetlerini ortaya koymuşlardır.

BEHİCE BORAN TİP'İ DAHI BU ÇUKURA DÜŞMEMİŞTİ

Denizler, devrimci kopuşlarını gerçekleştirip TİP reformizmiyle henüz ayrışmamış oldukları bir dönemde yapılmasından da sebep, sol tarafından genellikle "6. Filo Defol!" eylemleriyle anılırlar. Bu eylem, Türkiye soluna anti-emperyalist mücadele mirasını önemli bir parçası kabul edilir. Aradan geçen elli beş yılın ardından seyrekleşmiş olsa da anti-emperyalizm ve NATO karşıtlığı bugün de Türkiye solunun dilinde. Bugün de sol "NATO'dan çıkılsın!" diye haykırarak, Denizlerin mirasını bugüne taşıdığını anlatma gayretinde. Fakat gerçek odur ki, bu gibi akımların bugüne taşıyabileceği yegâne miras, Behice Boran TİP'inin reformist mirasıdır. Boran'ın ABD emperyalizmine karşı savunduğu çizgiyle kıyaslandığında onun dahi gerisinde oldukları söylenebilir. Amerikancı projeleri seçimlerde desteklemek, Behice Boran'ın dahi içine düşmediği bir çukurdur. 14 Mayıs Cumhurbaşkanlığı seçiminde NATOcu, IMF'ci, Amerikancı Millet İttifakı'ndan bağımsız bir çizgide yürümeyenler anti-emperyalist olamazlar. Onların yolları Denizler'in devrim için çıktıkları yolla değil olsa olsa "uluslararası kamuoyu"nun desteklediği sivil toplum örgütleriyle kesişir.

sıkışanlar, meclise bel bağlayanlar kampanyada göçmenler, silahlı kuvvetler hakkında söylenenleri telaffuz bile edemez. Emperyalizmi dışsal bir olgu olarak görenler güçlü ordu/millî savunma siyasetinin ötesine geçemez. Çalışmamızın sınırlarını yalnız bileşenlerin kapasitesi değil parlamentarizmin soldaki hâkimiyeti de çizdi. Akıntıya karşı yüzen EKİB ve Köz ise soldaki yaygın rekabetçiliğin tam aksi şekilde hareket etti. Proleter demokrasisinin iyi bir örneğini sundu."

Ortak ve devrimci bir siyasi hedefin devrimci dayanışmayı pekiştirdiğini Köz adına konuşan yoldaşımız da vurguladı. Konuşmacı bu eylem birliğini sürdürme niyetini de ifade etti. Konuşmanın ana fikri: "Altılı Masanın Sol Bacakçı Olmayacağı!" idi: "Cumhurbaşkanı seçimlerinde rejim krizine dair devrimci ve reformist yaklaşımlar somutlandı: Bir tarafta eylem birliğimizin devrimci tutumu diğer tarafta Amerikancı Muhalefet'in peşinde 'tarihsel sorumluluk'la sürüklenenler. Ve elbette sürüklenenlerin peşinde sürüklenenler. 14 Mayıs'a dek 'Cumhurbaşkanı seçimlerinde düzen ittifaklarına oy yok!' demeye devam edeceğiz. Ama bu artık bir aday çalışması değil, olmaz. 28 Mart'a kadarki çalışmayı ve işaret ettiği önderlik boşluğunu, devrimci partinin nasıl yaratılacağını merkeze alarak anlatacağız."

Bir yıllık bir uzun ön hazırlığa dayanan dört aylık seçim kampanyamızı 28 Mart toplantısıyla birlikte noktaladık. Seçim çalışması sadece düzen siyasetine teslim olanları, bu süreci milletvekili seçimlerinin tantanasıyla yahut ıslık çalarak atlattırmayı umanları sergilemedi aynı zamanda devrimci eylem birlikleri kurmanın mümkün olduğunu gösterdi. Bundan sonraki görevimizin bu proletaryanın bağımsız çizgisinde bu eylem birliklerini genişletmek ve güçlendirmek olduğunu biliyoruz Yola çıkarken söylediğimiz gibi: İki sınıf var, burjuvazi ve proletarya. Ve biz proletaryanın yolunda ilerlemeyi sürdüreceğiz.

Lenin’in çarpıtılan saptaması: “Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz”

Lenin’in Ne Yapmalısı, sol içerisinde en sık okunan ama aynı zamanda en çok yanlış anlaşılan/çarpıtılan metinlerin başında gelir. Bu durum şüphesiz Ne Yapmalı’nın yazılış amacıyla ilişkili. Lenin broşürüyle Rus Sosyal Demokrasisi’nin içinde bulunduğu önderlik krizini çözmek için bir parti inşa planı önerisinde bulunuyordu. Oysa proletaryanın önderlik boşluğunun inkârı bugün Türkiye’deki sol akımların neredeyse ortak özelliğidir. Aynı akımlar örgütsel olarak amatör, programatik olarak eklektik, orta yolcu hâllerine bakmadan sınıfın önderliğini kazanma yolunda yürüdükları iddiasını da kimseye bırakmazlar. Devrimci önderlik boşluğunu inkâr edenler, bu boşluğu ortadan kaldırmak amacıyla kaleme alınmış bir eseri elbette anlamayacak yahut çarpıtmaya mecbur kalacaklar. Ne Yapmalı’daki meşhur “Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz.” saptaması da bu çarpıtmalardan payını alıyor.

DEVRİMCİ HAREKET

Bir çeviri hatası ile başlayalım. Lenin’in bu cümlesi sık sık yanlış olarak “Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz” diye aktarılır. Kimi zaman da devrimci pratik yerine devrimci eylem denir. Hâlbuki Lenin hareket derken şu ya da bu etkinliği, eylemi, yani bir pratik faaliyeti kast etmemektedir. Esas olarak bu etkinliği yürüten ve eylem çizgisinde ilerleyen militan topluluğunu anlatmaktadır. Nitekim Ne Yapmalı’nın alt başlığı da “Hareketimizin Acil Sorunları”dır. Burada kast edilen hareket, birinci kongresini topladıktan sonra darmadağın olmuş Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi, daha doğrusu bu partiye bağlı bulunan çevreler ve militanlardır. Dikkat edilmesi gereken Lenin’in “devrimci hareketimizin sorunları”ndan değil “hareketimizin sorunlarından” söz etmesidir. Zira Ne Yapmalı yazıldığı sırada sosyal demokrat hareketinin devrimci görevlerin üstesinden gelmesi gereklidir ama halihazırdaki dağınık ve programsız durumu nedeniyle devrimci bir hareket niteliği kazanamamaktadır. Tam da bu nedenle Ne Yapmalı’da söz konusu alıntının yer aldığı bölüm sosyal demokrasinin üzerindeki ölü toprağını atma, onu canlandırma/ilham kaynağı olma çağrısıyla bitmektedir.

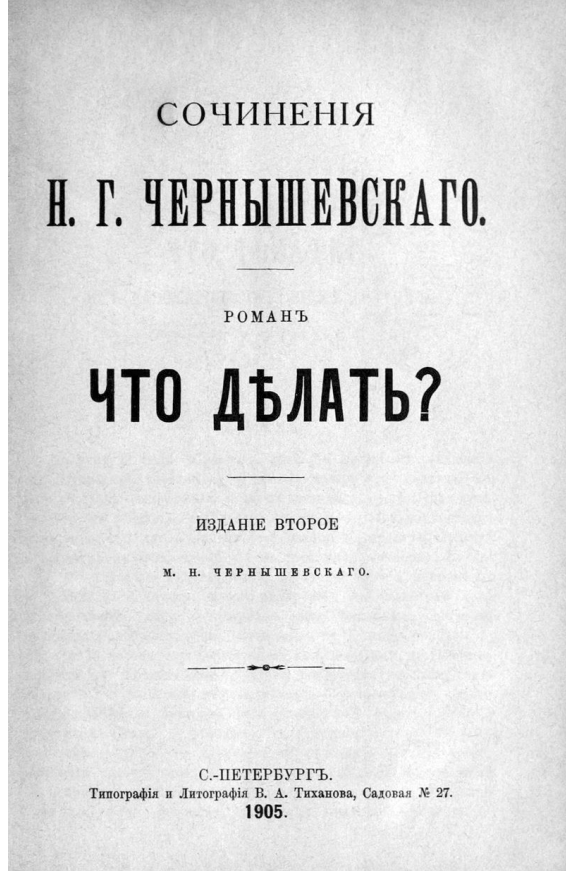
“Tarih bizi şu anda herhangi başka bir ülkenin proletaryasının karşı karşıya kaldığı bütün ivedi görevlerin en devrimcisi olan bir görevle karşı karşıya getirmiştir. Bu görevin yerine getirilmesi, yalnızca Avrupa gericiliğinin değil, (şimdi denebilir ki) Asya gericiliğinin de bu en güçlü kalesinin yıkılması, Rus proletaryasını, uluslararası devrimci proletaryanın öncüsü yapacaktır. Ve biz, bin kez daha geniş ve daha derin olan hareketimizi, aynı özverili kararlılık ve tutkuyla canlandıracak/ona ilham verecek olursak, öncellerimizin, yetmişlerin devrimcilerinin kazanmış bulundukları bu onurlu unvanı elde edeceğimize güvenme hakkına sahip olacağız.”

Tam da bu nedenle Lenin’in saptaması devrimci teoriyle buluşmadığı sürece bir hareketin/partinin devrimci bir nitelik kazanamayacağı tespiti olarak anlaşılmalıdır.

DEVRİMCİ TEORİ

Hareket derken kast edilen Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi bileşenleri olduğunu fark etmek, Lenin’in teori derken aslında bu partinin programına işaret ettiğini anlamayı mümkün kılar. Teorik mücadeleden anlaşılması gerekense, devrimci bir partinin programının diğer partilerin programından farklarının sergilenmesi, bu farkların neden bir partiyi devrimci diğerlerini karşı devrimci kıldığının açıklanması olsa gerek.

Türkiye’de bugün Marksizm adına çıkan teorik yayınlara göz atmak, bugün teori, teorik mücadele kavramlarının tümüyle farklı bir içerikte kullanıldığını anlamaya yeter. Söz konusu yayınlar kuantum fiziğinden papay zekaya, felsefedeki yeni materyalist teorilerden Anadolu halkları tarihine güneşin altındaki her türlü sorunla ilgili yazıya yer vermektedir. Bunların hepsi de “marksizmi geliştirme” ya da “marksizme yönelik gerici saldırılara yanıt verme” ihtiyacıyla gerekçelendirilmektedir. Bu yayınlarda eksik olan tek şey vardır: devrimci

Yazılmasının üzerinden 120 sene geçmesine rağmen “Ne Yapmalı?” hâlâ anlaşılmadı.

olan ve olmayan partilerin programları. Şu ya da bu partinin programına sahip çıkan ya da eleştiren bir teorik yayın görmek mümkün değildir.

Komünistler bilim insanları değildirler, komünist teorinin doğa bilimlerinden beşeri bilimlere insanlığın yüz yüze kaldığı bütün sorunlara yanıt vermek gibi bir iddiası yoktur. Komünist teori, evrenin ansiklopedik bir özeti değildir. Bu nedenle de komünistlerin vereceği teorik mücadele fizikten etnografiye, tarihten ekolojiye her alandaki tartışmalı teorik sorunlara yanıt üretmek, bu tartışmalara dair “marksist bir tutum” belirlemek değildir. Bu alanlardaki tartışmalar, devrimci bir partinin programıyla ilişkili olduğu oranda komünistlerin gündemine girer.

Lenin’in yürüttüğü teorik mücadeleler buna dair güzel bir örnek olsa gerek. Lenin’in Rusya’da Kapitalizmin Gelişmesi’ni yazmasının sebebi çoklarının sandığı gibi bir ülkede kapitalizmin nasıl geliştiğini bilmeden o ülkeye dair bir devrim stratejisinin üretilmeyeceği değildir. Lenin’i bu kitabı yazmaya iten şey, Narodnikler’in Rusya’nın özgünlükleri nedeniyle sınıf mücadelesinin Rusya’da Manifesto’da tarif edildiği gibi gerçekleşmeyeceği iddialarıydı. Nitekim Rusya’da Kapitalizmin Gelişmesi adlı kitap, Rusya’nın farklı bir devrim modeli gerektiren özgün bir yer olduğunu değil, kapitalizmin dünyanın her yerinde nasıl gelişiyorsa Rusya’da da aynı şekilde ve aynı sonuçlara yol açarak geliştiğini savunuyordu. Benzer şekilde Materyalizm ve Ampriyokritizm, modern fizikteki gelişmelere Marksistlerin yanıt vermesi gerektiğini düşündüğü için değil Bolşevik hizbi içindeki Bogdanov’un RSDİP’in boykotçuluğu bir ilke hâline getirmesi yönündeki girişimleri nedeniyle Lenin’in gündemine girmişti.

DEVRİMCİ PARTİYİ KURMAK İÇİN DEVRİMCİ PROGRAMI YAZMALI DİYENLER

Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz sözünü devrimci bir parti kurmak istiyorsak işe önce devrimci bir program yazmakla başlamalıyız diye anlayanlar da az değildir. Bu kesimler devrimci bir parti yaratmak için öncelikle yeni bir program yazmak gerektiğini savunurlar. Hâlbuki bu sözü Rusya’daki Bernsteinçılara karşı söyleyen Lenin’in kast ettiği tam tersidir. Bernsteinçılar, temelleri Komünist Parti Manifestosu’nda çizilmiş programatik esaslan değiştirmek isterken, Lenin geçmişi programatik esaslarına sahip çıkmadan devrimci bir parti yaratmanın mümkün olmadığını savunur. Nitekim tam da bu nedenle Lenin’in yazdığı RSDİP program taslağı ile Komünist Parti Manifestosu arasında bir farklılık bulunmaz. Bu anlamda bugün çoğu zaman -21. Yüzyıl sosyalizminin programı, ileri sosyalizm programı gibi süslü ifadeler kullanarak- yeni bir program yazmaktan söz edenler aslında Lenin’den çok revizyonistlere yakındırlar.

Lenin’in devrimci teori derken devrimci bir partinin programını kast ettiğini unutmak, programın herhangi bir teorik metin, bilimsel-akademik ürün gibi bir ya da birkaç yazar yahut bir çalışma grubu tarafından yazılabileceği fikrine kapı aralamaktadır. Elbette, başta Komünist Parti Manifestosu olmak üzere tüm programatik metinlerin yazarları vardır ve bu metinlerde yazarların birikimini, imgelemine, üslubunu bulmak mümkündür. Ama başka metinlerden farklı olarak sahici programatik metinlerin içeriğini yazarlar belirlemezler. Zira bir partinin programı asıl olarak bugüne kadar sınıflar mücadelesinden çıkarılan derslerin özetidir. Sınıf mücadelesi içinde gerçekleşen olayları bir gazeteci yahut bilim insanı gibi takip ederek; bu olaylar hakkında kitaplar, değerlendirmeler okuyarak; hatta bu mücadele içinde bizzat yer alarak ondan dersler çıkarmak mümkün değildir. Sınıf mücadelesinden dersler çıkarmak, bu mücadeleye müdahale/önderlik etme planları yapmayı, bu planlar doğrultusunda girişimlerde bulunmayı, sonrasında da bu girişimlerin sonuçlarından dersler çıkarmayı şart koşar. Bu işler bireylerin, çevrelerin, amatör örgütlerin değil; devrimci partilerin yapabileceği işlerdir. Bu nedenle devrimci bir partiyi inşa etmek için yeni bir program yazmaya çalışmak beyhude bir girişim olmaya mahkûmdur. Bu yaklaşımın kendisi bizatihi devrimci bir partinin kurulmasına köstek olmak anlamına gelir.

PROGRAMATİK İLKELERE SAHİP ÇIKMAK ONLARI DONDURMAK ANLAMINA GELMEZ

Kuşkusuz devrimci program değişmez değildir. Bilakis Marks’ın da işaret ettiği gibi proleter devrimler, yenilgilerinden dersler çıkararak ilerler.

“Buna karşılık, proletarya devrimleri, örneğin on dokuzuncu yüzyıldaki proletarya devrimleri, sürekli olarak kendilerini eleştirir; sürekli olarak kendi aşklarını kesintiye uğrattılar; onu yeniden başlatmak üzere, görünürde tamamlanmış olana geri dönerler; ilk girişimlerinin her türden eksiklikleriyle, zayıflıklarıyla ve zavallılıklarıyla acımasız bir titizlikle alay ederler.”

Nitekim komünist hareketin tarihi içerisinde Komünist Parti Manifestosu da olduğu gibi kabul edilmemiştir. Komünist Enternasyonal’in belgeleri örneğin proletarya diktatörlüğü ve işçi köylü ittifaki konusundaki görüşlerini somutlamış, parti ve ulusal soruna dair yanlış görüşlerini düzeltmiştir.

Ancak devrimci programı sınıf mücadelesiyle ilişkilendirmek, aynı zamanda bu programın hangi koşullar altında ve nasıl değişeceğini de belirtmek anlamına gelir. Zira işçi sınıfının ya da devrimcilerin şu ya da bu eylemi yahut pratiği sınıf mücadelesinin deneyimi olarak kabul edilmemelidir. Sınıf mücadelesi siyasal mücadele sahnesine Fransız Devrimi ile çıkan proletaryanın devrim mücadelesindeki deneyimleridir. Bu deneyimler iktidarı almak için harekete geçen proleteryanın deneyimleridir. 1789, 1848 Devrimleri; Paris Komünü; 1905 Rus Devrimi; Ekim Devrimi ve sonrasında Avrupa’ya ilerleyen devrim dalgası bu deneyimlerin kanılanması mümkün kılan önemli tarihsel kavşaklardır. Sınıf mücadelesi, devrim mücadelesi olduğu için devrimci bir programı önceki temeline sıkıca yaslanarak geliştirecek adımlar ancak bu türden tarihsel dönüm noktalarında atılabilir.

Gelgelelim sınıf mücadelesinin deneyimlerini çıkarmak için sadece olağanüstü bir dönüm noktasından geçmek yetmez. Aynı zamanda bu dönüm noktasında, süreci değiştiren müdahalelerde bulunabilmek gerekir. Nitekim Ekim Devrimi’nden bu yana dünya bir dizi altüst oluş ve devrimci ayaklanma yaşamıştır. Ama bunların hiçbirine önderlik edecek bir parti bulunmadığı için bu devrimlerin dersleri çıkamamıştır.

Sol Komünizm broşüründe Avrupalı devrimcilere seslenen Lenin, öümüzdeki dönemdeki devrimler sadece temel değil, ama aynı zamanda bir dizi ikincil özellikler bakımından da Ekim Devrimi’ne benzeyecektir demektedir. Bu nedenle de Avrupalı komünistlerin Bolşeviklerden öğreneceği çok şey olduğunu, sadece programlarını değil aynı zamanda bir dizi siyasi taktiklerini de Bolşeviklerin Ekim Devrimi’nden süzdükleri dersler ışığında şekillendirmelerinin gerekli olduğunu savunmak-

tadır. Lenin’e göre Rus komünistlerinin öğreten, Avrupalı komünistlerin öğrenen durumu ilelebet sürmeyecektir. Avrupa’da daha gelişkin bir devrime önderlik edildiğinde, bu sefer tüm komünistler bu gelişkin devrime önderlik edenlerin çıkardığı dersleri takip edecekler.

EKİM DEVRİMİ SONRASINDAKİ DEVRİMLER KOMÜNİST HAREKETE NEDEN PROGRAMATİK BİR KATKIDA BULUNAMAZLAR

Sınıf mücadelesi, şüphesiz Ekim Devrimi ile son bulmamıştır. Hatta Ekim Devrimi’nden sonra Çin’den Küba’ya, Angola’dan Vietnam’a, Yemen’den Nikaragua’ya bir dizi başarılı devrim gerçekleşmiştir. Gelgelelim bu devrimlerin hiçbir, geçelim aşmayı, Ekim Devrimi’nin yanına yaklaşan örnekler olmamıştır.

Söz konusu devrimler arasındaki sayısız farktan sadece ikisi üzerinde durmak konunun anlaşılması için yeterlidir. Ekim Devrimi, ulus devlet sınırlarını aşmış, kendi devrimini gerçekleştirmiş birçok ülkedeki sovyet iktidarının gönüllü birliğinden oluşmuş bir sovyet cumhuriyetleri birliği idi. Ekim Devrimi’ni takip eden devrimler ise bir sovyet iktidarı kuramadıkları gibi, aslında tam da bu nedenden ötürü, yıktıkları ulus devletlerin sınırlarına hapsedildiler; diğer devrimci iktidarlara bir sovyet cumhuriyetler birliği çatısı altında birleşemediler. Bu durum, şüphesiz bu devrimlere yol açan nesnel dinamiklerin değil; bu devrimlere önderlik etmekle yükümlü olanların eksikliğine işaret etmektedir. Komünist Enternasyonal’in ve ulusal seksiyonlarının tasfiye olduğu koşullarda elbette bu devrimlere önderlik edilemeyecek, bu devrimlerin dersleri çıkarılamayacaktır.

DEVRİMCİ PROGRAM SORUNU HEM VAR HEM YOK

Ne Yapmalı’nın izinden giden KöZ, yıllardır Türkiye’de devrimci hareketin bir program sorunu olduğunu söylüyor. Tıpkı 1902 Rusya’sında olduğu gibi Türkiye’deki devrimci güçlerde de program konusunda büyük bir kafa karışıklığı sürmektedir. Sol hareketler ve onların içinde sürüklenen devrimci güçler, komünist hareketin programatik birikiminden bihaber durumdadır. Bugün sosyalizm ve devrimcilik adına savunulan görüşler 19. yüzyılın burjuva sosyalizminin yahut anarşizmin kötü bir kopyasından ibarettir.

Ama Köz, aynı zamanda yine Lenin’in izinden giderek komünist hareketin bir program sorunu olmadığına işaret etmektedir. Zira bugün program konusundaki kafa karışıklığının nedeni komünist siyasetin ilke ve esaslarının yetersizliği, yahut sınıf mücadelesinde yaşanan yenilgiler nedeniyle komünistlerin devrim stratejilerini değiştirmelerinin gerekli olması değildir. Tersinden, yaşanan yenilgiler bu prensipleri çürütmek şöyle dursun onların geçerliliklerini teyit etmiştir.

Bugün komünist bir parti kurmak isteyen güçleri birbirine bağlayacak temel ilkeler ve prensipler mevcuttur. Sınıf mücadelesinin doruğunu temsil eden Ekim Devrimi’nin dersleri ile bu prensipler Komünist Enternasyonal’in ilk dört kongresi tarafından tezler hâlinde somutlanmıştır. Bu tezler öylesine güçlüdür ki, onları pratikte revize eden, hatta tam aksi hatta ilerleyen güçlerden hiçbir bu tezlerle açıktan hesaplaşmaya cesaret edememiştir.

Köz’ün Mustafa Suphi TKP’sinin programına sahip çıkma vurgusu da bu çerçevede anlaşılmalıdır. Mustafa Suphi TKP’si, Ekim Devrimi’ni top-raklanımızda muzaffer kılmayı başaramamış olsa da bu devrimin şekillendirdiği bir partidir. Mustafa Suphi TKP’sinin programına, Ekim Devrimi’nin Komünist Enternasyonal tarafından süzülmuş dersleri damgasını vurmuştur. Sonrasında ‘71-’72 Kopuşu dahil olmak üzere hiçbir hareket, programatik olarak daha üst düzeyde bir deneyimin parçası olmamış, böyle bir deneyimin esintilerini dahi programına yansıtamamıştır. Bu nedenle Komünist Enternasyonal’in ilk dört kongresindeki tezlerle birlikte Mustafa Suphi TKP’sinin ilke ve esasları, yaşadığımız topraklarda kurulacak komünist partinin ilkesel zeminini tarif etmektedir.

Yeni seçim kanunu Millet İttifakı'nı değil solu karıştırdı

YENİ SEÇİM KANUNUNUN MAKSADI NEYDİ?

Bundan tam bir yıl önce, Nisan 2022'de Erdoğan ve Bahçeli'nin meclise sunduğu seçim kanunu Davutoğlu ve Babacan'ı köşeye kıştırmayı hedefliyordu. Yeni kanun küçük partilerin ittifaklardan faydalanmasını güçleştirdi, onları milletvekili seçimine büyük partilerin listesinden girmeye zorladı. Erdoğan, AKP kaçınlarını CHP'nin kanatlarının altına itmek, onların bağımsız ve yeni bir parti olma iddiasını baltalamak istiyordu. Adaylık tartışmaları ve üreteceği küskünler ordu-su da cabasıydı.

Kime niyet kime kismet! Görünen o ki seçim kanunu Amerikancı muhalefetten çok sol içinde bir krize yol açtı. Altılı Masa'nın beş partisi aday belirleme sürecini ve pazarlıklarını gece yarısı mesailerıyla, kol kırılır yen içinde kalır mantığıyla çözdü, cumhurbaşkanı adayı belirlenirken yaşadığı krizi tekrar yaşamadı. Tersine, "tarihsel sorumlulukları" gereği hep bir ağızdan Kılıçdaroğlu'nu destekleyen sol akımlar kendilerini kirli çamaşırların ortalıkta yıkandığı şiddetli bir çatışmanın içinde buldular. Tartışmanın kilitlendiği konu TİP'in milletvekili seçimlerine ayrı bir listeden girme konusundaki ısrarıydı.

TİP KONU KILIÇDAROĞLU OLUNCA BİR SORUMLULUK ABİDESİYDİ

TİP'in Cumhurbaşkanı ve milletvekili adayları belirlenirken takındığı tutumlar görünürde taban tabana zıttı. Konu Cumhurbaşkanı seçimleri olunca TİP adeta bir sorumluluk abidesiydi. Erkan Baş yaklaşık bir yıldır o kanal senin bu kanal benim geziyor, "ikinci turda oy vereceğimiz bir adaya neden birinci turda da oy vermeyelim?" sorusuyla solu Millet İttifakı'na alıştırıyordu. HDP'nin kendi adayını çıkarması ihtimali ortaya çıktığında 15 Ocak Mitingi'nde kürsüyü ve miting alanını protesto edecek kadar kararlı bir tutum içindeydi TİP.

Nihayet Kemal Kılıçdaroğlu Masa'nın ortak adayı oldu, Emek Özgürlük İttifakı "tarihsel sorumluluğu" nedeniyle aday çıkarmayacağını açıkladı ve TİP muradına erdi. Ama aynı TİP, cumhurbaşkanı seçiminin peşi sıra gündeme gelen milletvekili seçimlerine ortak bir listeyle değil kendi parti listesiyle katılacağını açıkladı. Bu durum sadece HDP'nin ana gövdesini oluşturan hareketin değil, HDP içinde "Türk solu kontenjani"nden yahut "Kürt hareketiyle dayanışma" maksadıyla yer alan akımların da tepkisini çekti. Tüm bu kesimlere göre TİP, Emek Özgürlük İttifakı'nın seçim açıklamasında işaret edilen "tarihsel sorumluluk" anlayışına aykırı hareket ediyordu. Cumhurbaşkanı seçiminde ortak adayın en acar savunucusunun, milletvekili seçimlerinde kendi parti listesinde direktmesi bir çelişki değil miydi gerçekten de?

GÖRÜŞÜ OLMAYAN PROPAGANDA YAPAMAZ GÖRÜNÜRLÜK YARIŞINA GİRER

Genel bir siyaset kuralıdır: Büyük davalar küçük hesapların önüne geçer. Siyasette olmayanlar, davasını unutanlar küçük hesap ve kaygılarla hareket eder. Bu anlamda TİP'in milletvekili seçimlerinde bir davasının olmadığı, olsa olsa kendi dar çıkarlarına yönelik hareket ettiği açıktır. TİP, Emek Özgürlük İttifakı'nın meclise en güçlü bir şekilde girmesini değil seçimde TİP'in tanıtımını yapmayı amaçlıyordu.

TİP'in propagandasını yapmak diyemiyoruz çünkü propaganda yapmak bir görüş gerektirir.

TİP'i TİP yapan asıl özelliği onun görüşleri değil görüşsüzlüğü. "Gel Kardeşim" çağrısı aslında, "tüm değerlerimize sahip çıkıyoruz" diyerek herkese mavi boncuk dağıtma, "yapay tartışmalarla vakit kaybetmeyelim" diyerek geçmişte solu bölen ayrım çizgilerinin üstüne sünger çekme çağrısından başka bir şey değil. Böyle bir partinin propagandası değil tanıtımı, reklamı olabilir en fazla. Böyle bir reklam çalışmasının etkinliğini artırmak da ancak burjuvazinin kurumlarına, araçlarına, yöntemlerine ve değer yargılarına yaslanmakla mümkün olabilir. TİP de bunun bilincinde olduğu için tümüyle bu hedefe odaklanmış bir çalışma yürütüyor.

Sanatçıların, medyatik figürlerin bir partinin çizgisi etrafında kümelenmesi yeni değil. Yaşar Kemal, sahibi TİP'in seçim bildirgesini okuyordu; Cüneyt Arkın, Kemal Sunal TKP'nin yönlendirdiği kortejlerde yürüyordu. Ama bunlar Yaşar Kemal'in, Kemal Sunal'ın sola kaydığını gösteriyordu. Bugün ise TİP kendini İrfan Degirmenci'nin, Mehmet Aslantuğ'un çizgisinde konumlandırmıştır, ancak bu çizgide varlığına anlam katabilmektedir. Bununla birlikte TİP bu çizginin mucidi değildir. Kurucularının içinden çıktığı partilerden biri olan ÖDP Müjde Ar, Can Yücel, Adalet Ağaoğlu ile siyaset yapıyordu. Diğer parti TKP'nin atası SİP ise yola Aziz Nesin afişleriyle çıkmış, "Sol Meclis" "Yurtsever Cephe" türü oluşumlarla etrafına muhtelif aydınları toplamaya çalışmıştı. Yaklaşan seçimlerde TKP'nin "Türk Solu" yazarı İlyas Salman'la yetinmek zorunda kalması bir çizgi farkından ziyade TİP'in bu kulvardaki başarısını yansıtmaktadır.

Görüşlerini propaganda ederek değil, kendini burjuva anlamda göstererek yap olabilen TİP'in milletvekili seçimlerinde ayrı liste konusundaki ısrarı bu bakımdan şaşırtıcı değildir. Bu ısrarın seçim sonuçlarında TİP'lilerin meclisteki "sosyalist vekillere" dair kurdukları hayalleri yerine getirip getirmeyeceğini ise hep birlikte göreceğiz. Ama şimdiden şu soruyu sorabiliriz: Milletvekili seçimlerinde "sosyalizmi görünür kılmak" ve "sosyalistlerin gücüne güç katmak" isteyen TİP aynı yolu neden Cumhurbaşkanı seçiminde seçmedi? Cumhurbaşkanı seçimlerinde ayrı bir davası mı vardı? Erdoğan'ın gitmesini gerçekten de her şeyin üstünde mi tutuyordu?

CHP-HDP İTTİFAKINI ERDOĞAN'IN GİTMESİNDEN ÖNEMLİ GÖRENLER

Elbette tutmuyordu. Nitekim TİP'in seçim sürecindeki beş yıllık hareket tarzına baktığımızda TİP'in Erdoğan'ın gitmesi gibi bir önceliği olmadığını görmek zor değildir. "Önce Erdoğan!" elbette her türlü pazarlığın ve hesabın üstünü örten bir kılıftır. Eğer TİP gerçekten Erdoğan'ın sandıkta alt edilmesi, hem de birinci turda alt edilmesi gerektiğini düşünseydi, Meral Akşener'in Masa'yı terk etmesini sevinçle karşılamazdı. Zira Akşener'in desteği olmadan Masa'nın adayının ilk turda kazanamayacağını görmek zor değildi. Akşener'in Masa'dan kalkması sadece TİP'te değil bugün Kılıçdaroğlu'nun peşine takılan bir dizi akımda ferahlık hissi yarattı.

TİP'in asıl derdi Erdoğan'ın gitmesi değil, CHP'nin sola çekilmesi ve CHP ile HDP arasında kalıcı bir işbirliğinin sağlanmasıdır. Bu durum sadece TİP için değil, örneğin EMEP için de geçerlidir. HDP bileşenleri arasında da benzer bir stratejik hedefe sahip olanlar vardır. TİP'i başarılı kılan "popüler" bir siyaset yapma becerisi değil,

söz konusu "popüler siyaset" in ancak HDP ve CHP'nin birbirine yaklaştığı bir siyasi iklimde sonu alacağını kavraması, CHP ve HDP arasındaki çöpçatanlığa gocunmadan açık sözlü ve kararlı bir biçimde soyunmuş olmasıdır. Bu siyasi zeminin korunması ve sağlamlaştırılması TİP açısından Erdoğan'ın gitmesinden çok daha önemlidir. Bir anlamda hayat-memat meselesidir.

CHP-HDP işbirliği neden bu denli önemlidir TİP açısından? Soruyu TİP'in sosyal-şovenizmi yahut reformizmiyle açıklamak yanıltıcı olur. Ortada TİP'in devrimci olduğunu düşündürtecek en ufak bir veri olmadığı doğrudur. TİP'in sosyal-şoven olduğu da su götürmez bir gerçektir. Ama TİP'in dışında kalan partiler, örneğin HDP ondan daha az sosyal şoven değildir. Eğer parti programlarına bakacak olsak, TİP'in programında yazan kendi kaderini tayin hakkı, konu ancak Kürtler değil Filistinliler olunca, kendine HDP'nin programında bir yer bulmaktadır. Tutuma bakacak olsak TİP'liler 10 Kasım'da tam kadro esas duruşa geçerken HDP Eşbaşkanları Çanakkale Savaşı'nda omuz omuza savaştık nostaljisi yapmakta, 1921 Meclisi'nin ne kadar ileri bir meclis olduğunu anlatmaktadırlar. Konu devrimcilik olduğunda da durum daha farklı değildir. Hatta TİP'in aksine HDP'nin devrimci bir parti olduğuna yönelik gelişim bir iddiayı iması bile yoktur.

TÜRKİYELİLEŞME HDP'NİN RAKİPLERİNİ GEREKSİZLEŞTİRMİŞTİ

Soruyu yanıtlamak için HDP'nin sosyalist bir parti olduğunu hatırlamak gerekir. Sadece TİP, TKP cenahı tarafından değil HDP bileşenleri tarafından da üstü örtülmek istense de HDP elbette sosyalist bir partidir. Bunu görmek için Gültan Kışanak'ın açık mektup yazıp sosyalist olduğunu hatırlatmasına gerek yoktur. HDP'nin programı ile TİP'in, TKP'nin, Sol Parti'nin, EMEP'in programları arasında esasa dair bir fark yoktur. Tüm bu partiler arasında örgütsel işleyiş bakımından da esasa dair bir fark bulunmaz. Arada iki fark vardır. Birincisi HDP tüm bu partilerin toplamından kat be kat güçlü ve etkilidir. Bu güç ve etki nedeniyle, HDP'nin içinde baskın olan parti, HDP'nin diğer tüm bileşenleri ve HDP'yle muhtelif ittifaklar içinde yer alan tüm partilerin üzerinde, söz konusu partilerin kendi üyeleri üzerinde sahip olduğundan, daha büyük bir etkiye sahiptir. İkincisi HDP'nin tabanı tüm bu partilerin tabanından farklı olarak proleter ve HDP yönetiminin dahi zapt etmekte zorlandığı militan bir tabandır.

HDP'nin ana gövdesini oluşturan hareket, 2007 öncesi dönemde kendini asıl olarak Kürt hareketi olarak tarif ediyordu. Bu durum sadece TİP'i, EMEP'i, TKP'yi değil, bugün HDP içinde yer alan bir dizi hareketi de rahatlattıyordu. Çünkü söz konusu tarif bir işbölümünü de beraberinde getiriyordu. HEP, DEP, HADEP, DEHAP "Kürt partisi" oldukça diğer partiler de kendilerini sınıfın partisi, sınıfın sesi olarak sunuyorlardı. Böylelikle yaşadıkları tüm daralmaya karşın kendi varlıklarını siyasi olarak anlamlandırmaları mümkün oluyordu. Türkiyelileşme doksanların başından beri gündemde olmasına karşın ancak 2007 seçimle-

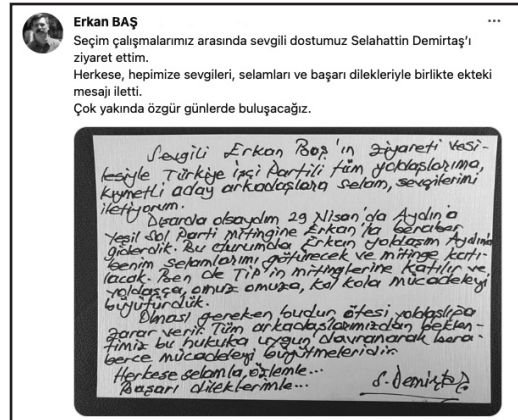
riyle birlikte hayata geçti. DTP Türkiye siyasetine, milletvekilleri aracılığıyla müdahale etmeye başlayınca önceki işbölümü ortadan kalktı. DTP Kürdistan'da evsahibi Türkiye'de azınlık yahut misafir rolünden çıkınca, Türkiye'deki demokrasi mücadelesine destek vermenin ötesine geçip bu mücadeleye önderlik etmeye soyununca birdenbire "Türk solu"nun ayağının altındaki zemin çekildi. Tüm bu partiler, örgütler gereksizleştiler. Onlar açısından öncekilere rahmet okutacak bir tasfiye süreci başladı. Kaderlerine teslim olanlar, "Kürt hareketiyle tarihsel/enternasyonalist işbirliği", "yeni bir sınıf hareketi örmenin koşullarını yaratmak" türkülerini söyleyerek "çatı partisinin" içine sürüklendi. DTP'nin bir benzeri olmasına rağmen onu bir rakip olarak görüp dışında kalanlarsa tümüyle siyasi mücadelenin dışına düştü. CHP'nin boşluğunu da istismar ederek güçlenen HDP, böylelikle neredeyse tüm solu öğüttü ve sosyalist hareket içinde belirleyici tek odak hâline geldi.

HDP'NİN SOLDAKİ RAKİPLERİNİN BEKLENTİSİ

Bugün, CHP'yi sola çekmeyi, CHP'nin içinde bir sol kopuşun önünü açmayı ya da CHP ve HDP'nin bir "demokrasi bloku" oluşturmaları savunanlar asıl olarak kendilerini HDP'ye, daha doğrusu HDP'nin ana bileşenine, rakip olarak gören kesimlerdir. CHP'nin soluyla HDP'nin buluştuğu zeminde "sınıf hareketinin" ve "sosyalizmin" sesi olma hayali kurmaktadır. CHP-HDP ittifakının ancak HDP tabanının zapt-ı rapt altına alındığı, CHP'li solun hassasiyetlerinin öne çıktığı ve HDP'nin belirleyici rolünün törpüldüğü koşullarda ortaya çıkabileceğini biliyorlar. Böyle bir zeminde HDP'nin 2007 öncesindeki gibi misafir/destekçi pozisyonunda kalacağını, "asıl sosyalistler/antiemperyalistler" in, öteden beri CHP'nin soluyla işler kotarmaya gelişmiş güçler olarak, ev sahibi gibi hareket edeceğini umuyorlar. Bu nedenle tüm bu kesimler açısından hayat memmat meselesi olan Erdoğan'ın gitmesi değil HDP-CHP işbirliğidir. Erdoğan sorunu HDP'yi bu hatta hareket ettirebilmek için elverişli bir vesiledir sadece.

Türkiye solunun HDP'yi rakip gören kesimleri için geçerli olan onun HDP içindeki ve yörelerinde bileşenleri için de geçerli. Bu kesimlerin milletvekilliği seçimlerinde ortak liste için bastırıyor olması, "ortak davayı" grup çıkarlarının üstünde tutmalarından değil, TİP'in Emek Özgürlük İttifakı içinde orantısız ağırlığından ve görünürlüğünden rahatsız olmalarından kaynaklanıyor.

7 Haziran 2015 seçimlerinin ardından, başlangıçta CHP-AKP koalisyonunu engellemek, sonrasında da Amerikancı muhalefetin seçim hesaplarını bozmamak için HDP bağımsızlık iddiasından adım adım vazgeçti, seçimlerde CHP'yi destekleyen bir çizgiye kaydı. Erdoğan da eşzamanlı olarak HDP'yi içsavaşın hedef tahtasına koydu. Bu gelişmeler aynı zamanda HDP'nin önce frene basması sonra da kendini görünmez kılıp farklı muhalif kesimleri öne çıkarmaya çalışması anlamına geliyordu. HDP'nin geri plana geçmesi bir kez daha bir muhalefet boşluğuna yol açtı. TİP ise söz konusu boşluktan faydalanarak CHP ve HDP arasında çöpçatanlık işlevini üstlendi. HDP'nin açtığı zeminde ve izin verdiği oranda muhalefet etti. Sonrasında da, burjuva basının da pompalamasıyla, ona vehmedilen güce kendisi de inanarak "Türkiyeli sosyalistler mecliste çatır çatır muhalefet yapıyorlar" diyerek kendisini övmeye başladı. Hâlbuki TİP'in medya starlarının meclisteki ve sokaktaki performansları geçelim Sebahat Tuncel ve Gültan Kışanak gibi sosyalistlerin yanına yaklaşmayı, Sırrı Süreyya ve Hasip Kaplan gibi sosyal demokratların dahi gerisindeydi.

Köz'ün Sözü

Dikiş tutturamayan burjuva sosyalizmi

BURJUVA SOSYALİZMİNİN 1 MAYISI

Türkiye'nin dört bir yanındaki 1 Mayıslar birer seçim mitingi olarak gerçekleşti. Altılı Masa 1 Mayıs'a damgasını vurdu. CHP bu sene her zamankinden kalabalıktı. Kimi mitinglerde, İzmir'de Tunç Soyer'in yaptığı gibi, açtıkları Kılıçdaroğlu'na oy istendi ama yaygın olan İstanbul'daki havaydı. Kürsülerden açıktan CHP'ye oy istemeden güzel günler için "söz verildi". Kimileri Taksim yasağının kalkacağını, kimileri ise iki hafta sonra işçi sınıfının açık ve sefalet altında yaşamayacağı müjdesini verdi. İstanbul'da ise işçi sınıfının birlik mücadele ve dayanışma günü İmamoglu'nun İBB'sine uzun bir teşekkür ile bitirildi. Alandan çıkanların duydukları son şey tertip komitesinin İmamoglu'na olan ilgi ve sevgisi oldu.

1 Mayısları bir seçim karnavalına çeviren asıl etmen ise bu olgulardan çok alanın tümüne sırayet etmiş siyasi havaydı. Örneğin, alanlarda Kılıçdaroğlu'na açıktan oy isteyen pankartların sayısı tek tükü, sloganlar için de aynı durum geçerliydi. Mitinge katılanlar Kılıçdaroğlu'na verdikleri desteği belirtmeye gerek dahi duymamışlardı. Zira alanın zaten bir bütün olarak Kılıçdaroğlu'nun destekçisi olduğu varsayılıyor. Bu varsayım, alandaki ruh hâlini belirleyen ortak payda oldu.

"Cumhurbaşkanı seçiminde hepimiz CHPliyiz" 2023 1 Mayıs'taki ruh hâlinin tek cümlelik özetiydi. Ama bu ruh hâli aynı zamanda başka bir bekleme ve kavrayışı yansıyordu. Demokratik hak ve özgürlüklerin burjuvazinin, en azından bir kanadının, öncülüğü, desteği yahut aracılığıyla kazanılabileceğini uman bir kavrayış. Bu kavrayışın sahipleri demokrasi savaşını burjuvazinin verdiği yahut verebileceği düşüncesiyle proletaryayı ve emekçi halk katmanlarını asıl işi beklemek olan destekçi konumuna itti. Böylelikle istenen demokrasi de ancak burjuvazinin ihtiyaç duyduğu ve izin verdiği sınırlarda bir demokrasi oldu. 1 Mayıs alanları da bu demokrasi beklentisine uygun şekillendi: Kürdistan sorununun sözünün edilmemesi, göçmen işçilerin alana giremediği, Kaypakaya'nın resmine yasak konan, çoğu yerde "Biji Yêk Gûlan"ın dahi slogan listesinden çıkarıldığı bir 1 Mayıs'tı 2023 1 Mayıs. Burjuvaziyi tedirgin eden ne varsa 1 Mayıs alanının dışında kaldı. Bu anlamda 2023 1 Mayıs'ı burjuva sosyalizminin 1 Mayıs'ıydı.

HÜKÜMETE KARŞI İTİRAZLA BEZELİ KİSİMİ TALEPLER

1 Mayıs'taki tablo burjuvazinin aktif bir gayretiyle, 1 Mayıs'a özel bir planı ve propagandasıyla gerçekleşmedi. Siyaset boşluk tanımaz, devrimci siyasetin girmeyeceği yere burjuva siyaseti girer. 1 Mayıs'ta da öyle oldu. İşçi sınıfının bağımsız siyasal çizgisinin damgasını vurmadığı mitinge, özel bir plana gerek kalmadan, ülkedeki siyasi atmosfer, burjuvazinin seçim hesapları damgasını vurdu. Bu bakımdan esas olarak üzerinde durulması gereken Kılıçdaroğlu'nun emekçi ve ezilen hareketini Altılı Masa'ya bağlama için yaptığı ataklar değil, emekçi hareketine önderlik etme iddiasında olanların farklı kanallardan ve farklı yöntemlerle kah elbirliği ile, kah birbiriyle yarattığı boşluktur. Hepsinin ortak noktası siyasal mücadelenin gündemine ilişkin devrimci bir tutum alıp bu tutumu eylemli bir biçimde somutlamaktan kaçınmasıdır.

Kuşkusuz siyasal mücadele vermekten kaçınmanın en bildik ve alışlageldik yolu emekçi ve ezilen hareketi içindeki muhtelif kesimlerin kısmi taleplerini öne çıkarmaktır. 2023 1 Mayıs'ında da böyle oldu. Genellikle sendikaların üstlendiği bu rolü bu sefer muhtelif hareketlerin işçi ve gençlik çalışmalarını yansıtan kortejler üstlendi. Mitinge "kendi talepleri"yle katılan deri işçilerinden lise öğrencilerine uzanan bu kesimler kimi zaman aforizmalarla da bezeli bir biçimde hükümete dair hoşnutsuzluklarını dile getirdiler. Hepsi hükümetin şu ya da bu uygulamalarına "Hayır" diyordu. Ama 1 Mayıs'a katılan tüm bu kortejlerin ya da onların içinde yer aldığı ana kortejlerin pankart ya da dövizlerinde emekçilerin bu hükümetten nasıl kurtulacağına,

Yirmi beş yıllık tarihsel gelişimi içinde incelendiğinde burjuva sosyalizmini yaymaya çalışan akımların ayaklarının bastığı zeminin zayıfladığı görülür. Bugün solun Kılıçdaroğlu'na bel bağlaması kimseyi aldatmasın, yirmi beş yıl öncesine kıyasla bugün sınıf işbirlikçisi bir çizgiyi kalıcı ve istikrarlı bir şekilde savunmak, emekçi hareketini bu temelde frenlemek çok daha zordur. Benzer bir biçimde sol hareketlerin dümeni tam kadro reformizme kılması bu akımların içinde devrimci arayışları olan kesimlerle bu hareketlerin resmî ve bağlayıcı çizgisi arasındaki çatışmayı da arttırmaktadır.

nasıl kurtulması gerektiğine dair bir ipucu verilmiyordu. Tam da seçimlerden iki hafta önce kendi kısmi mücadelelerini öne çıkararak hükümete karşı "Hayır" diyen bu kortejler hangi mücadeleye "Evet" dediklerini açıklamadıkları için, daha doğrusu açıklamaya gerek duymadıkları için, halihazırda hükümete karşı verilen tek mücadeleye "Evet" dediler. Hükümete itirazlarıyla Kılıçdaroğlu'nun "Halil İbrahim Sofrası"nın bir parçası oldular.

EN SOSYALİST VEKİL BİZİM VEKİL YARIŞI

Devrimci siyasetten kaçmanın ikinci ve daha siyasi görünen yolu milletvekilleri seçimleri oldu. Seçimde bağımsız tutum alamayan akımların büyük çoğunluğu, rejimin değiştiğini, meclisin önemini yitirdiğini ve bir tek adam rejiminin kurulduğunu savunanlar da dahil olmak üzere, birden hiç olmadığı kadar milletvekili seçimlerini önemsemeye başladılar. 1 Mayıs'a da YSP'sinden TİP'ine bu seçim rekabeti damgasını vurdu. Sol akımlar Cumhurbaşkanı seçiminde gösteremediği bağımsız tutumu milletvekili seçimlerinde takındığını göstermeye çalıştı.

Hâlbuki milletvekilliği seçimleri HDP öncellerinin seçim çalışmalarıyla da solun gündemine çok kez girmişti. 2007'de Bin Umut Adayları, 2011'de Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu, 2015'te HDP vekilleri seçim barajını aşmak için geniş kesimlerin destek verdiği etkili seçim kampanyaları yürüttüler. Özellikle 2011'e dek süren seçim kampanyalarının AKP'yi karşısına alan, bağımsız siyasi bir hattı ön plana çıkaran kampanyalar olmasından ötürü kitlesel eylemlerin de önünü açan bir etkisi oldu. 2010'da Taksim'in 1 Mayıs'a açılması, 2011'de kürsüdeki Kürtçe ambargosunun kaldırılması, odağında DTP-BDP sonrasında da HDP'nin olduğu bu emekçi muhalefetinin sonucu olarak görülmelidir.

Buna rağmen geçtiğimiz yıllardaki milletvekili seçimleri bugünkü kadar ön plana çıkmamıştı. Yaklaşan seçimlerde HDP'nin veya Emek ve Özgürlük İttifakı'nın içinden tüm akımlar çeşitli illerden aday listelerine girdi. Sadece Emek ve Özgürlük İttifakı'nın parçası olanlar değil onları yeterince sosyalist bulmayan sol akımlar da kendi bağımsız milletvekili adaylarıyla daha önce görülmemiş bir coşku ve özveriyle milletvekili çalışması yürütmekte. Bu kampanyaların ortak özelliği ise adayların "devrimci, sosyalist,

emekten yana" niteliklerinin ön plana çıkarılması. Bundan önce ancak parlamentodan istifade edileceğini söyleyen geleneklerden gelenler dahil olmak üzere herkes AKP karşısında sosyalistlerin de olduğu bir parlamentonun neden daha iyi bir parlamento olacağını anlatmaya koyuldu.

Tüm Türkiye'nin cumhurbaşkanı seçimlerine kilitlendiği bir dönemde sol akımların milletvekilliği seçimlerine bu kadar yoğunlaşması tesadüf değildir. Aksine cumhurbaşkanı seçiminde Altılı Masa'ya destek sunan tutumun üzerine örtme yahut bu tutumu dengeleme gayretinin bir parçasıdır. Siyasal mücadelenin asıl gündemini burjuvaziye terk edenler, elbette hükümete ve burjuva düzene karşı nasıl mücadele edileceği konusunda sessiz kalıp birbirlerine şekli ve rekabetçi bir biçimde ayrım çizgisi çekmeye çalışırlar. Bu dar grupçu rekabet, 1 Mayıs alanında bir kez daha görüldüğü üzere, emekçilerin birleşik mücadelesinin verilmesinin önünde başlı başına bir etkidir.

"KURTULUŞ DEVRİM VE SOSYALİZMDE"

1 Mayıs'ta hükümete karşı genel itirazlarla bezeli kısmi mücadele vurgularını yapanların tam tersi bir eğilimi de gözledik. Döne döne kurtuluşun işçi sınıfının kendi kollarında, devrimde ve sosyalizmde olduğunu vurgulayanlar da vardı. Kuşkusuz bu yaklaşım, en azından doğrudan Altılı Masa destekçiliği yapmadığı için, hatta Kılıçdaroğlu'nun cumhurbaşkanlığını "nefes alacağız" diye pazarlayanlara en genel ve soyut çerçevede itiraz ettiği, ve bu yaklaşıma ortak olmayacağını en azından ima ettiği için önceliklerden farklı bir düzlemde değerlendirilmeli. Nitekim Köz'ün arkasında duran komünistler İstanbul ve İzmir'de bu yaklaşımları benimseyen akımlarla ortak bir platformda yer aldı.

Gelgelelim burjuvaziyle işbirliği yapmak için "somut sorunları" ve "somut çözümleri" bahane eden reformizmin karşısına genel ve soyut bir devrimci söylemle karşı çıkmak alanda karşıt bir siyasi duruş elbette yaratmazdı. Devrim ve sosyalizm vurgusu, genel geçer doğruların tekrarlanmasının ötesine geçmediği, soyut ve siyaset dışı bir muhteva taşıdığı sürece reformistleri rahatsız etmez bile. İstanbul mitinginde Komünist Militanlar Birliği ile Köz'ün ortak pankartının sansürlenmesi bu durumun örneğidir. "Cumhurbaşkanı seçiminde düzen ittifaklarına iki turda

da oy yok!" pankartı, kürsüye yazılı bir biçimde iletilmesine rağmen, "Kurtuluş Devrimde ve Sosyalizmde" olarak okundu. Bu, Köz'e yönelik özel bir antipatiden ziyade burjuva sosyalizminin hangi türden bir siyasi müdahalenin önünü kesmeye çalıştığını gösteriyordu.

TAKSİM

İstanbul 1 Mayıs'ında reformist teslimiyete karşı Taksim vurgusu yapanlar, Taksim ısrarını devrimciliğin turnusol kağıdı olarak gösterenler, sabahın erken saatlerinden itibaren Taksim'e çıkma girişiminde bulunanlar da vardı. Bu kesimler kadrolarını neden "genç" ve "yaşlı", "kadro" ve "kitle" diye ikiye böldüklerini, neden "yaşlı"ları ve "kitleleri" "Maltepe teslimiyetine" mahkûm ettiklerini, İstanbul dışında kalan yerlerde 1 Mayıs'a devletin izin verdiği alanlarda katılmanın neden teslimiyet olmadığını izah etmemişlerdir. İstanbul dışında kendilerini reformistlerden nasıl ayırt ettiklerini de açıklamamışlardır.

1 Mayıs günü İstanbul'da hem Taksim'de hem de Maltepe'de düzen kuvvetleriyle çatışmalar yaşandı. Aslına bakılırsa iki çatışma da sembollere ilişkindi. Sembollerden biri Taksim, diğeri Kaypakaya idi. Bu sembollerin taşıdığı siyasi anlamlar arasındaki farkı bir kenara bıraksak bile, 2023 1 Mayıs somutluğunda iki çatışmanın farklı sınırlar ve potansiyeller taşıdığını görmek mümkün olsa gerek. Taksim'deki 1 Mayıs'a katılanlar, bu eyleme, zaten Taksim'de bir 1 Mayıs kutlamasının gerçekleşmeyeceğinin, zaten gözaltına alınacaklarının ve zaten bu eyleme herhangi bir kitle ilişkisinin çağrılmayacağını bilinciyle tümüyle sembolik olarak katılmışlardır. Katılanlar için asıl maksat, Taksim iradesini taşıdıklarını kayıt altına almaktır.

Hükümetin Kaypakaya yasağı ise bilinmeyen bir şey olmadığı gibi Maltepe'de Kaypakaya flamlarıyla ilgili bir çatışmanın yaşanacağı da öngörülemez değildi. Bununla birlikte Maltepe'de, somut çatışmaların gösterdiği gibi, bu çatışmada düzen kuvvetleriyle karşı karşıya gelebilecek, devrimcileri savunabilecek bir kitle vardı. Nitekim Kaypakaya'yı savunanlar "çatışmaya müsait" gençlerle yahut kadrolarla sınırlı değildi. Bu kesimler alandaki liberal dalgaya boyun eğmeyen ve altı çizilmesi gereken bir şekilde polisin karşısında durdular. Bu çatışmanın polis lehine sonuçlanması mukadder değildi. Eğer o bölgede yer alan devrimciler daha örgütlü ve hazırlıklı olsalardı Partizan'a ve Kaldıraç'a yönelik saldırı düzen kuvvetlerini hüsranla uğratabilir, İstanbul 1 Mayıs'ının çehresini değiştirebilirdi. Taksim'e sembolik bir biçimde çıkanlar da Maltepe'ye bütünlüklü kortejleriyle gelseler ve Kaypakaya ambargosuna karşı ortak bir devrimci duruşun parçası olsalardı bu devrimci çıkışı engellemek daha da zor olurdu.

Dahası Maltepe'de kürsüden seslenenler, 2023 1 Mayıs'ının Kaypakaya flamasının yasaklandığı yahut göçmenlerin sınırıldı edilme korkusuyla mitinge katılmadıkları son 1 Mayıs olacağı müjdesini vermemiş olsalar da, 14 Mayıs zaferiyle birlikte Taksim yasağının son bulacağını sözünü vermişlerdir. Taksim'e çıkanların devrimci bir siyasi müdahalede bulunması için en azından bu konuda konuşması, emekçileri Cumhurbaşkanı seçimlerinde düzen ittifaklarına oy vermemeye kekeleyen çağırması gerekirdi. Gelgelelim, Mücadele Birliği gibi Taksim'e çıkmayı adeta bir ilke sorunu olarak gören akımların dışındakiler esas olarak tam da bu siyasi sorumluluktan kaçmak için Taksim çağrısında bulunmuşlardır.

1 MAYIS'TA BURJUVA SOSYALİZMİNE KARŞI DEVRİMCİ SINIF ÇİZGİSİNİ TEMSİL EDENLER

Seçimlerden iki hafta önce gerçekleşen 2023 1 Mayıs'ında yapılması gereken devrimci müdahalenin önkoşulu Cumhurbaşkanı seçimlerine dair tutumunu açık seçik bir şekilde ifade etmektir. Alana tam aksi bir tutumun damgasını vurduğunu görmek zor değil. Ancak İstanbul, İzmir ve Bursa'da 1 Mayıs alanlarında devrimci

bir siyasal tutumun temsilcileri de vardı. Enternasyonal Komünist İşçi Birliği, Komünist Militanlar Birliği ve Köz 1 Mayıs öncesinde çıkardıkları ortak bildiriyle “Sınıf İşbirliği Değil Sınıf Savaşı!”, “Düzen İttifaklarına Her İki Turda Da Oy Yok!” dediler. 1 Mayıs günü Bursa, İstanbul ve İzmir’de aynı tutumu pankartlarına taşıdılar. Burjuva sosyalizminin dışarıda tutmaya gayret ettiği her şeyi kendi kortejlerinde bayraklaştırdılar. Demokrasinin sermaye ile değil devrimle geleceğini, başkasını ezen ulusun özgür olamayacağını, Kürtler özgürleşmeden Ortadoğu’ya barış gelmeyeceğini ifade ettiler. Tüm göçmenlere vatandaşlık hakkı talep ettiler. Bu kuşkusuz 1 Mayıs alanına damgasını vurması, ruhunu vermesi gereken bir çizgiydi.

Burjuvazi ve proletarya arasındaki iki yüz küsur senedir süren modern sınıf mücadelesinin elbette inişleri ve çıkışları vardır, bundan sonra da olacaktır. Bu mücadele içinde koşullar her zaman devrimcilerden yana değildir. Kimi zaman düşman bütün gücüyle yekpâre bir biçimde saldırır ve devrimci güçleri ezer, kimi zaman dinamikler istikrara işaret eder ve sınıf hareketi bir geri çekilme dönemindedir. Geçelim devrimcileri, onlara kulak verenlerin bir avuç kaldığı dönemler olur. Böyle dönemlerde devrimcilerin siyasal süreçlere dair takındığı tutumlar politik bir anlamdan çok “tarihe not düşme” olarak tanımlanabilecek sembolik anlamlar taşır. Bugün sorulması gereken soru 2023 1 Mayıs’ında Köz’ün de bir parçası olduğu bu devrimci tutumun bundan öte bir anlamının olup olmadığıdır. Bu soruyu yanıtlamak içinse Türkiye’de sol içinde liberalizm ve reformizmi hakim kılma yönündeki girişimlerin seyrine ve nesnel imkanlarına bakmak gerekir.

BURJUVA SOSYALİZMİNİN ÖNÜNDEKİ ENGELLER NEYDİ?

Yaşadığımız topraklara burjuva sosyalizminin girişiyle komünizmin girişi neredeyse eş zamanlı oldu. İkinci Enternasyonal çizgisindeki sosyalist akımlar 1908 Burjuva Devrimi’nden sonra yaygınlaşmaya başlarken, komünist siyaset bundan yaklaşık on sene sonra Ekim Devrimi’nin etkisiyle Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği’nden Türkiye’ye güçlü bir biçimde girdi. Gelgelelim Komünist Enternasyonal’in tasfiyesine paralel bir biçimde Türkiye’deki komünist hareket de tasfiye oldu, Mustafa Suphi TKP’si yerini burjuva sosyalizminin temsilcisi Şefik Hüsnü TKP’si aldı. Ancak bu süreç içerisinde kemalist rejim reformist sosyalist hareketleri de ezip fiziken tasfiye ettiği için, komünist siyasetten önce de köklü bir varlığı bulunmayan burjuva sosyalizmi komünist hareketten sonra da varlığını koruyup yaygınlaşamadı.

Burjuva sosyalizminin ikinci yükselişi 27 Mayıs 1960’tan sonra gerçekleşti. Taşkıncıları 27 Mayıs’ın yarıda kaldığı savunacı işçi ve öğrenci hareketiydi. İster yasal işçi partisi TİP’in isterse de MDDci cuntacıların peşine takılınsınlar bu kesimler Demokrat Parti’nin takipçilerinin siyasal sahnesinden silinmediğini, 27 Mayıs’la vaat edilen emek yanlısı reformların yapılmadığını, dış politikada bağımsız bir çizginin benimsenmediğini savunuyorlardı. Hüseyin İnanlar’ın, İbrahim Öztaşlar’ın THKO’su ile başlayıp Kaypak-kayalar’ın, Ali Haydar Yıldızlar’ın TKP-ML’sine uzanan ’71-’72 kopuşu, komünist bir programatik hatta ve örgütsel forma kavuşmamış olsa

da, bu burjuva sosyalizminden devrimci bir kopuştu. Yayıdığı devrimci enerji ile yeni yeni yerleşmeye çalışan burjuva sosyalizmini alt üst etti, açıktan reformist tüm legalist akımların ve cuntacıların itibarını yerle bir etti.

Bununla birlikte ’71-’72 Kopuşu’nu gerçekleştiren örgütlerin merkezleri de 12 Mart cuntası tarafından, tıpkı kemalistlerin On Beşler’e yaptığı gibi, imha edildi. 1973 sonrasında takipçilerinin bu akımlara benzerliği ve sadakati, ardıllarının Suphi TKP’sine olanıkinden fazla değildi. Emekçi hareketini “Karaoğlan” Ecevit’in peşine takma niyetleri bugünkünden zayıf değildi. Gelgelelim ’71-’72 kopuşunun şiddeti bu sürecin bir çırpıda ve 28 Kanunisanı sonrasında gibi gerçekleşmesine engel oldu. Düzen güçleri sol hareketi de emekçi hareketi de devletle ve devletin kurumlarıyla barıştıramadılar. Sol hareketlerin ana gövdesi, tüm “devrim kitlelerin eseri olacaktır” lakırdılarına karşı pratikte faşistlere karşı çetin bir kavganın tarafı olmak, anti-faşist mücadele içinde emekçileri örgütleme zorunda kaldı. 1974-80 arasında da liberalizm hakim akım hâline gelemedi.

Şiddeti ve “karıştır barıştır” yönelimiyle 12 Eylül cuntası, 12 Mart’taki seleflerinin ve Karaoğlan’ın yarım bıraktığı işi tamamlamaya soyundu. SSCB’den esen Glasnost rüzgarlarının da buna katkıda bulunacağı umuluyordu. Ama bu beklentiler de yetmişlerin ortasından itibaren Kürdistan’dan yükselişe geçen başkaldırıyla birlikte suya düştü. Kürt Baharı sadece 12 Eylül rejiminin insicamını bozmadı, Türkiye solundaki liberalleşme yolunu da engelbeli hâle getirdi. Dahası Kürdistan’dan Türkiye’ye göçen, varoşlarda bir patlayıcı madde gibi biriken emekçiler dinamizmleriyle devrimci iddiaları olan akımlar açısından nefes borusu ve taze kan oldu.

TASFİYECİLİĞİN EN KARANLIK DÖNEMİ: AVRUPA BİRLİĞİ UYUMLU SOLCULUK

Yaşadığımız topraklarda, önce ’71-’72 Kopuşu’nun, sonra da Kürdistan’ın kuzeyindeki başkaldırının etkisiyle oluşan devrimci dinamikleri ortadan kaldırmaya yönelik en köklü girişim doksanların sonunda başladı. Önce temiz toplum kampanyalarıyla sonra da “yükselen seriat” umacısıyla emekçi hareketi düzen güçlerinin peşine takıldı. 28 Şubat darbesinin ardından Öcalan’ın rehin alınmasıyla birlikte bu sefer Kürdistan’ın kuzeyinden Türkiye’ye doğru “Demokratik Cumhuriyet” ve “Türkiyelileşme” rüzgarları esmeye başladı. Devlet bu sırada devrimci güçlerin üzerine önce seçmeli terör uygulamalarıyla ardından da F-Tipi hamlesiyle yüklenmeye başladı. Tüm bunlar gerçekleşirken Türkiye’de Avrupa Birliği sürecinde demokratikleşme hayalleri yaygınlaşmaya başladı. Solda, bugünkü TİP’in atası ve orijinali olan, kendini “inadına aşk” sloganıyla ifade eden ÖDP burjuva kurumlar tarafından yeni dönemin makul sosyalist partisi olarak pazarlanmaya başladı. 19 Aralık operasyonlarından sonra meydana boş bulup Türk Ceza Kanunu’nun Avrupa Birliği ile uyumlu hâle getirilmesinden cesaret alan yavuz hırsızlar TKP ismini el çabukluğu ile üzerlerine geçirdiler.

Böylelikle altmışlarda yeni bir perdesi açılan sınıf mücadelesi kendi dip noktasına gelmiş oldu. Devrimcilerin her gün beş on kişiyle cenaze kaldırdıkları bir dönem böylelikle başladı.

Bu karanlık dönem içinde, döneme uyumlanarak Avrupa Birliği normlarına uygun bir çizgide hareket eden akımların sayısı her geçen gün arttı. Bu kuldarda aşık atamayacağını anlayan kimileri ise “teorik-programatik görevlere”, “ideolojik mücadeleye” yoğunlaşmayı tercih ettiler.

Komünistlerin Birliği’ni savunanlar tam da bu dönemde siyaset sahnesine girdi. Siyaset sahnesindeki adımlarını, bir geri çekilme döneminin içinde olduğunun, liberal tasfiyeci karanlığın bir dönem daha süreceğinin, ama bu liberal dalganın da sonuçsuz kalacağını da bilincinde olarak atmaya başladı. Tam da bu nedenle Köz sayfalarında o dönem ısrarla vurgulanan şiar: “Yeni bir yükselişin mimarı olmak için savunmayı örgüt!” idi.

“Cumhurbaşkanı seçiminde hepimiz CHPliyiz” 2023 1 Mayıs’taki ruh hâlinin tek cümlelik özetiydi. Ama bu ruh hâli aynı zamanda başka bir bekleyişi ve kavrayışı yansıtıyordu. Demokratik hak ve özgürlüklerin burjuvazinin, en azından bir kanadının, öncülüğü, desteği yahut aracılığıyla kazanılabileceğini uman bir kavrayışı. Bu kavrayışın sahipleri demokrasi savaşını burjuvazinin verdiği yahut verebileceği düşüncesiyle proletaryayı ve emekçi halk katmanlarını asıl işi beklemek olan destekçi konumuna itti. 1 Mayıs alanları da bu demokrasi beklentisine uygun şekillendi.

REFORMİZMİN İŞİNİ KOLAYLAŞTIRAN KOŞULLAR GERİDE KALDI

Son yirmi beş yılda yaşananlar o dönemki öngörümüzü haksız çıkarmadı: Emperyalistler arası paylaşım kavgasının keskinleşmesi önce Avrupa Birliği hayallerini darmadağın etti, aynı zamanda emperyalistlerin Türkiye’deki uzantıları olan burjuva fraksiyonlarının bir rejim kriziyle sonuçlanacak keskin bir kavgaya tutuşmasına yol açtı. Emperyalist paylaşım kavgası Irak devletini çöktürdü, sonra Arap Baharı ile Suriye’de bir iç savaşın yolunu döşedi. Kuzey’de demokratik cumhuriyet yanılsaması yayılıp Kürdistan’ın

güneyinde bir bölgesel yönetim kurulurken, batısında kantonlar iktidarı ele aldı. “Türkiyelileşme süreci” ise Türkiye’deki işçi hareketinde bir toparlanmaya yol açarken, odağında HDP’nin durduğu sol hareketi Türkiye’deki tarihinin en güçlü konumuna soktu; bu durumun kendisi Türkiye’de başlı başına istikrarsızlık üreten bir faktör hâline geldi. Nihayetinde rejim krizi bir içsavaşa evrildi. Tüm bu süreçte Türkiye’deki devrimci dinamikler tasfiye edilemedi, bilakis güçlendi. Avrupa Birliği normlarına uyumlu bir burjuva sosyalizmi, sol akımların merkezlerindeki tüm sınıf uzlaşmacı yönelim ve gayretlere karşın, tam da bu nedenle yaşadığımız topraklarda bir türlü hâkim ve belirleyici olamadı.

2023 seçimlerine girerken ABD emperyalizminin şekillendirdiği Millet İttifakı ve onun dümen suyuna girmeye çalışan sol akımlar 1 Mayıs’a damgalarını vuruyorlar. Bu yeni bir süreç değil, hatta ’99 1 Mayısı’ndan bugüne tüm 1 Mayısılara ve siyasal süreçlere esas olarak AB uyumlu sol hayalleri kuran kesimlerin damgasını vurduğunu söylemek de mümkündür. Gezi’den yahut 7 Haziran sonrasında başlayan içsavaştan bugüne emekçi hareketin önünü kesen temel etmenin yine bu sol akımlar olduğunu söylemek de doğrudur. Ancak gerçeğin tamamı ancak tarihsel süreç içinde anlaşılabilir. Yirmi beş yıllık tarihsel gelişimi içinde incelendiğinde burjuva sosyalizmini yaymaya çalışan akımların ayaklarının bastığı zeminin zayıfladığı görülür. Bugün solun Kılıçdaroğlu’na bel bağlaması kimseyi aldatmasın, yirmi beş yıl öncesine kıyasla bugün sınıf işbirlikçisi bir çizgiyi kalıcı ve istikrarlı bir şekilde savunmak, emekçi hareketini bu temelde frenlemek çok daha zordur. Benzer bir biçimde sol hareketlerin dümeni tam kadro reformizme kırması bu akımların içinde devrimci arayışları olan kesimlerle bu hareketlerin resmî ve bağlayıcı çizgisi arasındaki çatışmayı da arttırmaktadır.

DEVRİMCİ BİR ÇIKIŞ İÇİN DEVRİMCİ EYLEM BİRLİĞİ!

Tam da bu nedenle 1 Mayıs 2023’e damgasını vuran eğilim için reformist projenin peşinden davul ve zurnayla koşturanların marifetlerine değil sınıf mücadelesini yükseltme iddiasını taşıyanların eksikliklerine bakmak gereklidir. 1 Mayıs’taki reformist hâkimiyet mukadder değildir. Devrimci iddialar taşıyanların sorumluluk alıp net bir siyasal iddiayla öne çıktıkları koşullarda bu tablo kökten değişecektir.

Enternasyonal Komünist İşçi Birliği’nin, Komünist Militanlar Birliği’nin ve Köz’ün arkasında duran komünistlerin tutumu tarihe not düşme maksadı taşıyan sembolik bir tutum olarak tanımlanamaz. 1 Mayıs öncesinde hayata geçirdiğimiz tutum aslında devrimci güçlerin tümüne yönelik bir eylem birliği çağırısıdır. 1 Mayıs öncesinde başlamış ve 14 Mayıs’a kadar sürecektir bu eylem birliği, Köz’ün arkasında duran komünistler olarak gerisine düşmeyeceğimiz ve muhatabı liberal dalgaya karşı devrimci bir çıkışın ihtiyacını duyan tüm güçler olan bir çağrıdır. Liberal projelerin zeminsiz ve geleceksiz olduğu açık. 1 Mayıs’taki tabloyu tersine çevirmek ise devrimcilerin eylem birliğine bağlı. Köz en geniş devrimci eylem birliğinin söylediğini yapan yaptığını söyleyen savunucusu olmayı sürdürecektir.

9. sayfanın devamı

TİP’in 2018 sonrası yerine getirdiği işlevi siyasi güce tahvil etmeye çalışması soldaki rekabeti ve rahatsızlığı büyüttü. Bu durum özellikle HDP bileşenlerini rahatsız ediyordu. Zira onlar HDP’yi bir ittifak olarak tasavvur ederken kendilerini bu seçim sürecinde HDP’nin dahil olduğu bir başka ittifakın içinde bulmuşlardı. Üstelik HDP bileşeni oldukları için Emek Özgürlük İttifakı içinde isimleri dahi doğrudan anılmıyordu.

AMERİKANCİ BURJUVAZİNİN DE BİR DAVASI VAR

Emek Özgürlük İttifakı içinde ortak bir akıl ve benimsediği davaya uygun bir sorumluluk bilinciyle hareket eden tek kesimin HDP’nin içindeki temel bileşen, HEP’ten BDP’ye yön veren akım olduğunu söylemek gerekir. Bu kesim Erdo-

ğan’dan seçim yoluyla kurtulmak için samimi bir gayret göstermekte, Erdoğan’ın seçimle gitmesini engelleyecek her türlü eylem ve etkinlikten samimi bir biçimde kaçınmaktadır. Bugün, sadece HDP bileşenlerinin değil, HDP tabanının da bütün tepkisine karşın, TİP’lilerin kendilerini “sosyalizmin sesi” olarak sunabilmesini mümkün kılan siyasal kararlılıkları ve becerileri değil söz konusu akımın davasına uygun bir sorumluluk bilinciyle hareket etmesidir.

Gelgelelim sözünü ettiğimiz dava genel olarak “Erdoğan’dan kurtulma” davası değil, “Erdoğan’dan Amerikancı muhalefetin razı olduğu şekilde kurtulma” davasıdır. Bir hayalin ötesine geçmediği gibi, sonuçları bakımından işçilere ve başta Kürtler olmak üzere ezilenlere vaat ettiği hiçbir şey yoktur. Bilakis takip edildiği, edilebildiği oranda bir emekçi seferberliğine ket vurmaktadır. Bu bakımdan Selahattin Demirtaş’ın, Gültan

Kışanak’ın mektuplarına yansıyan sorumluluk bilinci desteklenecek bir tutum değildir.

MİLLETVEKİLİ SEÇİMLERİNE DEĞİL CUMHURBAŞKANI SEÇİMİNE ODAKLANMALI

Milletvekili seçimlerini cumhurbaşkanı seçiminden bağımsız ele almak mümkün değildir. Cumhurbaşkanı seçiminde burjuvazinin dayatmasını kabul edenler, burjuvazinin çözümünün peşine takılanlar, milletvekili seçimlerinde kendi adayları ve programlarıyla yarışacak olsalar da, düzen güçlerini sahiden karşılarına alamadıkları, sahiden onlardan bağımsız hareket edemedikleri için burjuvazinin sözünden başka bir söz söyleyemezler, burjuvazinin rekabetçi mantığının dışında bir mantıkla ittifak kuramazlar, bir ittifakta yer alamazlar. İster sorumlu isterse de sorumsuz davranışınlar bu durum değişmez. 2023 milletve-

kili seçimlerinde tablo bu basit gerçeği bir kez daha doğruluyor.

Köz bu basit gerçeğin farkında olduğu için en başından itibaren cumhurbaşkanı seçimiyle milletvekili seçimlerinin ayrı düzlemlerde ele alınmasına karşı çıktı. Cumhurbaşkanı seçimindeki sınıf işbirlikçiliğini milletvekili seçimlerindeki sosyalizm, bağımsız muhalefet yıldızlarıyla örtmeye çalışanlara destek vermedi. Cumhurbaşkanı seçiminde sessiz kalıp milletvekili seçimlerinde vekil sayıları hakkında fırtınalar koparanlara tam aksi istikamette gitmeye devam edecegiz. Bugünün asıl davası Erdoğan’dan ve Cumhur İttifakı’ndan bir emekçi seferberliği ile kurtulma davasıdır. Tam da bu nedenle milletvekili seçimlerinde vermediğimiz desteğin değil, Cumhurbaşkanı seçimlerinde emekçileri Erdoğan’ın karşısına bir kutup olarak dikmek için yürüttüğümüz çalışmanın propagandasını yapmaya devam edecegiz.

Zincirin ilk halkasıyla buluşan son halka: İbrahim Kaypakkaya

“Esasen biz komünist devrimciler, prensip olarak siyasi kanaatlerimizi ve görüşlerimizi hiç bir yerde gizlemeyiz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içinde bizimle birlikte çalışan arkadaşlarımızı ve örgüt içerisinde olmayıp da bize yardımcı olan şahıs ve grupları açıklamayız. Kişisel sorumluluğum açısından gerekeni zaten söylemiş bulunuyorum. Ben buraya kadar anlatıklarımı samimiyetle inandığım Marksist-Leninist düşünce uğruna yaptım. Ve sonuçtan asla pişman değilim. Ben bu uğurda her türlü neticeyi göze alarak ve can bedeli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım ve neticede yakalandım. Asla pişman değilim. Bir gün sizin elinizden kurtulsam gene aynı şekilde çalışacağım.”

TKP/ML'nin kurucu önderlerinden İbrahim Kaypakkaya katledilmeden önce bu sözleri tutanağa geçirtmişti. Onun söylediği bu son sözlerinin üzerinden neredeyse yarım yüzyıl geçmesine rağmen, her devrimci militanın kendisini özdeşleştirerek tekrarladığı ve proletarya ile burjuvazi arasındaki savaş son bulana kadar da tekrarlanması gereken bir ant özelliği taşımaktadır.

İbrahim Kaypakkaya dendiğinde genellikle onun sorgudaki tutumu akla gelir. Kuşkusuz, ya-kın tarihte, düşman karşısında “ser verip sır vermeme” geleneğinin yaşatılmasında İbrahim Kaypakkaya'nın bu başeğmez tutumunun özel bir yeri vardır. Kaypakkaya işkencede “ser verip sır vermediği” için anılması elbette yerindedir ve örnek alınması gereken bir tutumu temsil eder.

Ne var ki Kaypakkaya'yı sadece bu yönüyle anmak hem ona haksızlıktır, hem de düşmana teslim olmama tutumunu ona mahsus sanmak pek çok başka devrimciye haksızlık olur. Zira hiç kuşkusuz TİKKO savaşçısı Ali Haydar Yıldız da ser verip sır vermemiştir. Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan da öyle kabul edilmelidir. Teslim olmayacaklarını haykıran Kızıldere'deki THKP/C ve THKO savaşçıları da onlardan farklı sayılmamalıdır. Hüseyin Cevahir, Ulaş Bardakçı, İbrahim Öztaş ve başka nice devrimci de. O devrimcilerin açtığı yoldan ilerleyen nice sayısız devrimci de bu geleneği sürdürmüşlerdir; sürdürecektirler.

“Denizler, Mahirler, İbolar” TİP reformizminden koparak başlayan, sonra da TİP'ten birlikte koptukları TKP'nin oportünist artıklarından koparak ileri çıktılar. Sadece bunlardan değil kuyruğuna takılmalan beklenen sözümona “sol cuntacı” Kemalistlerden de koparak gelişen bir kopuşu temsil ederler. Deniz Gezmiş'in son anına kadar kemalist olduğuna dair söylentileri daha çok avukatlarının telkinine yormak gerekir. Zira TSK ile THKO arasındaki fark onların kemalizme mesafesini görmeye yeterlidir. Hatta mahkeme heyetinin onlara Türk Halk Kuruluş Ordusu etiketi yapıştırma gayretlerine ısrarla direnmiş olmaları da bir işaretir.

Bu kopuşun seyri ve yönü bellidir. TİP saflarında sosyalizm ve işçi sınıfı ile tanışıp, “iktidar nam-lunun ucundadır” diyerek oradan kopan; sonra bu namlunun kırıkale yapımı ve ruhsatlı silahlar olmayacağını idrak edip sol cunta hesapları peşindekilerle de yollarını ayıran bir çıkıştır. Daha ilk merhalelerinde kesintiye uğrayan, şimşek hızında ve ne yazık ki neredeyse şimşek kadar kısa süren bir yürüyüştür bu. Kaypakkaya diğer arkadaşlarından bir adım ileri çıkarak Kemalizmden kopmayan ve Kürtlerin ulusal kurtuluş mücadelesi ile buluşmayan bir kopuşun kopuş olamayacağına işaret etmişti. Daha önemlisi bunun için tekrar Mustafa Suphi'nin partisinin geleneğine bağlanmak gerektiğini vurgulayarak noktalamıştı kavgasını. Bugün pek çok eski-devrimci, yeni-liberal, Denizleri, Mahirleri anarken kendi konumlarıyla özdeşleştirmekte, “yaşasaydı o da bizim gibi düşünürdü” türünden spekülasyon yaparken fazla bir zorlukla karşılaşmıyor.

Ama hiçbir liberalin, aynı sözleri İbrahim Kaypakkaya için söylediğine rastlanmamıştır. Bunun nedeniyse, Kaypakkaya'nın o dönemde resmi ideolojik söyleme ve sol hareketin politik çizgisine getirdiği sert ve keskin eleştirilerdir. O nedenle de İbrahim Kaypakkaya, bu çevrelerce anıldığı durumda bile, en fazlası onun polis karşısındaki tutumu öne çıkarılır. Ya-çın Küçük gibi biraz daha kendini devrimci harekete yakın görenler ise, onun maoculuğunu öne çıkartarak, özgün ideolojik ve politik çıkışı karartmaya çalışır.

Böyle bir eylem, besbellidir ki bu eylemin muhtevasıyla sıkı sıkı bağlı bir örgütü gerektirir. Bu örgüt, birinci olarak, her şeyden önce ve başlıca mesleği devrimci eylem olan kimselerden kurulmalıdır.

Oysa İbrahim Kaypakkaya'yı çağdaşlarından ayıran en önemli ve keskin çizgi maoizme olan ilgisi değildir. Zira 70'li yıllara gelirken parlamen-tarizme ve reformizme karşı tutum alıp ileri çıkan devrimcilerin tamamı Çin Devrimi'nin izlediği yola ilgi göstermiş ve aynı içerikle olmasa da bir silahlı halk savaşı perspektifini ve değişik versiyonlarıyla gerilla savaşı çizgisini benimsemişlerdir.

Zira sadece Çin'deki Halk Savaşı'nın zaferi değil, Küba Devrimi deneyimi de tazeydi. Che Guevara'nın Bolivya dağlarında katledilişi daha dün sayılırdı. Vietnam'daki anti-emperyalist mücadele tüm dünyada yankılanıyordu. Güney Amerika'dan Uzak Asya'ya ve Afrika'ya kadar özel olarak da Orta Doğu dahil dünyanın dört bucağında devrimcilik farklı türleriyle de olsa bir bakıma gerilla savaşı ile özdeşleşmişti. 71-72 kopuşunda yer alan devrimcilerin birçoğu bizzat bu deneyimi yaşamak üzere en yakındaki Filistin kamplarına gitmiş ve Filistinli gerillaların arasına karışmışlardır. Kuzey Kürdistan'dan da hem Sait Elçi'nin takipçileri hem de Sait Kırmızıtoprak'ı (Dr. Şivan) takip edenler de Güney Kürdistan'daki peşmerge kamplarına yönelmişlerdir.

Reformizme karşı silahlı mücadele fikrini değişik versiyonlarıyla gerilla stratejisine bağlama tutumu açtıkır ki 71-72 kopuşunun başını çekenlerin hepsinin ortak tutumudur. Komünistlerin referansları bakımından da ortak kusurlardır.

“Türkiye Devriminin Yolu”nu “THKO kırsal alanları ve şiddet politikasını temel alan politik mücadelesine devam edecektir” diye tarif ederek bu yola ilk çıkan THKO olmuştur. THKP/C TSK'nın bazı kesimlerinden medet umarak anti-emperyalist mücadeleyi bunlarla birlikte yürütme arayışı ve iddiası içinde olan -keskin kokan- revizyonistlerden koparak “politikleşmiş askeri savaş stratejisini” tarif etmiştir. Kaypakkaya'nın farkı ise kendilerini İhtilalci İşçi Köylü Partisi etiketi arkasında gizleyen ve Halk Savaşı verme iddiasını istismar eden reformistlerin maskesini düşürmesi olmuştur.

71-72 kopuşuna damga vuran devrimcilerin hepsi reformizmle birlikte modern revizyonizme karşı tutum almışlardır. Bu bakımdan Kaypakkaya'nın ayırdedici yanı modern revizyonizme karşı çıkması değildir. Onun ayırdedici yanı modern revizyonizmin “Marksim Leninizm Mao Zedung düşüncesi” maskesinin ardında gizlenen türünden kopup onu teşhir etmesidir.

Kuşkusuz Kaypakkaya ve TKP/ML'nin asıl ayırd edici yanı kemalizm ve Kürt ulusal sorunu konusundaki çıkışı ve bu konuda 1920'lerden 70'lere kadarki tüm sol geleneğe yönelttiği eleştirilerdir. O dönemde, Türkiye solu içinde, Kürtlerin bir ulus olduğunun bile genel bir kabul gördüğü, sadece bir “Doğu sorunu”ndan bahsedildiği koşullarda, ulusların kendi kaderini tayin hakkının ayrı bir devlet kurma hakkı olduğunu yüksek sesle dile getiren tek kişi ve gelenektir İbrahim Kaypakkaya ve geleneği.

Yine herkesin ikinci ulusal kurtuluş savaşından bahsettiği, Mustafa Kemal'in ordusundan ilerici bir darbe beklentisinin yaygın olduğu koşullarda, “Kemalizm kurtuluş savaşının içindeyken emperyalizm ve feodalizm ile uzlaşmaya ve karşı devrimciliği temsil etmeye başlamıştır. Halka ve komünistlere alçakça düşmanlık gütmüş ve onlardan gelen her hareketi gaddarca ezmiştir” diyen, yine İbrahim Kaypakkaya ve partisiydi.

Solun liberal kesiminde legalist-parlamentarist geleneğin, devrimci kesiminde de fokocu anlayışların egemen olduğu koşullarda, leninist devrimci örgütün gerekliliğinden, kurulacak partinin mutlaka komünist ismini alması gerektiğinden bahseden de yine İbrahim Kaypakkaya oldu. Bırakalım o dönemi, bugün bile şu sözleri tok bir şekilde dile getiren çok değildir:

“Böyle bir eylem, besbellidir ki bu eylemin muhtevasıyla sıkı sıkı bağlı bir örgütü gerektirir. Bu örgüt, birinci olarak, her şeyden önce ve başlıca mesleği devrimci eylem olan kimselerden kurulmalıdır. Üyeler arasındaki bu ortak özellik işçilerle aydınlar arasında ve çeşitli meslek grupları arasındaki her türlü farkı kesin olarak siler. İkinci olarak, bu örgüt, bütün şartlarda ve bütün dönemlerde mücadeleyi sürdürebilecek sağlam bir yapıya sahip olmalıdır. Ancak böyle bir örgüt, bütün ülke çapında siyasi gerçekleri açıklayacak geniş, dengeli ve sürekli bir siyasi ajitasyon yürütebilir. Sağlam bir devrimci hareket ancak böyle bir örgütün varlığıyla mümkündür. Çünkü ancak böyle bir örgüt mücadelenin çeşitli ve hızla değişen şartlarına uyabilir. Çünkü ancak böyle bir örgüt, küçük grup ve hizipleri hareketle katılan bütün unsurları bir bütün içinde toplayabilir, geniş yığın örgütlerini kendisine bağlayabilir, denetim ve yönetime alabilir. Ve yine, ancak böyle bir örgüte, eyleminin başlıca muhtevası toplumun bütün katları arasında yürütülen canlı siyasi ajitasyon olan bir örgüte sahip olanlar, ‘devrimin geldiğini önceden görmeme tehlikesini en aza indirmiş’ olabilirler ve ‘sınıf mücadelesinin kendini büyük ölçüde ortaya koyuşu sırasında’ geniş örgütsüz yığınlara da bir ölçüde kumanda edebilirler.”

Nihayet Kaypakkaya'nın Mustafa Suphi'lerin TKP'siyle, daha sonra reformist-sosyal şoven bir çizgiyi benimseyen TKP arasında kesin bir ayrım çizgisini ilk kez ve net bir biçimde çekmesi önemlidir. Bu tutum sol içinde ilk kez dile Kaypakkaya ve TKP/ML tarafından resmen ifade edilmiştir.

Ama Kaypakkaya bu saptamayı yaparken Mustafa Suphi ile Şefik Hüsnü arasında bir ayrım çekerken bu mirası bugün devralan komünistlerin bunun Türkiye'ye özgü ve Şefik Hüsnü ile Mustafa Suphi arasındaki bir farklılıktan ileri gelmediğinin altını çizmekle yükümlüdür. Bu revizyonist çizginin TKP'ye revizyonist Komintern tarafından dayatıldığının altını çizmek Kaypakkaya'nın mirasına sahip çıkmanın olduğu kadar onu ileri taşıma ödevinin de bir gereğidir.

Her ne kadar İbrahim Kaypakkaya'nın takipçiliğini yapma iddiasında olanlar arasında köylülüğü temel alan bir Halk Savaşı stratejisini öne çıkaranlar ve TKP/ML'yi bir işçi-köylü partisi gibi sunmak isteyenler olmuşa olsa da, Kaypakkaya'nın kendisi dar vakitte dile getirdiği görüşleri arasında şunu söylüyordu:

“Biz işçi sınıfı hareketiyiz, onun öncü müfrezesiyiz. Köylü hareketi asla değil. Ülkemizin bugünkü somut şartları bize köylülükle ilgili görevler yüklüyor, ama bu geçicidir, bizi asıl görevimize yaklaştıran geçici bir adımdır. Köylülük, kitle olarak, bir bütün olarak, ‘üretim araçlarının özel mülkiyeti alanında’ bulunmak-

tadır. Kapitalist toplumun temelinin muhafazasından yanadır. Köylülük, modern sanayi karşısında dağılan ve yok olmaya doğru giden bir sınıftır. Oysa proletarya, mülkiyetle bütün bağlarını koparmıştır. Modern sanayiın özel ürünü ve asıl ürünüdür....Bu nitelikleri dolayısıyla da, toplumun bütün emekçi kesimlerinin, bu düzenden acı çeken insanlığın tümünün kurtuluşunu, tarih işçi sınıfının omuzlarına yüklemiştir. İşte biz, bu sınıfın öncü müfrezesiyiz ve bu yüzdendir ki, partimizin önüne bir de köylü sınıfının eklenmesi, bilimsel olarak yanlıştır.”

Bir yandan “acil görevimiz, kırlardan kentleri kuşatacak halk savaşını başlatmaktır” derken, bir yandan şu önemli vurguyu yapıyordu:

“Bizim partimiz, komünizme geçmek için bir devletin, Paris Komünü tipinde, Sovyet tipinde vb...bir devletin zorunluluğunu kabul etmekle birlikte, nihai olarak her türlü devleti kaldırmak amaçındadır.”

Bu yönleriyle İbrahim Kaypakkaya 71-72 devrimci kopuşu olarak anılan ve THKO, THKP/C, TKP/ML-TİKKO'nun kurulmasına varan devrimci atılımın son halkasını temsil eder.

Neredeyse yarım yüzyıldır Türkiye'de, hatta Kuzey Kürdistan'da da kurulan devrimci akımların hepsinin kendilerine öncel olarak kabul ettiği 1971-1972 devrimci kopuşuna önderlik eden devrimcilerin sonuncusudur. Bu döneme damga vurup adları slogan haline gelmiş üç devrimciden biridir.

Öte yandan her ne kadar bu kuşağın içinden teorik çalışmaları nedeniyle en çok anılanlarından biri Mahir Çayan ise diğeri de İbrahim Kaypakkaya'dır. Nedenise, hepsinden erken kalemi bırakan ve esasen THKO'nun gerçek lideri olduğu gibi teorisyeni olarak da kabul edilmesi gereken Hüseyin İnan öyle anılmaz. Oysa onun yarım kalmış Türkiye Devriminin Yolu broşürü de Mahir Çayan'ın tamamlanmamış Kesintisiz Devrim çalışmasından daha az önemli değildir. Yine de THKO'yu adeta fikriyatı olmayan bir hareket gibi anmak adettendir. Besbelli ki bu «teorik ürün» verme bakımından kıyaslamamızın asıl izahı Hüseyin İnan'ın (veya belki elimizde hiçbir yazılı çalışması bulunmayan Sinan Cemgil'in) Mahir Çayan kadar vakitleri olmadığından onları bu yönleriyle anmamıza fırsat kalmamıştır.

Bu çerçevede İbrahim Kaypakkaya ise hepsinden çok fikirleri ve yazılarıyla dikkat çeker. Zira o bu kopuşun en son halkasıdır ve içinde kalmaya daha uzun süre devam ettiği revizyonist/oportünist PDA hareketi içinde başlattığı polemikler ve sonrasında bunları tamamlamak için gösterdiği gayrete daha fazla zamanı olmuştur.

Yine de İbrahim Kaypakkaya sadece 71-72 devrimci kopuşunun son halkası olmakla öne çıkmaz. Onun üzerinde durulmayan asıl önemli yanı bu son ve en ileri halkayı temsil etmesi değildir. Daha önemlisi onun yarım bıraktığı kopuşu bıraktığı yerden devralmak ve işaret ettiği noktadan başlatmak gerekir. Kaypakkaya'nın kendi kuşağının pek çok devrimcisi gibi Halk Savaşı stratejisine işaret etmiştir. Ama bunu yaparken bile asıl bakılması gereken yeri yani Mustafa Suphi'ler döneminin TKP'sini işaret etmiştir. O halde Kaypakkaya'nın kavgasını onun bıraktığı yerden devralıp ileri götürmenin yolu da bellidir.

Komünist Enternasyonal'in kuruluşunda yer alan TKP'nin programının ilke ve esaslarını benimsemek ve o TKP'nin benimsediği proleter devrim stratejisini takip ederek sınıf mücadelesini bir “işçi-köylü şuraları cumhuriyetine” ulaştıracak komünist partisini yaratmaktır. Hem 71-72 devrimci kopuşuna hayat veren ve hayatlarını bu yolda feda etmekten çekinmeyen devrimcilere hem de onların sonuncusu olan İbrahim Kaypakkaya'ya olan borcumuz bu son halkayı yaşadığımız topraklarda komünistlerin mücadele zincirinin ilk halkasından yani Komünist Enternasyonal kurucusu TKP hal-kasından yakalamaktır.

Köz'ün arkasında duran komünistler de yola çıkarken Mustafa Suphi TKP'sinin “İlke ve Esaslarını” kendi referansları olarak ilan ederek hem Kaypakkaya'nın mücadelesini bıraktığı yerden devralmanın gereğini yapmaktadır hem de onunla birlikte 71-72 devrimci kopuşuna sadık kalmanın yolunu göstermektedir.

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Sınıf işbirliği değil

SINIF SAVASI

Bursa

Liberal kaynaşmaya karşı devrimci eylem birliği!

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak 2023 1 Mayıs'ına Bursa Kent Meydanı'nda Enternasyonal Komünist İşçi Birliği (EKİB) ile birlikte katıldık. Seçimlerde sınıf uzlaşmacı tutuma karşı sınıf savaşını büyüme, cumhurbaşkanı seçimlerinin hiçbir turunda düzen partilerinin adaylarına oy vermeme tutumumuzu anlatmayı amaçlıyorduk. Ortak pankartımızda "Düzen Cephesinden Kopalım, Sınıf Uzlaşmacılığına Karşı Sınıf Savaşını Büyütelim; Cumhurbaşkanı Seçiminde Hiçbir Turda Düzen İttifaklarına Oy Yok" yazıyordu.

Bursa'daki 1 Mayıs mitingi her yerde olduğu gibi burada da DİSK, KESK, TMMOB'un çağrısıyla ve çizdiği sınırlar içinde gerçekleşti. Türk-İş'in 1 Mayıs'ta Adana'ya kaçmasına rağmen TÜMTİS ve Yol-İş de mitinge katıldı. Halkevleri, Yeşil Sol Parti, Devrimci Parti, ESP, EMEP, TIP, SMF, TKP'nin yanı sıra, Metal ve Tekstil İşçileri Birliği, BADİS, SODAP ve İşçi Hakları Derneği de mitinge katıldı. Düzen partilerinden CHP ve Memleket Partisi yürüyüşte yer aldı. Memleket Partisi alana girmedii.

Mitingde sosyalist hareketler genel geçer sloganların ötesine geçmedi. Genel geçer sloganların çerçevesini ise CHP'nin hasasiyetleri çiziyordu. Öyle ki miting de "Bijî Yek Gûlan" sloganı bile pek ender duyuldu. Mitingde elbette aktif olarak CHP'ye destek veren sloganlar atılmadı ama hükümetten kurtulma görevini "Bay Kemal'e havale etmenin verdiği bir bekleşim havası hâkimdi. Elbette pembe hayallerin yarattığı bir iyimserlik söz konusuydu. Ama bu iyimserliğin kendisi bir coşku, politik bilinç yahut enerji üretmemişti. Sessiz yürüyüşlerle, davul ve zurnanın halay havasında geçen bir mitingdi Bursa 1 Mayıs'ı.

Mitingde CHP'nin korteji kalabalık kortejlerdendi ama mitingde damgasını vuran CHP'lilik CHP kortejiyle sınırlı değildi. Bu tabloyu en çarpıcı bir biçimde ortaya koyansa sonlara doğru miting alanına yaklaşan seçim otobüsüydü. Otobüsten Kılıçdaroğlu'nun sesi duyulur duyulmaz birden bire kitle Grup Kucaklaşma'nın şarkılarına eşlik etmeyi bırakıp yüzünü otobüse çevirdi ve otobüsü huşu içinde çığlık ve alkışlarla selamladı.

EKİB ile birlikte oluşturduğumuz kortej alandaki Erdoğan sorunun çözümünü Altılı Masa'ya havale etmiş alandaki ruh hâline tezat bir canlılık içerisindeydi. Alandaki genel apolitik havadan doğan boşluk nedeniyle toplanma ve yürüyüş boyunca neredeyse aralıksız ajitasyon yapan on dört kişilik kortejimiz kendi çapından daha geniş bir etkiye sahip oldu.

Seçimlerde burjuvazinin değil proletaryanın yolunu izleyen tutumumuzu, ajitasyonlarımız, sloganlarımızla haykırdık. Alanda

yaygın dağıttığımız bildirilerimizle, 1 Mayıs'a katılan emekçilere seçimlerde aldığımız devrimci tutumu anlattık.

Kortejimizde yükselttiğimiz sloganlar şu şekildeydi: "Sermayeyle Saf Tutma Kurtuluş Kendi Kollarımızda; Yaşasın 1 Mayıs, Bijî Yek Gulan; Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük; Kahrolsun Ezen Ulus Şovenizmi; Kurdara Azadî, Kürtlere Özgürlük; Asıl Düşman Kendi Yurdunda; Başkasını Ezen Özgür Olmaz; Özgürlük İçin Tek Yol Devrim; Savaşa Karşı Sınıf Savaşı; Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir; Hükümete Karşı Örgütlen Birleş Mücadele Et; Düzen İttifaklarına, İşgalcilere, NATOculara, Rojava'nın Düşmanlarına Oy Yok; Demokrasi İçin Tek Yol Devrim; Seçimle Değil, Devrimle Gidecek; Marks Engels Lenin Yolumuz Proleter Devrim; Devrim için Devrimci Parti; Devrimciler Ölümler Devrim; Devrim İçin Düşenler Kavgamızda Yaşıyor; Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek; Komünist Bir Dünya Kuracağız; Mültecilik Değil Yurttaşlık Hakkı!"

Yürüyüşten önce ve alana girdikten sonra Komünist Militanlar Birliği, Enternasyonal Komünist İşçi Birliği ve Köz imzalı "Sınıf İşbirliği Değil Sınıf Savaşı" bildirimizden 900 adet dağıttık. Bildirimiz ilgi gördü, seçimlerde geçersiz oy vermeye davet eden tutumumuzu bolca tartışma imkânı bulduk.

Köz'ün arkasındaki komünistler olarak Bursa'daki mitinge katılımımızı İstanbul'dan organize ettik. Maksadımız liberal kuşatmaya karşı sadece EKİB ile yan yana durmak değil aynı zamanda uzun yıllar boyunca çalışma yürüttüğümüz Bursa'da aynı mücadeleyi tekrardan büyütmektir. Yürüyüşümüz sırasında uzun zamandır 1 Mayıslara katılmadığımız Bursa'daki arkadaşlarımızla da kortejimizde buluşarak bu doğrultuda bir adım daha atmış olduk.

Mitingin ardından EKİB ile Köz'ün ortak 1 Mayıs söyleşisi vardı. Söyleşide EKİB'den konuşan arkadaşımız 1 Mayıs'ın ekonomik taleplere sıkışmış ulusal bir bayram günü olmadığı, işçi sınıfının sadece siyasal değil aynı zamanda uluslararası mücadele günü olduğunu vurgulayarak sözlerine başladı. Sonrasında alandaki tablo ile 14 Mayıs seçimleri arasındaki neden sonuç ilişkisine dikkat çekti. Solda artan rekabetçilik ile yaygınlaşan parlamentarizm arasındaki bağın üzerinde durdu. Ortak kortejimizin sadece akıntıya karşı yüzmediğini aynı zamanda alana damgasını vurmasını gerektiren coşku ve çizgiyi yansıttığını ifade etti.

Köz adına konuşan yoldaş ise kortejimizle alandaki hâkim hava arasındaki tek farkın seçimlerde düzen ittifaklarına oy verme konusunda olmadığını belirtti. Ayrımın demokratik hakların kazanılmasını burjuvaziye havale eden anlayışla, bu sorunların bir proleter devrimle çözülebileceğini savunan yaklaşım arasında olduğunu ifade etti. Temeldeki ayrımın ise burjuva sosyalizmi ile komünizm arasında olduğunu vurguladı. Yoldaş aynı zamanda bugünkü sınıf işbirlikçiliğin yeni olmadığını, bu tutumun yetmişlerdeki 1 Mayıslara başından sonuna damgasını vurduğunu, solun 12 Eylül sonrasındaki ataletinin de bu tutumla yakından ilişkili olduğunu hatırlattı. Ancak bu benzerliğin kendi başına anlamlı olmadığını, bugünkü devrimci duruma gerileyen değil, yükselen bir hareketle girdiğimizi de ifade etti. Bu nedenle devrimci tutumu yansıtan ortak kortejimizin tarihe not düşmekten çok daha öte anlamlar taşıdığını, sol akımların tüm sınıf işbirlikçi yönelimine karşı devrimci arayışı giderek artan militanlara siyasal olarak seslendiğini öne çıkararak sözlerini tamamladı.

1 Mayıs öncesinde çıkarılan üç imzalı ortak bildirinin ve Bursa'daki eylem birliğinin 1 Mayıs sonrasındaki dönem içinden gerisine düşülmemesi gereken bir eylem birliği tarif ettiği, bu eylem birliğinin muhataplarının da tüm devrimci güçler olduğu her iki konuşmadaki ortak vurguydu.

Bursa 1 Mayıs'ı bizim açımızdan Enternasyonal Komünist İşçi Birliği ile birlikte seçim sürecindeki bağımsız sınıf çizgisini izleyen kararlı tutumu yansıttığımız aynı zamanda bu tutumun meyvelerini toplamaya başladığımız bir mücadele günü oldu. Gerisine düşmeyeceğiz.

Kahrolsun Liberal Kaynaşma!

Yaşasın Devrimci Dayanışma!

İstanbul'dan Komünistler

İzmir’de parlamentarizmin gölgesinde 1 Mayıs

Gündoğdu Meydanı’ndaki mitingde İşçi Emekçi Birliği ortak pankartı arkasında DKDER, Kaldıraç, BİK, Söz ve Eylem ve Köz’ün arkasında duran komünistler yürüdü. Mülteciler ve göçmenler için hak mücadelesi yürüten farklı kitle örgütleri de pankart açarak ortak bir kortejde İşçi Emekçi Birliği bileşenlerinin hemen ardından onlarla birlikte yürüdüler. İşçi Emekçi Birliği İzmir bileşenleri ‘Sermayeye Karşı Sınıf Savaşı; Kurtuluş Kendi Kollarımızda!’ ortak pankartını taşıdılar. EMEP, BDSP ve TÖP de Basmane kolunda yürüyen diğer akımlardı.

İşçi Emekçi Birliği bileşenleri hazırladıkları ortak metinden oluşan bildiriye Basmane Meydanı’nda DİSK’li işçilerin geçişi sırasında, yürüyüş güzergâhında ve alanda dağıtılar. Basmane Meydanı’nda sendikali işçilerin geçişi sırasında ortak metin sloganlar eşliğinde okundu. Yürüyüşün bitip polis arama noktasında beklenildiği kısımda da yine ortak kürsü oluşturularak İşçi Emekçi Birliği’nin metni okundu. İşçi Emekçi Birliği İzmir bileşenleri Basmane kolunda gerek oluşturulan ortak kürsülerle, gerek yürüyüş boyunca atılan ortak sloganlarla, parlamentarist hayallerin solun ezici çoğunluğu tarafından coşkuyla yayıldığı bir dönemde kısıtlı da olsa 1 Mayıs’ta tok ve anlamlı bir yanıt üretmiş oldular. Bu tok tutum alanda da sürdürüldü. Meydana girildiğinde de İşçi Emekçi Birliği bileşenleri alanda bir arada durmaya özen göstererek ortak sloganlarını haykırmaya devam ettiler. Tertip komitesi adına özü itibari ile 14 Mayıs’ta Cumhuriyet İttifakı’nın Millet İttifakı tarafından seçimler aracılığıyla gönderilmesine solun verdiği örtük desteğin ifadesinden başka bir şey olmayan metnin kürsüden okunması esnasında yoğun bir biçimde “Seçim Değil, Devrim İhtiyaç!”, “Vaatlere Kanma, Devrimi Örgütle!” sloganları atıldı.

KÖZ’ÜN ARKASINDA DURAN KOMÜNİSTLER NEYİ ÖNE ÇIKARDI

Farklı sektörlerden işçilerin katıldığı kortejimizde ajitasyon konuşmaları ve sloganlarla 1 Mayıs’a hâkim kılınmak istenen liberal ve sınıf işbirlikçi atmosferi, işçileri emekçileri burjuva muhalefetin peşine takmaya çalışan reformist-parlamentarist hattı hedef tahtasına oturttuk. Geniş kesimlere siyasal gerçekleri taşıma hedefimizi gücümüz oranında yerine getirdik. AKP-MHP hükümetinin defedilmesinin yolunun bir emekçi seferberliğinden geçtiği, emekçilerin yüzünü düzen ittifaklarına değil; Haziran Ayaklanması’na, Rojhilat’taki başkaldırıya, 6-8 Ekim Kobane eylemlerine çevirmesi gerektiğini vurguladık.

Açılan “Cumhurbaşkanı Seçiminde Düzen İttifaklarına Oy Yok!” pankartı seçimlere dair böyle bir çağrını taşıyan İzmir 1 Mayısı’ndaki yegane pankarttı. Aynı zamanda “Kahrolsun Ezen Ulus Şovenizmi! Demokrasi Devrimle Gelecek!” pankartını da taşıdık. Yürüyüş boyunca yapılan ajitasyon konuşmalarında da şu görüşleri işledik.

1 Mayıs çalışmalarımız kapsamında her yıl gerçekleştirmeye çalıştığımız 1 Mayıs pikniğimizde bu sene 16 Nisan Pazar günü İnciraltı Kent Ormanı’nda yoldaşlarımız, gazetemizin okurları ve dost kurumlardan katılan arkadaşlarla bir araya geldik. DKDER ve Deri-Tekstil-Kundura İşçileri Derneği üyeleri de pikniğimize katıldılar.

Piknikteki söyleşide söz alan yoldaşımız şunları ifade etti:

“2009-2019 arasındaki on yılda dokuz kez sandık kuruldu. ‘Bu seçim çok önemli’ uyarısı her seçimde artan dozda tekrarlanıyor. 2019 yılından bugüne dört yıldır bir seçim olmuyor ama dört yıldır seçim atmosferindeyiz. Partiler, sendikalar, meslek örgütleri, dernekler ittifak, eylem, eylemsizlik kararlarını seçime bağlı veriyorlar. Herkes umut ve endişeyle seçimi bekliyor.

2023 seçimi elbette kritik bir kavşakta gerçekleşen çok önemli bir seçim. Ancak 14 Mayıs ‘faşizm ve demokrasi güçleri arasındaki’ bir seçim değil, ‘faşizmi sandıkta yenmek için’, ‘tek adam rejimine son vermek için’ gidilen bir seçim de değil. Faşizmden seçim sonuçlarının hiçbir belirleyiciliği olmaz. Bırakalım faşizmi, herhangi bir burjuva rejimi seçim sonuçlarına bağlı olarak değişmez.

“Emekçiler ancak eylemleriyle nefes alabilir. Oysa Millet İttifakı’na destek açıklamaları yapanlar ‘Erdoğan’a malzeme vermeyelim’, ‘seçimler başka türlü kazanılmaz’ diyerek grevsiz, direnişsiz, mitingsiz, yürüyüşsüz, boykotsuz bir Türkiye’yi dayatıyorlar. Sermayenin peşine takılarak Türkiye’yi demokratikleştirme hayalini yayanlar bütün 1 Mayıslar’ı Kılıçdaroğlu’nun seçim mitingine çevirdi. İşçilerin mücadelesini ekonomik taleplere hapsedenler meydanı Altılı Masa’ya terk ettiler.

Hâlbuki 1 Mayıs sermayenin bayramı değil, işçi sınıfının mücadele günü. IMFci patronların ve sözcülerinin değil grevci işçilerin günü. Müteahhit partilerinin değil onların depremde enkaz altında bıraktığı emekçilerin günü.

1 Mayıs uluslararası bir mücadele günü. İşgal operasyonlarının şaşakçılarının, şovenizmin yarıdakçılarının değil, ezilen Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunanların günü.

1 Mayıs sınıfın birlik ve dayanışma günü. ‘Suriyelileri geri göndereceğiz’ diyenlerin değil Göçmenler sınıf mücadelesinin bir parçasıdır’ diyenlerin günü.

Bu koşullarda düzen ittifaklarına destek vermek burjuvaziye can simidi atmaktır, düpedüz sınıf işbirlikçiliğidir. Burjuvaziye ve onunla uzlaşmaya soyunanlara karşı sınıf savaşını büyütelim!”

Yürüyüş boyunca ve alanda Köz, EKİB, KMB imzalı “Sınıf İşbirliği Değil, Sınıf Savaşı!” başlıklı ortak bildiriye yaygın biçimde dağıtılar.

KÜRSÜDEN MİLLET İTTİFAKI AJİTASYONU

1 Mayıs mitingi tertip komitesinin yıllardır süren tutumu ve aynı zamanda sol akımların büyük çoğunluğunun Millet İttifakı’nın muhalefet havuzunda toplanmasından ötürü burjuva siyasetin güdümünde kaldı. Anaakım yasal sol partiler kalabalık kortejlerle yürürken seslendikleri kesimlere meclis seçimlerinde kendilerine oy isteyip cumhurbaşkanı seçiminde de zaten “gereğini yapmayı” vadetmekten başka bir şey söyleyemediler. Bu sınıf uzlaşmacı tutumu genel geçer bir işçi sınıfı

vurgusu ve geleceğe havale edilmiş soyut bir devrim-sosyalizm propagandası ile örtmeye çalıştılar. Devrimci iddialarla siyaset yapan akımlar ise solun CHP’ye yedeklenen parlamentarist kesimlerinin güçlenmesine ters orantılı biçimde siyasal bir hedeften uzak ve zayıf kortejler oluşturabildiler. İşçi Emekçi Birliği’nin attığı adım bu tabloyu değiştiremeye de bu liberal kuşatmayı kırmak adına kayda değer ve anlamlı bir girişim oldu.

İzmir’deki en kalabalık kapitalist işletmenin yani İzmir Büyükşehir Belediyesi’nin tepesindeki, toplu sözleşme masalarında işveren sıfatı ile on binlerce işçinin ve kamu emekçisinin karşısına oturan Tunç Soyer “emek dostu başkan” kontenjanından yine 1 Mayıs kürsüsüne çıkarıldı. Soyer “Halktan, emekten yana iktidarı hep beraber kuracağız. Gün gelir zorbalar kalmaz gider. O güne çok az kaldı. O zorbalar tıpsı tıpsı gidecekler. Hak-kıymızı söke söke alacağız, hem de demokrasiyle oyunuzla. Türkiye çok net bir biçimde değişim ve dönüşümün içerisinde. Bu değişim halktan geliyor. Bu değişim sandıkta gerçekleşecek. Halkın isteği hiçbir siyasi gücün önüne geçemez. Bu değişimi Millet İttifakı gösterecek. Halkın istediği her şeyi bu ittifak alacak. Demokrasiyle, oyla alacak. Bu seçimde tarih yazılacak.” dedi. Böylelikle 1 Mayıs kürsüsünden alenen, adıyla sanyla Millet İttifakı ajitasyonu da yapılmış oldu. Herhangi bir sol akım yahut herhangi bir işçi kürsüden söz istese derhal reddedecek olanlar, CHP’li belediye başkanına iltimas geçtiler. Güya işçi sınıfı adına kurulan kürsüden burjuva muhalefetin boca edilmesine vesile oldular.

Bu konuda sendika bürokrasisinin tutumu şaşırtmadı solun geniş kesimlerinin de Tunç Soyer’le birlikte Millet İttifakı’nın adayına oy atacak olması da bu sınıf uzlaşmacı tabloya herhangi bir itiraz koymamalarına neden oldu. İşçi Emekçi Birliği’nin bu konuşma sırasında alanda bulunması bu konudaki sessizliği bozabilirdi ancak kortej sıralamasında ön saflarda olunmasına rağmen alana girildiğinde bu konuşma çoktan yapılmıştı.

KÜRDİSTAN BAYRAKLARI KİMDE RAHATSIZLIK YARATTI?

Newrozlar’da görülmesine bir şekilde alışılan “ala rengin” yani Kürdistan bayrağının 1 Mayıs’ta KED-DER üyeleri tarafından açılması da Tertip Komitesi’nin uyarılarına neden oldu. Tertip komitesi KED-DER’in alandaki üyelerine temsilci göndererek muhtelif kereler bayrakları kaldırmalarını talep etti. Polisin kendilerini bu konuda ısrarla uyardıklarını, polisten yahut “sol gruplardan” saldırı gelebileceğini ileri sürerek bayraklarını toplamalarını “rica ederek” 70’lerin sonunda DİSK’in 1 Mayıs meydanlarında Kürtçe yasakçılığını bugüne Kürdistan bayrağı konusunda taşımış oldular.

GÖÇMEN PROLETERLER KENDİ TALEPLERİ İLE ALANDA

İşçi Emekçi Birliği ardından yürüyen İzmir Mülteci Dayanışma Platformu bileşeni kurumların çok dilli sloganlarla yürümesi, gerici burjuva partilerin seçim kampanyalarının hedefi hâline getirilmek istenen göçmenlerin sınırı da olsa kendi kimlik ve talepleri ile bir kortejde bulunması önemliydi. Köz’ün arkasında duran komünistler olarak ezen ulus şovenizminin ve burjuva gericiğinin bir yansıması olarak göçmen düşmanlığı, ırkçılık ve ayrımcılığa karşı göçmenler için yurttaşlık talebini sıklıkla yürüyüşte dillendirdik.

YOĞUN KATILIM, UMUTLU BEKLEYİŞ, SİYASETSİZ SOL

İzmir’deki 1 Mayıs üç ayrı koldan binlerce insanın yürüdüğü, alanda da on binlerin bulunduğu bir miting olarak gerçekleşti. Sokak röportajlarında “14 Mayıs akşamı kutlamalar, 15 Mayıs sabahı nasıl bir güne uyanılmak istendiği” soruluyordu. Erdoğan ve AKP-MHP hükümetini gönderme işi seçimler aracılığı ile Millet İttifakı ve CHP’ye havale edilip, güçlenen ve kalabalıklaşan sol kendi kitesini de bu planın neredeyse bütünüyle nesnesi hâline getirdiği için tüm beklentiler 14 Mayıs gününe odaklanmıştı. Sandığa dair iyimser beklentilerin bu siyasetsizliği ve sınıf işbirlikçiliğini neşeli bir edayla örttüğü 2023 1 Mayısı burjuvazinin hanesine yazıldı.

Zincirsiz, yasaaksız, burjuvazinin icazetinden ve vesayetinden kurtulmuş, bağımsız ve gür 1 Mayıs ancak reformizmin ve sendikalizmin işçi sınıfı üzerindeki hegemonyası kırıldığında, meydanlar burjuva devletin denetiminde olmaktan çıktığında mümkün olacak. Adını hak eden, bayram gibi 1 Mayıslar ancak böyle mümkün olabilir. Bunun gerçekleşmesi için devrimci siyasete ihtiyaç, komünistlere düşen görev büyüyor.

Kahrolsun Liberal Kaynaşma, Yaşasın Devrimci Dayanışma!

1 Mayıs Kızıldır, Kızıl Kalacak! Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek!

İzmir’den Komünistler

İzmir’de 1 Mayıs Pikniği

Seçimin tarafları arasında, emekçilerin yanında, demokrasi gücü olarak tanımlanabilecek bir kesim de yoktur. Hepsı 12 Eylül’ün ürünüdür, karşı devrim kampındadır, sermaye düzeninin hizmetkândır.

Bugün ‘Altılı Masa’nın sol bacağı olmayı kabul edenler genellikle ‘nefes almak’ tabirine başvuruyorlar. Oysa ki emekçiler, eylemleriyle nefes alır. Kılıçdaroğlu’nu sahaya sürenler ‘Erdoğan’a malzeme vermeyelim’ diyerek grevsiz, direnişsiz, mitingsiz bir Türkiye dayatıyorlar. Sermayenin peşine takılarak Türkiye’yi demokratikleştirme hayali yayanlar, siyaseti ve Erdoğan’ı gönderme görevini Millet İttifakı’na devrederek önderlik etmeyi hedefledikleri kesimleri Türkiye’de derin bir rejim krizi yaşanırken egemen sınıfa yedeklemiş oldular.

1 Mayıs’ta bu tabloya boyun eğmeyenler, liberal bir akıntıya kapılmayanlar olarak düzen ittifaklarına hiçbir turda oy yok demek, sınıf işbirlikçiliğine karşı sınıf savaşı şiarını öne çıkarmak, bağımsız ve devrimci bir hattı ortaya koyabilecek devrimci bir parti mücadelesini vereceğimizi haykırmak için 1 Mayıs’ta buluşacağız.”

Yoldaşın konuşmasının ardından seçimlerde daha önce aday göstermemize rağmen neden şimdi oy vermeme çağrısında bulunduğumuz, neden

meclis seçimlerinde YSP’ye dayanışma için destek vermediğimiz; Erdoğan’ın seçim sürecinde ve sonrasında seçim sonuçlarını kabul etmemesi, bir saldırı başlatması hâlinde dayanışmanın sergilenip sergilenmeyeceği soruldu.

Bu sorulara yoldaş şöyle yanıt verdi: “Düzen güçlerinden bağımsız bir hat izlenilmeye çalışıldığı koşullarda Bin Umud Vekilleri çalışmasından Emek Demokrasi Özgürlük Bloku çalışmalarına kadar pek çok seçim çalışması içinde bulunduk. Bayrakları karıştırmadan ve parlamentarist, reformist hayaller yaymadan, aslında Emekçilerin Seferberliği için Bağımsız Aday çalışması ile aynı tavrı sürdürdük. Bugün değişen Köz’ün tavrı değil, solun egemen sınıfın iradesinden bağımsız bir seçim çalışması yapma kapasitesidir. Bütün düzen güçlerinden bağımsız ve ayrı durma kaygısı ile yapılan seçim çalışmaları ile Millet İttifakı destekçiliğine dönüşmüş muhtelif sol ittifaklar aynı şey değil. Bir düzen ittifakına ve onun adayına açık ya da örtük destek veren herhangi bir siyasal akımın meclis seçimlerindeki çalışmasını da desteklemek yanlış olur. İktidarın seçimler öncesinde ya da sonrasında saldırılarını püskürtmek için de bir emekçi seferberliği gerekir ama sol kendi kitle-sini burjuva muhalefete yedekleyip seçmene dö-

nüştürerek bu saldırıları yanıtlama gücünü azalttı. Köz’ün arkasında duran komünistler bundan önce olduğu gibi her baskıcı girişim ve anti-demokratik saldırıya karşı geniş ezilen yığınların, emekçilerin yanı başında olmaya devam edecek.”

Pikniğimiz gerek yürütülen politik sohbetler gerek katılım açısından katılanlar tarafından verimli bulundu.

Piknik alanına astığımız “İşçilerin Ekmeğe Değil İktidara İhtiyacı Var” sloganını taşıyan pankartımız ise polislerde rahatsızlık yarattı. Önce güvenlik gerekçesi ile pankarta müdahale edip indirilmesini isteyen polisler bekledikleri yanıtı alamayınca taczilerini sürdürdüler. Daha kalabalık bir sivil polis grubu ile gelip pikniğimize ve pankarta müdahaleye çalışsalar bile bu keyfi tutuma prim vermeyen tutumumuz sayesinde polisler ancak Kabahatler Kanunu’nu gerekçe gösterip tutanak tuttular. Elleri boş bir biçimde de etkinlik alanından ayrıldılar. Pankartımızı indirmeden ve etkinliğimizin akışını bozmadan pikniğimizi sürdürdük.

Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek!

İzmir’den Komünistler

CHP'ye yakın devrimcilikten uzak bir 1 Mayıs

İstanbul'da 1 Mayıs Maltepe'de iki koldan yapılan yürüyüşle gerçekleşti. Kartal kolunda DİSK, TMMOB, TDB arkasında, İdealtepe kolunda KESK ve TTB arkasında tüm katılımcılar sıralandı. Ses araçları, hangi şeritlerin yürüyüş kollarına açılacağı gibi belirsizlikler son güne kadar sürerken, sabah erken saatlerinde kortejler toplanmaya başladığında polislerle yaşanan gerilimlere neden oldu. Köz'ün arkasında duran komünistler olarak Kartal kolunda Devrimci 1 Mayıs Korteji içerisinde 1 Mayıs'a katıldık. Devrimci 1 Mayıs Korteji içerisinde BDSP, Kaldıraç, DKDER, Köz, Odak, Partizan, Söz ve Ey-lem ve YDİ Çağrı "Kurtuluş Devrimde Sosyalizm-de" pankartıyla yürüdü.

1 MAYIS HAZIRLIKLARIMIZ

Köz olarak yürüttüğümüz seçim kampanyasının sona ermesi ve seçim takviminin netleşmesiyle birlikte bir dizi sol akıma, İEB bileşenlerine 14 Mayıs seçimlerine ilişkin ortak açıklama yapmayı önerdik. Aynı zamanda 1 Mayıs'ın Millet İttifakı'na yedeklenen parlamentarist çizginin damgasını vurduğu bir seçim mitingi olarak gerçekleşmesine karşı ortak bir tutum almayı önerdik. "Sermayenin Yanında Saf Tutmayacağız, Kurtuluş Kendi Kollarımızda" şiarını ortak şiar yapmak ve 1 Mayıs'a bu ortak çizgi arkasında katılma önerimiz bu kesimler arasında kabul görmedi. Biz de Devrimci 1 Mayıs Korteji'nin 1 Mayıs'ta ortak yürümesini önemseyerek birlikte 1 Mayıs'a katıldık. Ancak Türkiye siyasetine damgasını vuran ve iki hafta sonra gerçekleşecek olan Cumhurbaşkanı seçimine ilişkin tutum almadan 1 Mayıs'a katılmak genel geçer bir içerikle ve siyasal bir müdahaleden yoksun olduğundan tutumumuzu 1 Mayıs'ta en etkin biçimde yansıtmayı hedefledik. Komünist Militanlar Birliği ise bu konudaki tutumumuzda bizimle ortaklaştı. Düzen ittifaklarına seçimlerin iki turunda da oy vermeme tutumunda ortaklaştık ve 1 Mayıs'ta bu tutumu öne çıkarmak üzere ortak pankart arkasında katılma, ortak bir bildiriye Enternasyonal Komünist İşçi Birliği ile birlikte kaleme alarak hem katıldığımız tüm 1 Mayıs mitinglerinde hem de seçim sürecinde kullanmayı planladık. Bildirilerimizi 1 Mayıs hazırlıklarımız kapsamında 1 Mayıs çağrımız boyunca kullandık.

1 Mayıs öncesi aynı zamanda "Sınıf İşbirliği Değil Sınıf Savaşı" ve "Düzen İttifaklarına İki Turda da Oy Yok" şiarlı afişlerimizi İstanbul'da bir dizi semtte astık. 1 Mayıs'ta katılmayı hedeflediğimiz politik içeriği 1 Mayıs öncesinde Esenyurt, Gazi, Okmeydanı, Hisarüstü, Reşitpaşa, Şişli, Tarlabası, 1 Mayıs Mahallesi, Kadıköy, Gülsuyu ve Maltepe'de duyurduk.

1 Mayıs'a hazırlığımızın bir diğer ayağı "Burjuvaziye Karşı Proletarya" şiarıyla örgütlediğimiz 1 Mayıs pikniğimiz oldu. 1 Mayıs'tan bir gün önce düzenlediğimiz piknik İstanbul'da çalışma yürüttüğümüz alanlardaki emekçileri buluşturduğumuz, 1 Mayıs'a hangi hedeflerle ve hangi siyasal içerikle katılacağımızı anlattığımız, dünyada ve Türkiye'de 1 Mayıs'ların siyasal dönemeçlerini, Kürdistan sorununu, enternasyonal ihtiyacını ve devrimci parti eksikliğinin komünistlerin birliğiyle giderileceğini savunan Köz'ün komünist bir odak olduğunu tartıştığımız bir 1 Mayıs etkinliğimiz olarak gerçekleşti.

1 MAYIS İBRAHİM KAYPAKKAYA BAYRAKLARINA MÜDAHALE İLE BAŞLADI

1 Mayıs'ta sabah erken saatlerden itibaren alınan pankartlarımızı, bildirilerimizi ve diğer miting malzemelerimizi taşıdık. Bir yandan Devrimci 1 Mayıs Korteji içerisinde pankartlarımızı açtık, bir yandan da 1 Mayıs ajitasyonlarımızla kortejimizi oluşturmaya başladık. Komünist Militanlar Birliği ile birlikte "Düzen İttifaklarına Hiçbir Turda Oy Yok" şiarlı ortak pankart arkasında "Sınıf İşbirliği Değil Sınıf Savaşı" ve "Kahrolsun Ezen Ulus Şovenizmi, Kürtlere Özgürlük Ortadoğu'ya Barış" şiarlı pankartlarımızı açtık.

Henüz kortejler yeni oluşurken Devrimci 1 Mayıs Korteji içerisinde birlikte yürüttüğümüz Partizan kortejine yönelik polis saldırısı gerçekleşti. İbrahim Kaypakkaya silüetli pankart ve flamaları gerekçe gösterilerek yapılan saldırıya Devrimci 1 Mayıs Korteji bileşenleri birlikte yanıt verdi. "Yaşasın Devrimci Dayanışma; Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya; Deniz, İbo, Çayan Savaşa Devam, Polis Dışarı; Mahir, İbo, Deniz Sürüyor Sürecek Mücadelemiz; Her Gün 1 Mayıs Her Gün Kavgı; 1 Mayıs Kızıldır Kızıl Kalacak; Faşizme

Karşı Omuz Omuza" sloganları atıldı ve gözaltı-na alınanların taşındığı gözaltı aracının alandan çıkarılması engellenmeye çalışıldı. 1 Mayıs Tertip Komitesi ise bu engelleme ve saldırıya yönelik bir müdahalede bulunmadı.

Yürüyüş boyunca ajitasyonlarımızla ulusal sorun, şovenizm, göçmenler ve Kürdistan'da yaşanan depreme ilişkin tutumumuzu anlattık. Ancak yoğun olarak 14 Mayıs'ta gerçekleşecek seçimlerde Millet İttifakı'na yedeklenen parlamentarist tutumun karşısında devrimci bir çizgiyi işaret ettik. Cumhurbaşkanı seçiminin iki turunda da Cumhuriyet İttifakı'ndan kurtulmak için Millet İttifakı'na destek vermemek gerektiğini vurgulayarak, düzenin hiçbir ittifakına oy yok dedik.

Kortejimiz yürüyüş kolundayken bir grup yoldaşımız Komünist Militanlar Birliği ile ortak şiarımız olan "Düzen İttifaklarına İki Turda da Oy Yok" yazılı olarak hazırladığımız ikinci pankartımızı alana soktu. Kortejimiz yürüyüş kolunda bu tutumu anlatırken alanda da aynı şiarımız miting başladığında alanda yerini aldı. Alana girişlerde devletin yasakçı tutumu Partizan ve Kaldıraç pankartlarına yönelik olarak da sürdü. Biz ise Newroz'da alana alınmayan "Kahrolsun Ezen Ulus Şovenizmi Kürtlere Özgürlük Ortadoğu'ya Barış" yazılı pankartımızı önceden yaptığımız hazırlıkla bu kez alana taşıdık. Alana girişlerde polisin keyfi yasak ve engellemeleri sürerken miting tertip komitesi etkin bir müdahalede bulunmadı. Tertip komitesi asıl müdahaleyi polise karşı direnenleri "provakasyona gelmemek", "sakin kalmak", "beklemek" ifadeleriyle gözaltına ve Kaypakkaya'ya bayraklarına el konmasına engel olmaya çalışan devrimcilere karşı sergiledi.

Kortejimiz alana girdiğinde ise kürsüden yapılan selamlamada Köz imzalı herhangi bir pankarta ifade edilmeyen "Kurtuluş Devrimde Sosyalizmde" pankartı taşıdığımız söylendi. Elbette bu bir dil sürçmesi veyahut yanlış okuma değil, "bir oy Kılıç-daroğlu'na" diyenlerin sansürcü tutumunun ifadesiydi. Kürsüden bu hatayı düzeltmelerini talep etmemize rağmen talebimiz yanıtız kaldı. Buna dair bir yanıt alamamamız bir yana, kürsünün hemen yakınında konumlanan aynı şiarlı "Düzen İttifaklarına İki Turda da Oy Yok"- ikinci pankartımızı kürsünün miting katılımcıları tarafından daha rahat görülmesi gerekçesiyle indirmemiz için defalarca uyarıldık. Tertip Komitesi'ne bu sansürcü tutumu kabul etmediğimizi, pankartımızı indirmemizin söz konusu olamayacağını bildirdik. Miting sonuna kadar alanda pankartımızı taşıyarak "Düzen İttifaklarına İki Turda da Oy Yok" dedik.

BAĞIMSIZ 1 MAYIS KÜRSÜMÜZÜ KURDUK

1 Mayıs'ta geçtiğimiz yıl yaptığımız programı bu yıl yürüyüş kolunda gerçekleştirmeyi planladık. 1 Mayıs kürsüsünün emekçilerin mücadelesini büyüten değil, onları düzen ittifaklarına yedekleyen bir çizgiye hizmet ettiğinden kendi bağımsız kürsümüzü bu yıl da kurmayı hedefledik. Yürüyüşün öngördüğümüzden daha erken başlamasıyla programımızı alana taşıdık. Alanda görece kürsünün gürlültüsüne en az maruz kalacağımız bir yerde konumlandık. Pankartlarımızı ve flamalarımızı uygun bir biçimde yerleştirerek programımıza başladık. Komünizm mücadelesinde düşenler için saygı duruşu ve Enternasyonal Marşı'nı okuduk. Ardından farklı konulara ilişkin yoldaşlarımız konuşmalar yaptılar.

İlk olarak işçilerin mücadeleleri hakkında söz alan yoldaşımız konuşmasında sınıf mücadelesinin siyasi bir mücadele olduğunu vurguladı.

İkinci olarak söz alan yoldaşımız ise ezilen ulus ve Kürdistan sorunu hakkında konuşma yaptı. Konuşmasında Kürt ulusunun kurtuluşunun bağımsız birleşik Kürdistan'dan geçtiğini ve bu amacı taşıyanların bugünden reformistlerle bağını kesmesi, devrimci mücadeleyi yükseltmesi gerektiği üzerinde durdu.

Bu konuşmanın ardında söz alan yoldaşımız adları alanda ve kürsüde geçmese 1 Mayıs'ın işçi sınıfının en çok sömürülen ve en örgütsüz kesimi olan göçmen işçilerin günü olduğunu vurguladı. Kürdistan'da yaşanan 6 Şubat depremleri konusunda söz alan bir yoldaşımız ise depremlerin devletlerin zayıfladığı ve devrimci durumun ortaya çıktığı, derinleştiği dönemler olduğunu ve devrimcilerin bu dönemlerde işçilerin kendi iktidarı, proletarya diktatörlüğünün propagandasını yapması, hükümete karşı bağımsız bir eylem hattı örneği gerektiğini ifade etti. Bunu kadir devrimci partiyi yaratmak için mücadele ettiğimizi vurguladı.

1 Mayıs kürsümüzde söz alan başka bir yoldaşımız antiemperyalizm konusunu ele alırken şu vurguları öne çıkardı:

Meclisteki NATO oylaması sola antiemperyalizmini hatırlattı. "NATO'ya karşı durmayanlarla yana gelmiyoruz" dediler mitingler düzenlediler. NATO emperyalist, peki ya Bay Kemal'in seçim çalışmasını yürütenler? CHP bugün Türkiye'de Amerika planının yürütücüsü değil midir? AKP ve MHP artıklarını CHP'yle aynı masaya oturtan ABD değil midir? Bugün NATO eleştirisi yapanların hepsi Amerikancı projenin seçimde bayraktarlığını yapmıyor mu?

Antiemperyalist olmak isteyenler önce yerli işbirlikçileriyle aralarına mesafe koymalı. Amerikancı projeleri seçimlerde destekleyenler, 14 Mayıs cumhurbaşkanı seçiminde NATOcu, IMFci, Amerikancı Millet İttifakı'ndan bağımsız bir çizgide yürümeyenler antiemperyalist olamazlar. Antiemperyalist olmanın ilk koşulu seçimlerde düzen ittifaklarından kopmaktır.

Yaklaşan seçimlere ilişkin söz alan bir yoldaşımız konuşmasında şunlara değindi:

Her seçime bu seçim önemli diyorlar. Evet, bu seçim önemli bir seçim aynı zamanda. Seçimin önemli olması sınıf işbirlikçiliği için mazeret olarak sunuluyor. 1 Mayıs alanındayız. 1 Mayıs işçi sınıfının uluslararası mücadele günü ama siyasi atmosfer işçi sınıfı ile burjuvaziyi uzlaştırır hâlde. İşçi sınıfı burjuvazi karşısında tarafsız değil, bağımsız olmalı. İşçi sınıfı sesini kendisi için yükseltmeli. Yoldaşlar konuşmalarında değindiler, bugün emekçiler göçmen emekçilerin düşmanlarına, NATOculara yedeklendiriliyor. NATOculara oy verilebilir mi? Hayır. IMF programını uygulayacağım diyene oy verilebilir mi? Hayır. Biz 1 Mayıs'ın özüne uygun olarak buradayız. Diyoruz ki seçimlerde iki turda da düzen ittifaklarına oy yok. Sınıf işbirliği değil sınıf savaşını büyütelim diyoruz. Bugün bir oy Kemal'e bir oy da gönlünden geçene diyenler, cumhurbaşkanlığında sınıf işbirliği yapıp parlamento seçimlerinde devrimci lafızlarla devrimcilik yapabilir diye düşünüyor. Kesinlikle hayır!

Bir oy Kemal'e diyenler Kemal'e kefindirler. Kemal'e kefil olanlar NATO'ya IMF'ye emekçi düşmanlığına da kefindirler. Yarın eleştiri hakları da

yoktur. Parlamentoda muhalefet çoğunluğu aldığı zaman Millet İttifakı'na destek vermek zorundadırlar ya da onlara bağımlıdırlar. AKP'ye karşı mücadeleyi büyüme adına bu bağımlılık ilişkisinden kurtulamayacaklardır. Biz burjuvazinin adaylarına hiçbir koşulda destek verilmez diyoruz. Onun için de iki turda da düzen ittifaklarına oy yok, diyoruz. Bunu layıkıyla yapabilmek için de devrimci parti şart diyoruz. Devrimci parti ve komünistlerin birliği üzerine sözü yoldaşa bırakıyorum.

Son olarak söz alan yoldaşımız ise parti müca-delesi veren Komünistlerin Birliği'nin çağrısı hakkında yaptığı konuşmada şu vurgulara değindi:

Bu 1 Mayıs alanında iki kürsü kuruldu, birisi şu an ezilenleri emekçileri 1 Mayıs alanından 14 Mayıs'ta düzen ittifaklarına sermaye partilerine destek vermeye çağırıyor. Komünistlerin kurduğu bu kürsüden ise düzen ittifaklarına oy yok, sermaye partilerinden kop çağrısı yükseltiliyor. Emekçilerin kurtuluşunun kendi kollarında olduğunu, özgürlüğün sermaye uşakları olan partilerle değil savaşıyan işçilerle geleceği şiarını yükseltiyor bizim kürsümüz.

Komünistlerin Birliği Platformu bu çizgiyi siyaset sahnesine çıktığından beri sürdürüyor, bunu da referanslarına bağlı olarak yapıyor.

Komünist olmanın kriteri de bizim referans aldığımız Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresinin ilke ve esaslarına, Komintern'e katılmanın 21 Koşulu'na ve Mustafa Suphilerin TKP'sinin programına bağlı siyasal ve politik mücadele yürütmektir. Bu esaslara göre politik faaliyetinin rotasını belirlemeyeler elbette bırakalım komünizm davası yürütmeyi demokrasi mücadelesi dahi yürütemezler.

Platformumuz bu esaslara bağlı kalarak bu toprakların komünist partisini yaratma mücadelesi vermektedir. Bu mücadele masa başında verilemeyeceği için devrimci örgüt disipliniyle politik arenada yükseltilerek verilebilir. Çağrımız da bu esasları politik mücadele de savunacak militanlardır. Komünistlerin birliği diyenler parti kuruluş kongresine kadar mücadele alanlarında bu çağrını yükseltmeye devam edecekler. And olsun ki bu toprakların komünist partis kurulacak ve dünya bir kez de bu topraklardan sarsılacaktır.

Yoldaşlarımızın yaptığı bu konuşmaların ardından 1 Mayıs programımızı tamamladık.

SINIF İŞBİRLİĞİNE KARŞI DEVRİMCİ TUTUM

Programımızın tamamlanmasıyla "Sınıf İşbirliği Değil Sınıf Savaşı" ve "Düzen İttifaklarına Her İki Turda da Oy Yok" şiarını yükselttiğimiz Enternasyonal Komünist İşçi Birliği, Komünist Militanlar Birliği ve Köz imzalı bildirilerimizi yaygın olarak dağıttık. Kısa bir süre sonra ise 1 Mayıs kürsüsünün programı bitti.

Köz olarak planladığımız programı bir dizi teknik aksaklık, sansür ve kısıtlılığa rağmen gerçekleştirdik. Yürüttüğümüz 1 Mayıs çalışmamız ve 1 Mayıs'ta aldığımız tutumun düzene yedeklenen parlamentarist akımların karşısında olduğu apaçık görülmektedir. Ama aynı zamanda aldığımız tutum doktriner ve genel geçer bir devrim söyleminin ötesine geçemeyenlerin de apolitik çizgisini teşhir eder niteliktedir. Bugün cumhurbaşkanı seçimi-ne ilişkin tutum almayanlar, ne kadar iddialı söylemleri sahiplenirse sahiplesin apolitik bir çizgiye düşmektedir. Köz'ün arkasında duran komünistler ise bağımsız cumhurbaşkanı çalışmasıyla somutladıkları politik tutumunu 1 Mayıs'a yansıtmıştır. Cumhurbaşkanı seçiminin hiçbir turunda düzenin hiçbir ittifakına ve adayına oy yok demiştir.

Üstelik 1 Mayıs'ta alınabilecek tek politik tutum olan bu tutumu sadece Köz almadı. Bu tutumu alan Komünist Militanlar Birliği ve Enternasyonal Komünist İşçi Birliği ile Köz olarak eylem birliği yaptık, bu tutumu hem ortak bir bildiriyle hem de 1 Mayıs alanlarında eylemli bir biçimde birlikte savunduk. 1 Mayıs alanlarında yükseltilen bu çağrı daha güçlü biçimde yükseltildi. 1 Mayıs'ın hâkim çizgisine aykırı, sınıf işbirlikçiliğine karşı devrimci bir tutum bu eylem birlikleriyle güçlenmiştir. Aldığımız bu politik tutumun yarattığı huzursuzluk sansürcü ve yasakçı bir biçimde karşımıza çıksa da 1 Mayıs meydanında 14 Mayıs seçimlerinde düzen ittifaklarına destek vermeme ve sınıf işbirliğine karşı sınıf savaşını büyüme çağrımız yükseltilmiştir.

1 Mayıs'a giderken komünistler

1 Mayıs afiş ve ozalitlerimiz

"1 Mayıs'a Giderken Seçimler ve Sol" konulu söyleşimizi 15 Nisan Cumartesi günü gerçekleştirdik. Söyleşide şu vurguları ön plana çıkardık:

Türkiye'de uzun zamandır ortadan kalkmış olan Mart-Mayıs sürecini başlatan 8 Mart, Şubat Devrimini yolunu açan ayaklanmanın yıldönümüdür. 1 Mayıs ise işçi mücadelesinin ancak uluslararası bir partinin kurulmasıyla mümkün olabileceğini göstermiştir.

2023 Türkiye'sinde seçimlerin son dönemecine de Mart-Mayıs sürecinde, üstelik bir rejim krizinin ve içsavaşın sürdüğü koşullarda giriyoruz. Bu içsavaşın bitirilmesi ve rejim krizinin sonlanması için devrim olması veya karşı devrimcilerin kendi rejimini ve anayasasını ilan etmesi gerekir. Ancak bugün karşı devrim kanadının iki kampı olan Erdoğan da Millet İttifakı da yeni bir anayasa yapacak güçte değil, seçimlere bel bağlamış hâlde. Karşı devrimcilerin kavgasında belirleyici unsur ise merkezinde HDP'nin bulunduğu sol. Millet

İttifakı'nın tüm kazanma hesapları için HDP'nin koşulsuz desteğine ve solun geniş kesimlerinin masanın sol bacağı olmasına ihtiyacı var.

Sınıf savaşının yolunu benimseyenler ile sınıf işbirliğini benimseyenlerin farkı burada ortaya çıkıyor. Biz sınıf savaşı yolunu benimseyerek cumhurbaşkanı adayı çıkardık ve hükümete karşı kitle seferberliğinin önünü açacak tutumu gösterdik. Sınıf işbirliği yolunu benimseyenler ise ya tarihsel sorumluluklarının ya da nefes almanın derdinde masanın sol bacağı oldu. Boykot diyenler ise kamuoyunu bilgilendirmenin ötesine geçemedi. Bugün parlamento seçimleri konusunda solun heyecanı da tesadüf değildir, sınıf işbirlikçi yahut pasif tutumlarının üstünü örtme amacı taşımaktadır.

Bu sene 1 Mayıs seçimler gölgesinde geçecek. 'Nefes alacağız, daha iyi olacağız' diyenlerin seçim mitingi olacak. Bugünkü krize devrimci değil reformist çözüm isteyenlerin damgasını vuracağı bir 1 Mayıs göreceğiz. Biz ise bu 1 Mayıs'ta tıpkı 8 Mart'ta çarın gönderilmesi gibi Erdoğan da devrimle gidecek diyeceğiz. Düzen ittifaklarına iki turda da oy yok diyeceğiz. 1 Mayısın tarihçesinin bize öğrettiği gibi bu mücadelenin bir parti olmaksızın başarıya kavuşamayacağını altını çiziceğiz ve devrimci parti mücadelesini yükselteceğiz. 1 Mayıs'ı çevreleyen reformist ablukadan rahatsız olan herkesi 1 Mayıs'ta birlikte yürümeye davet ediyoruz.

Anadolu Yakası'ndan Komünistler

İşçi Emekçi Birliği 1 Mayıs çalışmasından

Köz olarak 6 Nisan'da, İşçi Emekçi Birliği'nin "Emeğimiz, Özgürlüğümüz ve Geleceğimiz İçin, Haydi 1 Mayıs'a!" şiarlı Cevahir AVM önünde düzenlenen basın açıklamasına katıldık.

Açıklamada 1 Mayıs'a giden süreç özetlenerek seçimlerin bizleri kurtaramayacağı; kurtuluşumuzun ancak fabrika fabrika, mahalle mahalle örgütlü mücadelelerimizde olduğu vurgulandı. 1 Mayıs'ın tarihsel ve sınıfsal özüne uygun olarak meydanlara inme çağrısı yapılan açıklamada, aynı zamanda taşeronla, uzun çalışma saatlerine sendikalaşma hakkının engellenmesine, düşük ücretlere ve işten atmalara karşı birleşik mücadele

İşçi Emekçi Birliği'nin 1 Mayıs çalışmaları kapsamında düzenlenen bildiri dağıtımı için 19 Nisan Çarşamba günü Mecidiyeköy'deydik. "Emeğimiz, Özgürlüğümüz ve Geleceğimiz İçin; Haydi 1 Mayıs'a!" başlıklı, işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta alanlara çağırın bildirilerde, nasıl bir siyasi ortamda 1 Mayıs'a girildiği anlatılarak, 1 Mayıs'ın iki sınıfın karşı karşıya geldiği bir kavga ve mücadele günü olduğu vurgulanıyor; sendikalaşma engellerine, işten atmalara, düşük ücretlere, iş cinayetlerine karşı birleşik mücadele çağrısı yapılıyordu.

Beşiktaş'tan Komünistler

Sınıf uzlaşması değil sınıf savaşı!

Gülsuyu'nda belli noktalara '71 kopuşu ve 1 Mayıs gündemli ozalitlerimizi astık. 1 Mayıs'a parlamentarist hesapların, burjuvazinin adaylarının damgasını vuracağı şimdiden belli. Biz de hem Kızıldevrim'in devrimci dayanışma ruhuna, hem de '71'in asıl ayırt edici noktalarına vurgu yapmak için iki ayrı ozalit içeriği belirledik. Ozalitlerimizin içeriği şu şekildeydi:

"71 Kopuşunun Mirasına Sahip Çıkmak İçin Düzen Partilerine Hiçbir Turda Oy Yok! Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş, Yaşasın 1 Mayıs Bijî Yek Gulan! "71 kopuşu fırsatınızdan, legalist tasfiyecilerden kopuştur. Devrimde ısrardır. Devrimci siyasette ısrar devrimci örgütte ısrarı gerek-

tirir. İktidar mücadelesinin parlamentarist reformistlerle verilemeyeceğini bildikleri için ilk ve en büyük eylemleri bu reformist örgütlerden koparak devrimci örgütler kurmaları oldu."

Gülsuyu'ndan Komünistler

Sınıf işbirliğine karşı eylem birliği

Gülsuyu'nda Köz, Proleter Devrimci Duruş ve Partizan olarak 1 Mayıs öncesinde sınıf işbirliğine, seçimlerin kurtuluş olarak gösterilmesine karşı devrimi öne çıkartan ve burjuvaziden bağımsız hareket etme vurgusunu içeren bir çalışmada ortaklaştık. Bu anlamda Gülsuyu'nda gelenekselleşen 1 Mayıs yürüyüşüne ortak şiarlarla, ajitasyon ve propaganda özgürlüğü temelinde katılmayı kararlaştırdık. Bu doğrultuda Köz, Proleter Devrimci Duruş ve Partizan olarak

mahallede 1 Mayıs öncesi ortak bir çalışmayı da planladık. Ortak bir ozalit çalışmasını her kurumun kendi 1 Mayıs afişlerini de devrimci dayanışma çerçevesinde birlikte asarak gerçekleştirdik. "İşçi Sınıfının Uluslararası Mücadele Günü 1 Mayıs'ta Sınıf İşbirliği Değil Sınıf Savaşı" başlıklı ortak bildirimizi Gülsuyu'ndaki yürüyüşe bu şiarlarla katılmak üzere mahallede dağıttık. Altı ayrı içerikte hazırladığımız ortak ozalitlerimizde şu şiarlar yer alıyordu: "Sınıf Uzlaşmacılığı Değil Sınıf Savaşı", "Seçimle Değil Devrimle Gidecek", "Burjuva İttifaklara İki Turda da Oy Yok", "1977 1 Mayıs'ının Katilleriyle 2023'te de Ulaşmıyoruz", "Ezilenlerin ve Emekçilerin Kurtuluşu Burjuvaziyle Değil Devrimle Gelecek" "Seçim Çare Değil Tek Yol Devrim"

Bu çalışmayı yürütenler olarak 1 Mayıs saat 10.00'da Gülsuyu Heykel'de buluşuyoruz. Sınıf uzlaşmacılığına karşı durmak isteyen herkesi bu yürüyüşte yer almaya davet ediyoruz.

Gülsuyu'ndan Komünistler

Boğaziçi'nde ortak 1 Mayıs stantları

Köz olarak Boğaziçi Üniversitesinde var olan sol siyasetlere tıpkı geçen sene olduğu gibi, 1 Mayıs gündemli okul içinde ortak stand önerisinde bulunduk. Eylemde birlik ajitasyonda serbestliği önemseydiğimiz önerimizde, her kurumun kendi sözünü söyleyebileceği veya kendi çağrı metnini okuyabileceğini belirttik. Kaldıraç Üniversite, Devrimci Gençlik Birliği ile yaptığımız çağrımıza, Devrimci Öğrenci Birliği'nden arkadaşlar da katıldı. 28 Nisan günü stantlarımızı birlikte stantlarımızı açtık.

Standımızda gazetemizin Nisan sayısı, "Cumhurbaşkanı Seçiminde Devrimci Tutum" başlıklı broşürümüz dahil olmak üzere çeşitli kitaplarımız ve bildirilerimiz vardı. Çalışmada "Sınıf İşbirliği Değil Sınıf Savaşı!" başlıklı Enternasyonal Komünist İşçi Birliği, Komünist Militanlar Birliği ve Köz imzalarıyla yayınlanan 1 Mayıs ve 14 Mayıs'a ilişkin bildirilerimizin dağıtımını yaptık.

Katılan hareketlerle ortak hazırladığımız bildiriyi okuduk ve sırayla konuşmalarımızı yapıp 1 Mayıs çağrılarımızı alanda bulunan kitleyle paylaştık. Birlikte güçlü bir görüntü verdiğimiz stantlarımız herhangi bir saldırı veya tacizde bulunulmadı. Hem öncesinde diğer hareketlerle görüşmeler ve siyasi tartışmalar hem de faaliyette gösterdiğimiz dayanışma tutumu açısından yapıları olumlu buluyor ve devrimin gelmesini umuyoruz.

Üniversitelerden Komünistler